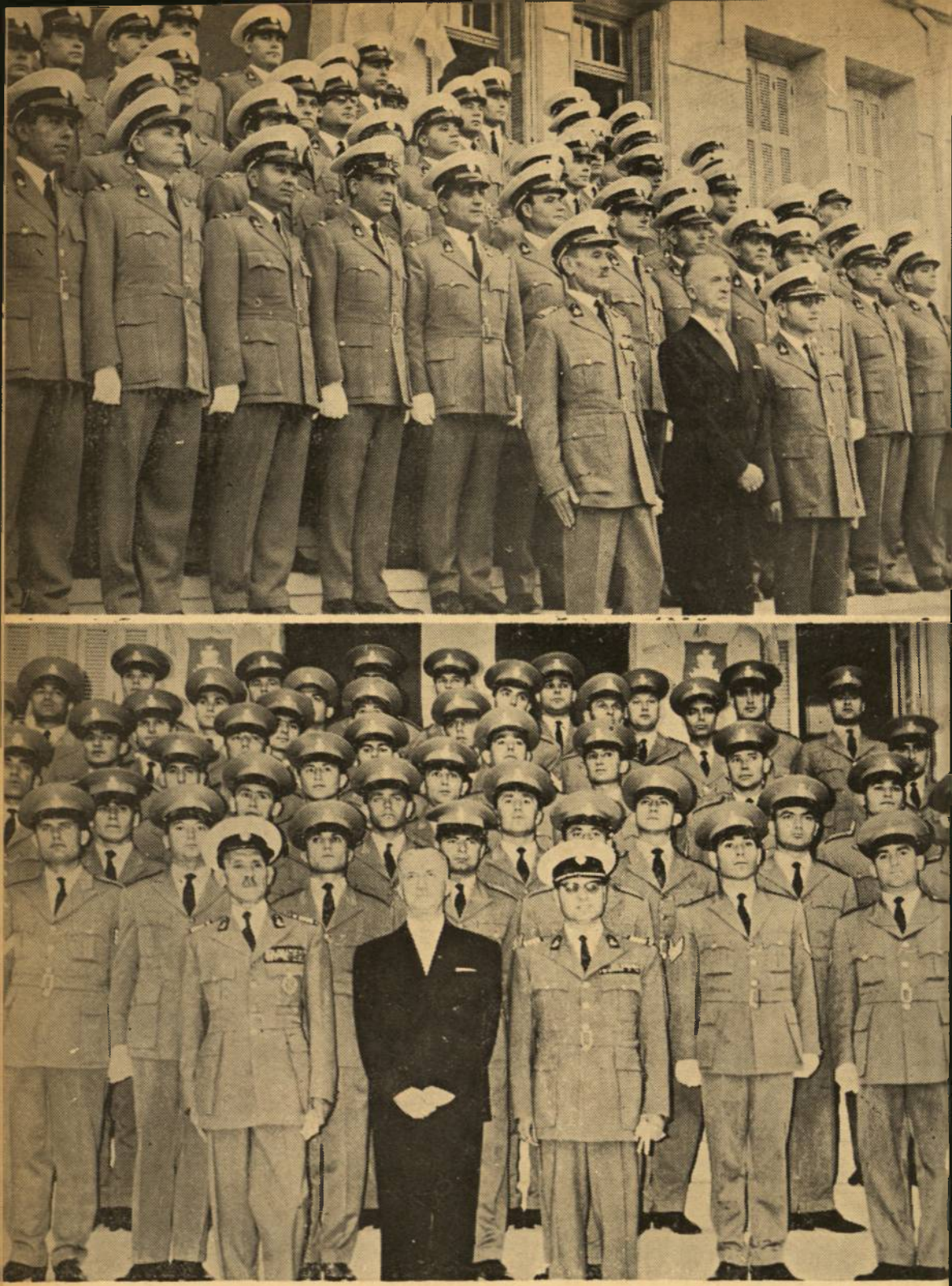
Έτος ΙΑ'

Τεῦχος 244ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ι. Δασκαλόπουλος, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Θ. Ρακιντζῆς καὶ ὁ Ἀστυν. Διευθυντὴς Α΄ κ. Ε. Ἀρχοντουλάκης ἐν μέσῳ τῶν ὁρκισθέντων τὴν 1)7)63 νέων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 244ον

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁμοίως ἀναφερόμεθα εἰς τὴν βλάβην τῆς ὑγείας συνεπείᾳ τῆς κοπώσεως. Τοῦθ' ὅπερ δέον νὰ συνδυασθῇ καὶ πρὸς τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ νέοι διημερεύουσι καὶ διανυκτερεύουσιν ἐν τῷ κινηματοθεάτρῳ παρακολουθοῦντες κατ' ἐπανάληψιν τὴν αὐτὴν ταινίαν. Πρᾶγμα, ὅπερ προεκάλεσεν ἐπανειλημμένως τὰς διαμαρτυρίας τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῶν κινηματογράφων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς ἰδικῆς των σκοπιᾶς βλέπουν μόνον τὴν ἐντεῦθεν προκαλουμένην μείωσιν τῶν εἰσπράξεών των. Ἐν συναφείᾳ ἀναφέρομεν ὅτι συνεπείᾳ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς μεμολυσμένης ἀτμοσφαίρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλων λόγων σημειοῦνται ἐνίοτε καὶ λιποθυμίαι καὶ σκοτοδίναι διαφόρων θεατῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἀναφερόμεθα εἰς τὴν βλάβην τῆς ὁράσεως, ἰδίως δὲ λόγῳ τοῦ καμάτου τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ τῆς συνεχοῦς προσηλώσεως καὶ τῆς συχνῆς καὶ ταχείας μεταβολῆς τῆς λαμπρότητος τῶν ἐπὶ τῆς ὀθόνης στροβιλιζομένων φωτεινῶν εἰκόνων, τῶν τυχὸν ὑποτρεμουσῶν εἰκόνων ἢ τῶν ἀποτόμων μεταπτώσεων ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς κ.τ.λ. («Ἐμμ. Ν. Λαμπαδάριος, αὐτόθι»).

Ὡσαύτως ἀναφερόμεθα εἰς τὴν ἀπερισκεψίαν πολλῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι συμπαραλαμβάνουσι τὰ μικρᾶς ἡλικίας τέκνα των, ἀκόμη καὶ τὰ νήπια, εἰς τοὺς κινηματογράφους, καθ' ὃν χρόνον θὰ ἔπρεπε ταῦτα νὰ εὑρίσκωνται, καὶ δὴ ἀπὸ μακροῦ, ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἡ ἀναφερόμεθα εἰς τὴν βλάβην τῆς ὑγείας λόγῳ προωθήσεως πρὸς κατὰ μόνας ἀπόλαυσιν τῶν νεαρῶν θεατῶν ἐκ τῶν διαφόρων σκανδαλιστικῶν γενετησίων σκηνῶν καὶ εἰκόνων.

3) Βλάβη πνευματική.

Κατὰ δεύτερον λόγον, ὁ κινηματογράφος δὲν ζημιοῖ μόνον τὴν σωματικὴν ὑγείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ διανοητικήν.

Τοῦτο δέ, διότι ἐν πρώτοις ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς ἐντάσεως τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ταχύτητος τῆς ἐναλλαγῆς τῶν παραστάσεων καταπονεῖται μεγάλως ὁ ἐγκέφαλος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξασθενεῖ, τελικῶς δ' ἐντεῦθεν σχεδὸν πᾶς θεατής, ἰδίως δὲ ὁ νεαρός, κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ διανοητικὸν κάματον. Ἀρκεῖ δὲ νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι συμβάντα, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάγνωσις θὰ ἀπῄτει χρονικὸν διάστημα πολλῶν ὡρῶν, ἐξελίσσονται ζωηρῶς καὶ γοργῶς εἰς τὰς κινηματογραφικὰς παραστάσεις καὶ μόνον ἐντὸς ἐλαχίστων λεπτῶν (Gaupp) («Ἐμμ. Ν. Λαμπαδαρίου, αὐτόθι» σ. 11 ἐπ.»).

Κατὰ δεύτερον ὅμως λόγον ὁ κινηματογράφος παρέχει εἰς τοὺς ἐστερημένους πείρας ἀνωρίμους νεαροὺς θεατὰς καὶ μίαν ψευδῆ, ἄρα ἐπικίνδυνον πνευματικὴν τροφήν, ἤτοι ψευδῆ εἰκόνα τῆς ζωῆς, ψευδῆ ψυχολογίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνυπάρκτους συνθήκας ζωῆς, ποτίζων κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν νοῦν διὰ ψευδοῦς ἐμπειρίας καὶ ψευδῶν ἐντυπώσεων.

4) Βλάβη τῆς ψυχικῆς ὑγείας.

Κατὰ τρίτον λόγον ὁ κινηματογράφος ζημιοῖ τὴν ψυχικὴν ὑγείαν καὶ τῶν νεαρῶν θεατῶν ποικιλοτρόπως.

Τοιουτοτρόπως ἐν πρώτοις αἱ προβαλλόμεναι ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἀνατριχιαστικαὶ καὶ φρικταὶ σκηναὶ κτηνωδίας, βαναυσότητος, τραχείας βίας καὶ τρόμου γεννῶσιν ὑστερικοὺς παροξυσμούς, κεφαλαλγίας, ἄγρια ὄνειρα, νυκτερινὰς φοβίας, σπασμούς, θρήνους καὶ ἐφιάλτας, ἄγχος καὶ ἀγωνίαν.

Κατὰ δεύτερον λόγον αἱ τοιαῦται φρικώδεις σκηναὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν δημιουργίαν νευρώσεων, εἰς τὴν ἐκκόλαψιν σοβαρῶν ψυχώσεων, εἰς τὴν ἀφύπνισιν τυχὸν ὑπαρχούσης νευρικῆς προδιαθέσεως, εἰς τὴν παρώθησιν πρὸς παρορμητικὰς ἀντιδράσεις κ.ο.κ.

Αἱ ἀνωτέρω δὲ διαπιστώσεις ἀποκτῶσιν ἰδιαιτέραν ὅλως σημασίαν, ἐὰν ἀναλογισθῇ τις ὅτι εἰς τὰς κινηματογραφικὰς παραστάσεις κατὰ τὰς σχετικὰς στατιστικὰς συχνάζουσι πρὸ πάντων ψυχικῶς ἀνώμαλα, ὀλιγοφρενῆ ἢ ἁπλῶς ἀμβλύνοα ἢ ψυχωτικὰ νεαρὰ ἄτομα, ἅτινα ἀκριβῶς λόγῳ τῶν τοιούτων ἁμαρτιῶν των καθίστανται καὶ πλέον ἐπιρρεπῆ εἰς τὰς ἐκ τοῦ κινηματογράφου τοιαύτας βλάβας.

IV. Εἰδικῶς περὶ τῆς ἠθικῆς βλάβης τῆς νεαρᾶς ἡλικίας ἐκ τοῦ κακοῦ κινηματογράφου.

1. Γενικῶς.

Καὶ νῦν μετὰ τὴν σκιαγράφησιν τῶν σωματικῶν, πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ζημιῶν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας ἐκ τοῦ κινηματογράφου, αἱ ζημίαι βεβαίως ἀσκοῦσιν ἔμμεσον ἐπιρροὴν ὡσαύτως ἐπὶ τὴν ἠθικήν, ἐρχόμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κακοῦ κινηματογράφου ὡς ἄμεσον διερεθιστικὴν πηγὴν ἀνηθικότητος καὶ ἐγκληματικότητος.

Πρὸς τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο τι, ἢ νὰ παρακολουθήσωμεν βῆμα πρὸς βῆμα τὰς ὁδούς, δι' ὧν ἡ ὀθόνη προωθεῖ καὶ ὁδηγεῖ τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ τὸν κατήφορον :

2. Ὁδὸς τῆς ἕλξεως τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ πρώτη δὲ ὁδός, δι' ἧς ὁδηγεῖται ὁ νεαρὸς θεατὴς εἰς τὴν ἀνηθικότητα καὶ εἰς τὸ ἔγκλημα, εἶναι ὁ ὁδὸς τῆς μαγνητικῆς ἕλξεως ἣν ἀσκεῖ ὁ κινηματογράφος ἐπὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας, εὐπόρους καὶ πένητας, πεπαιδευμένους καὶ ἀναλφαβήτους, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας.

Διότι ὁ κινηματογράφος ἀποτελεῖ δέλεαρ διὰ τὴν στερουμένην αὐτοκυριαρχίας ἀνώριμον νεότητα, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν του. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ τοιαύτη κολοσσιαία ἐλκυστικὴ δύναμις τοῦ κινηματογράφου γεννᾷ ἀληθὲς πάθος καὶ συνιστᾷ τὴν πρώτην γαργαλιστικὴν αἰτίαν ἥτις προωθεῖ πάντας μὲν τοὺς ἀνηλίκους εἰς ἐγκατάλειψιν τῆς ἐργασίας των ἢ τῶν μαθημάτων των χάριν παρακολουθήσεως τοῦ κινηματογράφου, εἰδικώτερον ὅμως ρίπτει τοὺς στερουμένους χρημάτων πρὸς ἀγορὰν τοῦ εἰσιτηρίου τοῦ κινηματογράφου νέους καὶ νεάνιδας εἰς τὸν πειρασμὸν μιᾶς, κατ' ἀρχὰς οἰκογενειακῆς, μικροκλοπῆς ἢ μικροαπάτης ἢ εἰς τὸν πειρασμὸν μιᾶς μικροπορνείας.

Ἀνάλογον βεβαίως γίνεται καὶ παρατηρεῖται καὶ μὲ ἄλλα ἐπικίνδυνα δολώματα, ἅτινα ἑλκύουσι τοὺς νέους καὶ τὰς νέας, οἷον μὲ τὸ ποδόσφαιρον, τὸ σφαιρι-

στήριον, τὸ ἀπαράδεκτον Προ-πό, τὴν μίσθωσιν ποδηλάτου, μοτοσυκλέττας ἢ αὐτοκινήτου, τὴν ἀπόκτησιν πολυτελῶν ἐνδυμασιῶν ἢ τὴν ἀπόλαυσιν διαφόρων ἄλλων διασκεδάσεων.

Καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὁ νέος καὶ ἡ νέα ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς πρώτης παραμελήσεως τῶν καθηκόντων των, ἀπὸ τῆς πρώτης μικρᾶς ἀτιμίας καὶ τῆς πρώτης διαφθορᾶς, ἵνα, ἐὰν δὲν γίνῃ ἔγκαιρος ἐπέμβασις, προχωρήσωσι μικρὸν κατὰ μικρόν, ἀλλ' ἀσφαλῶς εἰς τὴν μείζονα ἐκβαναύσωσιν καὶ εἰς τὴν μείζονα διαφθορὰν καὶ ἵνα τελικῶς καταλήξωσιν εἰς τὴν καθ' ἕξιν καὶ καθ' ὑποτροπὴν ἐγκληματικότητα, πορνείαν ἢ ὁμοιοφυλοφιλίαν.

Καὶ ἐρχόμενοι εἰδικώτερον εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι, παρατηροῦμεν ὅτι, ὡς δεικνύουσιν αἱ ἑλληνικαὶ ἐγκληματολογικαὶ στατιστικαί, τὸ συχνότερον ἔγκλημα τῶν παιδίων καὶ τῶν ἐφήβων εἶναι ἡ κλοπή, ἡ ὁποία ἀκριβῶς ὡς κύριον αἴτιον ἔχει τὸν πειρασμὸν μιᾶς ἀπολαύσεως, κατ' ἐξοχὴν δὲ καὶ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ κινηματογράφου.

Τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ πεῖρα τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων.

Τοιαύτη λ.χ. εἶναι μία πρόσφατος περίπτωσις τοῦ Δικαστηρίου ἀνηλίκων Ἀθηνῶν, ἣν ἔφερε παραδειγματικῶς εἰς ἡμᾶς ἡ παρ' αὐτῷ ἐπιμελήτρια ἀνηλίκων Μαρία Κυριακάκη:

«Ὁ Ν.Ν., ἡλικίας 17 ἐτῶν, εἶναι τὸ τρίτον τέκνον ἁλιέως, ταξιδεύοντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ μιᾶς ἀναλφαβήτου μητρός. Πρὸ ὀκταμήνου ἐγκατέλειψε τὴν ἐργασίαν του (βοηθὸς ξυλουργοῦ), διότι ἤρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς διαφόρους λαϊκοὺς κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα παρέμεινε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, παρακολουθῶν τὸ αὐτὸ ἔργον, δὶς καὶ τρὶς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ὅτε ἐξηντλήθησαν τὰ χρήματά του, μετέβαινε πλησίον διαφόρων γνωστῶν τῶν γονέων του καὶ ἐζήτει δῆθεν δανεικὰ χρήματα καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν γονέων του. Ὅτε ἐξηντλήθη καὶ ἡ τοιαύτη πηγὴ τοῦ πορισμοῦ χρημάτων διὰ τὰ εἰσιτήρια τοῦ κινηματογράφου, ὁ ἀνήλικος εἰσῆλθεν εἰς Λύκειον, τοῦ ὁποίου οἱ λυκειάρχαι ἦσαν γνωστοὶ εἰς τοὺς γονεῖς του, καὶ ἔκλεψεν ἀφ' ἑνὸς 200 δραχμὰς καὶ ἀφ' ἑτέρου βιβλία ἐκ τῆς σχολικῆς βιβλιοθήκης, ἵνα τὰ πωλήσῃ καὶ ἐξοικονομήσῃ ἐκεῖθεν καὶ ἄλλα χρήματα. Εὐτυχῶς μετὰ τὰ πρῶτα παραστρατήματά του ταῦτα ἐπενέβη ἐγκαίρως τὸ Δικαστήριον ἀνηλίκων Ἀθηνῶν καὶ ὁ νέος φαίνεται ὅτι διεσώθη ἀπὸ τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς».

Ἀνάλογος εἶναι καὶ ἡ πεῖρα τῶν ξένων δικαστηρίων ἀνηλίκων. Χαρακτηριστικῶς λ.χ. ἀναφέρομεν τὸν Γάλλον δικαστὴν ἀνηλίκων τοῦ Σηκουάνα Jean Chazal (Περιοδ. «Éducateurs». Mars—Avril 1950. Σχετικῶς καὶ «Ἀδελφότητος Θεολόγων «ἡ Ζωή». Κινηματογράφος καὶ νεότης. Ἀθῆναι 1954». σ. 9 ἐπ.), ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τὴν κατάπληξίν του ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κλοπῶν, αἱ ὁποῖαι διαπράττονται ἐκ μέρους νέων καὶ «αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ὡς αἴτιον τὴν ἐπιθυμίαν τῆς συχνῆς φοιτήσεως εἰς τὰς κινηματογραφικὰς αἰθούσας».

Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς Γενικῆς Ἑταιρείας πρὸς προστασίαν τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας τῆς 27 Ἰουλίου 1936 σχετικὴ περιγραφή:

«Καὶ ἔτσι ὑπὸ τὰ ὄμματα ὅλων τῶν κοινωνικῶν ὀργανώσεων, ὑπὸ τοὺς ρώ»θωνας ὅλων τῶν Ἀρχῶν τῆς πρωτευούσης μέσα στὶς αἴθουσες τῶν λαϊκῶν κινη»ματογράφων, ποὺ δὲν λειτουργοῦν σ' ἀπόμακρες συνοικίες, ἀλλὰ στὴν καρδιὰ τῆς »πόλεως (περὶ τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας) καὶ μέσα σ' ἕνα ὁλότελα ἀνθυγιεινὸ καὶ »βρώμικο περιβάλλον μὲ ἀνεπαρκέστατο ἀερισμὸ κ.τ.λ. ἑκατοντάδες παιδιῶν διη»μερεύουν κυριολεκτικὰ ἐκεῖ... Σ' ὅλους τοὺς λαϊκοὺς κινηματογράφους οἱ περισ»σότεροι θεαταὶ εἶναι φτωχόπαιδα ἀπὸ 12—18 ἐτῶν. Μικρὰ λουστράκια μὲ τὰ κασ»σελάκια τους, μπακαλόπαιδα, ποὺ ἐπωφελοῦνται τῆς μεσημεριάτικης διακοπῆς γιὰ »νὰ ἰδοῦν τὸ ἔργο, ἢ φτωχόπαιδα, ποὺ ἀφήνουν τὴ δουλειά τους ἢ τὸ σχολεῖο τους, »γιὰ νὰ πᾶνε στὸν κινηματογράφο. Ὅλα δηλαδὴ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ μὲ μιὰ λέξι.

3. Ὁδὸς τοῦ διεφθαρμένου περιβάλλοντος τοῦ λαϊκοῦ κινηματογράφου.

Ἡ δευτέρα ὁδός, ἡ ὁποία ἐξοικειοῖ τοὺς νεαροὺς θεατὰς μὲ τὴν διαφθορὰν καὶ τὸ ἔγκλημα, ὀφείλεται εἰς τοὺς αἰσχρούς θαμῶνας καὶ τὸ διεφθαρμένον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον γεννᾷ ἀναθυμιάσεις, τῶν καλουμένων λαϊκῶν κινηματογράφων.

Κατὰ πλήθη λοιπὸν συρρέουσιν εἰς τοὺς λαϊκοὺς κινηματογράφους οἱ παῖδες καὶ οἱ ἔφηβοι τῶν λαϊκῶν τάξεων, πρὸς παρακολούθησιν τῶν κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ συρμοῦ «ρεαλιστικῶν ταινιῶν», ἀλλὰ καὶ κατὰ πλήθη συρρέουσιν εἰς τοὺς αὐτοὺς κινηματογράφους τὰ ἀποβράσματα καὶ οἱ πάσης φύσεως κτηνάνθρωποι πρὸς ἄγραν θυμάτων.

Πλεῖστοι φαυλόβιοι, διαρρῆκται, σάτυροι καὶ παιδερασταί, σωματέμποροι, ἀνώμαλοι, πόρναι ἢ ἄλλοι.

Καὶ οὗτοι ἀγρεύουσι τὰ θύματά των ἐν μέσῳ μιᾶς σκοτεινῆς αἰθούσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπικρατεῖ πανδαιμόνιον ἀπὸ ὀξείας καὶ διαπεραστικὰς κραυγάς, ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας, ἰαχὰς καὶ ἀλλαλαγμούς, ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ἢ γιουχαΐσματα, χειροκροτήματα ἢ ποδοκροτήματα ἢ σφυρίγματα, ἐνῷ ἄλλοι μὲν ρίπτουσι σαΐτας, κουκούτσια ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ἄλλοι δὲ πτύουσιν, ἄλλοι ἐξάγουσι τὰ ὑποδήματά των, ἄλλοι χειρονομοῦσι κ.ο.κ. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς θαμῶνας τρώγουν ἐκεῖ. Ἀπὸ τὴν κακοσμίαν δέ, τὴν ὁποίαν ἀναδίδουν αἱ αἴθουσαι τῶν λαϊκῶν κινηματογράφων ἀντιλαμβάνεταί τις ὅτι καὶ ἄλλου εἴδους ἐπίσης ἐπιτακτικαὶ ἀνάγκαι, ἐκτὸς τοῦ φαγητοῦ, ἱκανοποιοῦνται ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν προχείρως.

Δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας ὅτι ὑπὲρ τὰ 80% τῶν περιπτώσεων παιδεραστίας, περὶ ὧν ἔκρινεν ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων τῶν Βρυξελλῶν, ἤρξαντο ἢ ἐτελέσθησαν ἐντὸς αἰθούσης κινηματογράφου (Berger). (Ὅρα σχετικῶς «Κ.Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Α'. Ἔκδ. δ' Ἀθῆναι. 1959». σ. 321).

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

-ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΖΗΤΙΑΝΑΣ ΜΟΣΧΟΥΛΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ-

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Σὲ τρία χρόνια ἀκριβῶς κλείνω πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια στὴν ἐνεργὸ δημοσιογραφία, στὸν ἴδιο τομέα πάντοτε τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ δικαστικοῦ ρεπόρτερ, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἄλλαζα μὲ τίποτα ἄλλο μέσα στὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα, γιατὶ δίνει πάντα σ' ὅποιον θέλει νὰ κάνη εὐσυνείδητα καὶ τίμια τὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ ὅλες τὶς συγκινήσεις ἑνὸς ἐρευνητοῦ. Ἑνὸς ποὺ προσπαθεῖ νὰ διαλευκάνη ἕνα μυστήριο καὶ νὰ ζητήση τὴν ἀλήθεια ποὺ μὲ τόση ἐπιμονὴ καὶ μαεστρία κρύβεται πολλὲς φορὲς καὶ ἑνὸς ποὺ θέλει νὰ ἔχη τὴν ἱκανοποίησι νὰ δώση στὸν ἀναγνώστη του τὴν δική του χαρὰ γιὰ τὴν διαλεύκανσι ἑνὸς ἐγκλήματος καὶ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς κακούργου. Γιατὶ ὁ ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ, μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς πρῶτα, τὸν ἰατροδικαστὴ ὕστερα καὶ τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἀνακριτὴ κατόπιν, ζῆ κοντά τους ὅλες τὶς τραγικὲς λεπτομέρειες ἑνὸς φρικιαστικοῦ κακουργήματος καὶ χαίρεται μαζί τους τὴν διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου, τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴ σύλληψι τοῦ κακούργου, τὴν τιμωρία του καὶ τὴν ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης. Καὶ λυπᾶται καὶ πάσχει ὅταν τὸ ἔγκλημα παραμένη μυστηριῶδες καὶ ὁ δράστης ἀτιμώρητος.

Στὸν μισὸν αὐτὸν αἰῶνα ποὺ πέρασε εἶδα, ἔζησα καὶ περιέγραψα, σὲ δεκάδες ἐφημερίδων ποὺ ἔχω δουλέψει, στὴν τόσο μακρυὰ καὶ πολύπειρη δημοσιογραφική μου ζωή, ἑκατοντάδες ἐγκλήματα μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ περίχωρα καὶ θεωρῶ ὑποχρέωσί μου πρὶν ὁ Ὕψιστος θελήση νὰ μὲ καλέση κοντά Του καὶ νὰ ξεκουράση τὸ πολυβασανισμένο μου κορμί, νὰ γράψω καὶ ν' ἀφίσω τὰ ἀπομνημονεύματά μου, τὰ ἐγκληματολογικά, ὄχι μονάχα σὰν κομματάκια ἀπὸ ζωντανά, ἀπὸ ἀληθινὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, ἀλλὰ σὰν κάτι τὸ χρήσιμο γιὰ τὴ κοινωνία καὶ μάλιστα γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς μας ποὺ θὰ εἶναι καὶ ἕνα πολύτιμο δίδαγμα μιᾶς πρακτικῆς καὶ ἐφηρμοσμένης, ἂς ποῦμε, ἐγκληματολογίας.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

***

Ἦταν μιὰ παγερὴ νύχτα, ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς 21 Νοεμβρίου τοῦ 1915, ὅταν ὁ νεκροθάφτης τοῦ Α' νεκροταφείου Γιάννης Γεωργίου ἢ Τομπούκης ποὺ εἶχε βάρδυα νυχτοφύλακα, εἶχε τελειώσει τὴ βόλτα του ἀνάμεσα στοὺς τάφους γιὰ νὰ δῆ μήπως εἶχε πηδήσει κανένας ἀλήτης νὰ κλέψη κανένα ξύλινο σταυρὸ ἀπὸ τάφους γιὰ νὰ τὸν ματαπουλήση σβήνοντας τὸ ὄνομα τοῦ πεθαμένου ἢ νὰ σουφρώση ἀπὸ τὰ καντήλια τῶν τάφων τίποτε λαδάκι γιὰ νὰ φάη καὶ γύριζε πρὸς τὸ φυλάκιό του στὴν εἴσοδο, ποὺ ἦταν, ἐκεῖνα τὰ χρόνια, πολὺ φτωχικὴ καὶ πολὺ πιὸ μέσα ἀπὸ τὸ σημερινὸ θαυμάσιο μαρμάρινο προστύλιο, ἐκεῖ περίπου ποὺ εἶναι ὁ τάφος τοῦ μακαρίτη τοῦ Παναγῆ τοῦ Τσαλδάρη, ὅταν στάθηκε γιατὶ ἄκουσε πρῶτα σὰν κάτι φωνὲς καὶ ὕστερα σὰν μιὰ πιστολιά. Ὁ νυχτοφύλακας-νεκροθάφτης ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὴν εἴσοδο ἀπὸ ὅπου ἄκουσε τὴν πιστολιὰ ὅταν εἶδε νὰ τρέχη πρὸς τὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως, πρὸς τὸ στενὸ καὶ μικρὸ τότε γεφυράκι τοῦ Ἰλισσοῦ, κοντὰ στὴν Ἁγία Φωτεινή, ἕναν ἄντρα ψηλὸ μὲ γκρίζο μακρὺ παλτό. Αὐτός, τὸν εἶδε καλά, γιατὶ εἶχε φεγγάρι, δὲν σταμάτησε στὶς κραυγὲς τοῦ Γιάννη Γεωργίου, ἀλλὰ ἔτρεξε καὶ χάθηκε πρὸς τὴ συνοικία Πετρίδη, δηλαδὴ πρὸς τὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης.

—Περίεργο πρᾶγμα, σκέφτηκε ὁ νυχτοφύλακας. Γιατὶ νὰ τρέχη ἔτσι μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες; Αὐτὸς θὰ πυροβόλησε καὶ τρέχει νὰ φύγη. Μὰ γιατί;

Τὸ γιατὶ ὅμως δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἐξακριβώση γιατὶ ἐκεῖ δεξιὰ στὴ σιδερένια ἐξώπορτα τοῦ νεκροταφείου ἄκουσε τὰ κλάμματα καὶ τὶς φωνὲς ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ.

—Μαμά... Μαμά... Μαμά μου, φώναζε ἕνα ξανθὸ κοριτσάκι ὡς δύο χρόνων ποὺ ἦταν ἀνάμεσα στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς γυναίκας ξαπλωμένης ἀνάσκελα μέσα στὰ χώματα. Ὁ νυχτοφύλακας ἐπῆγε νὰ σκουντήση τὴν ξαπλωμένη γυναίκα μὲ τὴν ἰδέα μήπως ἦταν λιποθυμισμένη. Μὰ τότε εἶδε ὅτι αὐτὴ δὲν σάλευε καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἔτρεχε αἷμα ζεστὸ ἀκόμα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε γιατὶ εἶχε ἀκούσει κι' αὐτὸς τὴν πιστολιὰ καὶ ἕνας γέρος ὑπάλληλος ἀπὸ ἕνα διανυκτερεῦον φερετροποιεῖο ποὺ ἦταν στὴν ὁδὸν Ἀναπαύσεως, ὁ Λευτέρης ὁ Θεοφίλου καὶ τότε ὕστερα ἀπὸ συνεννόησι μεταξύ τους, ὁ μὲν νυχτοφύλακας ἔτρεξε γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὸ Α' ἀστυνομικὸ τμῆμα Πλάκας καὶ ὁ γέρος ὑπάλληλος τοῦ φερετροποιείου ἔμεινε νὰ φυλάη τὴν καταματωμένη γυναίκα καὶ τὸ μικρὸ ξανθὸ κοριτσάκι ποὺ διαρκῶς ἔκλαιγε καὶ φώναζε τὴ μαμά του ποὺ ἀλίμονο δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ πιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήση.

Τὸ Α' ἀστυνομικὸ τμῆμα ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Κυδαθηναίων, σὲ ἕνα παληὸ σπίτι, κάπου ἀπέναντι ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται σήμερα ἡ προτομὴ τοῦ Καμπούρογλου καὶ θὰ ἦταν πιὰ περασμένες 9 1/2 τὸ βράδυ ὅταν ἔφθασε ὁ νυχτοφύλακας τοῦ νεκροταφείου Γιάννης Γεωργίου ἢ Τομπούκης γιὰ νὰ ἀναγγείλη στὸν ἐνωμοτάρχη τῆς ὑπηρεσίας ὅτι «μιὰ γυναίκα σκοτώσανε ἢ τραυματίσανε πρὶν μισὴ ὥρα στὴν ἐξώπορτα τοῦ νεκροταφείου». Συναγερμὸς ἀμέσως στὸ τμῆμα καὶ σὲ λίγο ὁ τότε ἀστυνόμος ἀνθυπομοίραρχος Διον. Τριανταφυλλίδης (πολλὰ χρόνια ὕστερα ταγματάρχης καὶ διοικητὴς στὴν Καταδίωξι, δηλαδὴ στὴν Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν) ἅρπαξε ἕνα μόνιμο καὶ μὲ τὸ νυχτοφύλακα—νεκροθάφτη μαζὶ καθισμένο δίπλα στὸν ἁμαξὰ γιὰ ὁδηγό, καὶ μὲ ἕνα ἐνωμοτάρχη ἔφτασε ἐπὶ τόπου γύρω στὶς 10 τὸ βράδυ πιά. Ἡ γυναίκα δὲν σάλευε καὶ τὸ αἷμα εἶχε πάψει πιὰ νὰ τρέχη ἀπὸ τὸ κεφάλι της, ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος δὲν ἦταν γιατρὸς καὶ νομίζοντας ὅτι μποροῦσε ἀκόμα νὰ ζῆ, τὴν ἅρπαξε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔβαλε στὸ μόνιππο καὶ τὴν ἔφερε κάτω στὴν Ὁμόνοια, στὴν Πολυκλινική. Καὶ ἐκεῖ οἱ γιατροὶ εἶπαν ὅτι ἦταν πιὰ πεθαμένη ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Εἶχε σκοτωθῆ μὲ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Τότε φυσικὰ ὁ ἀστυνόμος ἐπῆρε τὸ αἱμόφυρτο πτῶμα τοῦ θύματος, τὸ ξανακουβάλησε ξανὰ στὸν τόπο ποὺ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα καὶ ἄρχισε τὶς ἀνακρίσεις. Ποιὰ ἦταν ἡ σκοτωμένη; Ποιὸ ἦταν τὸ κοριτσάκι; Μυστήριο στὸ πρῶτο γιατὶ κοντὰ δυὸ 24ωρα ἡ ταυτότης τῆς σκοτωμένης γυναίκας ἔμεινε ἄγνωστη. Ἦταν μιὰ μεγαλούτσικη στὰ χρόνια, καμμιὰ σαραντάρα, κακοπαθημένη καὶ πρόωρα γηρασμένη ποὺ φοροῦσε κουρέλια κυριολεκτικὰ καὶ ὄχι φουστάνια ἀπάνω της. Τὸ ἀνάστημά της ἦταν μέτριο καὶ τὰ μαλλιά της μαῦρα. Δὲν φοροῦσε παπούτσια, ἀλλὰ παντοῦφλες ἐκ τῶν ὁποίων μόνο μία βρέθηκε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἄλλη μπορεῖ καὶ νὰ τῆς εἶχε φύγει στὸ δρόμο καὶ νὰ ἦταν μονοσάνδαλη.

Τί ἀντίθεσι ὅμως μὲ τὸ κοριτσάκι τῶν δύο χρόνων ποὺ βρέθηκε γαντζωμένο στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἐφώναζε μαμά. Ἐνῶ ἐκείνη ἦταν μελαγχροινὴ καὶ μὲ κατάμαυρα μαλλιά, τὸ κοριτσάκι ἦταν παχουλό, κατάξανθο, γαλανωμάτικο καὶ μὲ πολυτελέστατα ρουχαλάκια ἀπὸ βατίστα καὶ νταντέλλες μὲ κεντημένα τὰ γράμματα Μ.Μ.

Τὸ πτῶμα τῆς σκοτωμένης μετεφέρθη στὸ νεκροτομεῖο ποὺ ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Σωκράτους, ἀπέναντι στὰ σημερινὰ γραφεῖα τῆς «Καθημερινῆς», ὅπου ἔγινε ἐπιμελημένη νεκροψία καὶ νεκροτομὴ ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο καθηγητὴ τῆς Ἰατροδικαστικῆς Γεωργιάδη, τὸν ἐπιμελητή του τὸν Κάτσα καὶ τοὺς ἰατροδικαστὲς Ξάνθη καὶ Τρουπάκη, ὅλους μακαρίτες πιά. Προέκυψε ὅτι ἡ δολοφονία εἶχε γίνει μὲ ἕνα πιστό-

λι ἐπαναληπτικὸ «μπράουνιγκ» καὶ μὲ μιὰ σφαῖρα ποὺ μπῆκε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μετωπιαία χώρα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ αὐχένος, κάτω ἀπὸ τὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν. Τὸ βλῆμα ἄλλωστε βρέθηκε μέσα στὰ αἵματα, στὸν τόπο τῆς δολοφονίας. Μὰ ἀπὸ τὴ νεκροψία βγῆκε ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο. Ὅτι μεταξὺ δράστου καὶ θύματος εἶχε προηγηθῆ πάλη γιατὶ βρέθηκαν ἀμυχὲς καὶ νυχιὲς ἀπάνω στὰ μοῦτρα τῆς δολοφονημένης γυναίκας καὶ δακτυλιὲς καὶ κυανώσεις στὸ λαιμό της, γιατὶ πρὶν ἀπὸ τὸν μοναδικὸ πυροβολισμὸ ποὺ ἐπροκάλεσε τὸ θάνατο, εἶχε γίνει καὶ ἀπόπειρα στραγγαλισμοῦ της.

Στὴν αὐτοψία, ποὺ ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, τῆς Δευτέρας 22 Νοεμβρίου 1915 ἀπὸ τοὺς δύο ἰατροδικαστές, τὸν ἀστυνόμο ἀνθυπομοίραρχο Τριανταφυλλίδη καὶ τὸν τότε ἀστυνόμο στὴν Καταδίωξι, μοίραρχο Μαρούδα, τὸν θρυλικὸ Μπάρμπα-Γιάννη, βρέθηκαν ἕνα εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς βγαλμένο στὶς 21 Νοεμβρίου, στὸ Ν. Φάληρο, καὶ μιὰ σημείωσι μὲ γράμματα γυναικεῖα καὶ μὲ μπόλικες ἀνορθογραφίες ποὺ ἔγραφε γιὰ τὰ χρεωστούμενα μιᾶς γυναίκας στὸ μπακάλη της. Πιστόλι δὲν βρέθηκε. Μοναδικὸς μάρτυρας τὸ μικρὸ κοριτσάκι ποὺ βρέθηκε στὴν αἱματοβαμμένη ἀγκαλιὰ τῆς σκοτωμένης καὶ ποὺ τὴ φώναζε μαμά, παρὰ τὴ διαφορὰ τῶν χαρακτηριστικῶν ποὺ εἶχαν ἀναμεταξύ τους. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἢ τὸ θῦμα μὲ τὸ κοριτσάκι της εἶχαν φθάσει ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν κατοπινὸ δολοφόνο της ἢ ὅτι αὐτὸς τὴν περίμενε ἐκεῖ. Πάντως προηγήθηκε μεταξύ τους καυγὰς καὶ ἀφοῦ ἤλθαν στὰ χέρια καὶ ὁ ἄντρας πῆγε νὰ πνίξη τὴ γυναίκα χωρὶς νὰ τὰ καταφέρη, τῆς ἔρριξε μιὰ πιστολιὰ κατάμουτρα καὶ χωρὶς κἂν νὰ δῆ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ἔβαλε στὴν τρεχάλα καὶ ἔφυγε. Δολοφόνος πρέπει νὰ ἦταν ὁ ψηλὸς μὲ τὸ γκρίζο παλτὸ καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες ποὺ τὸν εἶχε δῆ ὁ νυχτοφύλακας νὰ τρέχη.

Οἱ ἐφημερίδες τῆς Δευτέρας 22 Νοεμβρίου δὲν ἔγραψαν λέξι γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ νεκροταφείου γιὰ τὸ ὁποῖον πρωτόγραψαν τὴν Τρίτη στὶς 23 τοῦ μηνός. Τρίτη καὶ Τετάρτη τίποτε οὔτε γιὰ θῦμα καὶ φυσικὰ οὔτε γιὰ δράστη. Ὁ τύπος χάλασε τὸν κόσμο γράφοντας στῆλες γιὰ τὸ μυστήριο τῆς δολοφονημένης ζητιάνας καὶ περιγράφοντας τὶς αὐτοψίες, τὶς νεκροψίες καὶ τὶς ἔρευνες τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν Πίκουλα, τοῦ ἀνακριτοῦ Μεϊντάνη καὶ τοῦ ἀστυνόμου Μαρούδα. Τὸ ἔγκλημα ἀρχίζει νὰ μπαίνη σὲ κάποιο δρόμο τὴν Τετάρτη 25 τὸ πρωί, ὁπότε ὁ τότε ἀστυνόμος στὴν Καταδίωξι Ἀγγελέτος (ὁ μετέπειτα στρατηγὸς διοικητὴς τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας) εἶχε συναντηθῆ σ' ἕνα κέντρο ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμὸ τῆς Ὁμονοίας, ποὺ ἦταν τότε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, μὲ μιὰ γνωστή του κυρία ὀνόματι Πελαγία Μαυράκη, μοδίστα στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν 5, καὶ μὲ τὴν κόρη της Ἄννα. Ἤλθε κουβέντα γιὰ τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἡμέρας, γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ νεκροταφείου, καὶ ἐνῶ ἡ μητέρα σώπαινε ἡ κόρη πέταξε ξαφνικὰ μιὰ κουβέντα:

—Ἂς εἶναι... Ἐμεῖς ξέρουμε τὸ δολοφόνο...

Δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο ὅμως γιατὶ ὁ πανέξυπνος ἀνθυπομοίραρχος Ἀγγελέτος εἶδε ξαφνικὰ τὴ φίλη του κυρία νὰ κάνη ἀπεγνωσμένα νοήματα στὴν κόρη της «νὰ βουλώση τὸ στόμα της». Καὶ φυσικὰ ἐξανέστη καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἀφοῦ ἐπετίμησε τὴν φίλη του κυρίαν γιὰ τὴ σιωπή της «μιὰ ποὺ ἤξερε», ἐπῆρε ἀμέσως τὴν Μαυράκη καὶ τὴν κόρη της καὶ τὶς ἐπῆγε στὸ νεκροτομεῖο ὅπου τὸ πτῶμα τῆς σκοτωμένης διετηρεῖτο μὲ πρόχειρη ταρίχευσι ἀκριβῶς μήπως βρεθῆ γανένας γιὰ νὰ τὸ ἀναγνωρίση.

—Καλὲ μαμά. Αὐτὴ εἶναι ἡ κακομοίρα ἡ Μοσχούλα ἡ ζητιάνα, ἐφώναξε ἡ κόρη Μαυράκη, ἐνῶ ἐβούρκωναν τὰ μάτια της γιὰ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυζε καὶ ἡ μητέρα της κατακίτρινη σᾶν τὸ φλωρὶ ἐπιβεβαίωνε ὅτι ἡ σκοτωμένη γυναίκα ἦταν ἡ Μοσχοῦ ἢ Μοσχούλα Ἀναστασίου ἀπὸ τὴν Κῶ.

Ἀλλ' ἀμέσως ἡ μοδίστα καὶ ἡ κόρη της προσήχθησαν κατόπιν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Πίκουλαν καὶ τὸν ἀνακριτὴν Μεϊντάνην καὶ ἐξητάσθησαν ἐπὶ ὥρες ὁλόκληρες.

Ὁ τύπος ἀνέγραψε ὅτι τὸ θῦμα ἦταν ἡ ζητιάνα ἡ Μοσχοῦ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ ὅτι ἡ δολοφονία ἀρχίζει νὰ διαλευκαίνεται καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα συνελήφθη ὡς δολοφόνος καὶ ὁ πρώην ἐραστὴς τοῦ θύματος καὶ πατέρας τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ της τῆς Μαιρούλας, ποὺ στὸ μεταξὺ τὴν κράτησε ἕνας πολύτεκνος ποὺ εἶχε ὅλο ἀγόρια γιὰ νὰ τὴν υἱοθετήσῃ. Δολοφόνος ἦταν ἕνας πασίγνωστος τότε στὴν Ἀθήνα νέος ὀδοντίατρος σπουδάσας στὸ Παρίσι, ὁ Σῖγμα Δέλτα, ποὺ ποτὲ δὲν ὡμολόγησε τὴν ἐνοχή του. Δὲν γράφω τὸ ὄνομά του γιατὶ μετὰ ἐσταδιοδρόμησε καὶ σήμερα ζῇ ἀκόμη ὑπέργηρος.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τί βγῆκε καὶ τί δὲν βγῆκε τότε ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι καὶ μὲ ποιὰ στοιχεῖα προφυλακίσθηκε τότε καὶ καταδικάσθηκε ὁ συλληφθεὶς γιὰ δολοφόνος ὀδοντίατρος ποὺ δὲν ἔχει παύσει νὰ διαρρηγνύῃ ἀκόμα τὰ ἱμάτιά του, νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν ἀθωότητά του καὶ νὰ ἐπιμένῃ ὅτι εἶναι θῦμα δικαστικῆς πλάνης.

Ἡ Μοσχούλα Ἀναστασίου ἦταν ἕνα φτωχὸ κοριτσόπουλο ἀπὸ τὴν Κῶ, οὔτε ὄμορφο οὔτε ἄσχημο, μὲ μιὰ κοινὴ φυσιογνωμία ἐργατικῆς κόρης τοῦ λαοῦ. Πατριώτης της καὶ γείτονάς της, πολὺ μικρότερος ἀπ' αὐτήν, ὁ Σῖγμα Δέλτα, ἕνα φτωχόπαιδο. Κάποιο εἰδύλλιο ἄρχισε νὰ πλέκεται μεταξύ τους ἐκεῖ στὸ νησί τους, στὴν πατρίδα τοῦ Ἱπποκράτη, ποὺ συνεχίστηκε ἀργότερα ὅταν καὶ οἱ δυό τους βρέθηκαν στὰ Ἱεροσόλυμα αὐτὸς προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν συμπατριώτη καὶ θεῖο του ἀρχιμανδρίτη Ἰνοκέντιον Βιτσέντζον ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλε καλογεροπαίδι στὴ θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Τίμιου Σταυροῦ γιὰ νὰ γίνῃ μελλοντικὸς παπὰς καὶ ἡ Μοσχοῦ ἢ Μοσχούλα γιὰ οἰκονόμος του καὶ ὑπηρέτρια. Ἔμεναν καὶ οἱ δυὸ στὴν ἴδια στέγη τοῦ ἀρχιμανδρίτη ὅταν, καθὼς εἶπε ὕστερα στὴν ἀπολογία του, ὁ Σῖγμα Δέλτα, ἀντελήφθη ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκονόμο ἡ Μοσχούλα εἶχε καὶ ἄλλου εἴδους δοσοληψίες μὲ τὸν προστάτη της. Καὶ καθὼς ὡμολόγησε νεαρὸς τότε καὶ αὐτὸς ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ νέμεται τὰ θέλγητρα τῆς Μοσχούλας. Μὰ ἀφοῦ πῆρε τὸ δίπλωμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ Σῖγμα Δέλτα πέταξε τὰ ράσα καὶ ἦλθε στὴν Ἀθήνα, ἐνῶ ὁ προστάτης καὶ θεῖος του πεθαίνοντας ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη του στὴ Μοσχούλα 8.000 δραχμές, ποσὸν ἀρκετὰ καλὸ γιὰ τὴν ἐποχή, καὶ σ' αὐτὸν 2.000 μόνο γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές του.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1910 ὁ Σῖγμα Δέλτα καὶ ἡ Μοσχοῦ ἦλθανε μαζὶ στὴν Ἀθήνα καὶ ἐκεῖνος μὲν γράφηκε στὴν ὀδοντιατρικὴ σχολή, ἐνῶ αὐτὴ ἔμενε δίπλα του σὰν γυναίκα του. Τὰ λεφτὰ τὰ δικά του σωθήκανε καὶ ἡ Μοσχούλα, ὅπως ἀποδείχθηκε, ξόδιασε τὰ δικά της τὰ λεφτὰ γιὰ νὰ τοῦ τελειώσῃ τὶς σπουδὲς καὶ ὅταν πῆρε τὸ δίπλωμά του, τὸν Μάη τοῦ 1912, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ ὀδοντιατρεῖο του στὸν Πειραιᾶ, στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς καὶ Μουνιχίας. Ἡ Μοσχούλα φανταζότανε ὅτι ὁ φίλος της θὰ τὴν στεφανωνότανε καὶ ὅλο τὸν ἔτρωγε γιὰ τὸ γάμο μέχρις ὅτου ἕνα πρωινὸ αὐτὸς πούλησε τὸ ὀδοντιατρεῖο του καὶ τὰ ἐργαλεῖα του στὸν ὀδοντίατρο Μαϊχὸ καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τελειοποιηθῇ στὴν ἐπιστήμη του ἢ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ Μοσχούλα, ποὺ τοῦ εἶχε γίνῃ φόρτωμα γιὰ τὸ γάμο. Καὶ ἐνῶ αὐτὴ ἔρραβε τὰ νυφικά της, ἔμεινε στοὺς πέντε δρόμους καὶ μὲ ἕνα βρέφος ξανθὸ καὶ γαλανό, ὅπως ὁ Σῖγμα Δέλτα. Τότε κι' αὐτὴ πῆρε τὰ μάτια της καὶ τὸ κοριτσάκι της καὶ μετηνάστευσε στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ μὲ τὸ μωρὸ δὲν μπόρεσε νὰ σταδιοδρομήσῃ καὶ νὰ βρῇ δουλειά. Γύρισε τότε πίσω καὶ ἄρχισε νὰ ζητιανεύῃ καὶ μὲ τὰ λεπτὰ τῆς ζητιανιᾶς ἔστειλε ἄλλες 200 δραχμὲς στὸ φίλο της στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴ στεφανωθῇ, μὰ αὐτὸς τὰ κράτησε γιὰ τὶς σπουδές του καὶ ἔμεινε ἐκεῖ.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1914, ποὺ κηρύχθηκε ὁ πρῶτος πόλεμος, ὁ Σῖγμα Δέλτα ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ γυρίζοντας στὴν Ἑλλάδα ἐγκατεστάθη στὴν Ὕδρα, ὅπου ἄνοιξε ὀδοντιατρεῖο. Ἐκεῖ ἑτοιμαζότανε νὰ παντρευθῇ μία πλούσια καὶ ὄμορφη κοπέλλα. Μὰ ἔμαθε ποῦ ἦταν καὶ ἡ Μοσχούλα πῆγε ἐκεῖ μὲ τὸ μωρό της καὶ τοῦ ἔκανε φασαρίες. Αὐτὸς τὴν ἔδιωξε μὲ τὴν Ἀστυνομία, ἀρνούμενος τὴν πατρότητα τῆς κόρης του καὶ ἀποκαλώντας την ἐκβιάστρια, ἀλλὰ τὸ συνοικέσιό του ἐματαιώθη. Μετὰ

ὁ ὀδοντίατρος πῆγε στρατιώτης στὴν Κόρινθο καὶ μόλις τὸ ἔμαθε πῆγε καὶ ἡ Μοσχούλα μαζί του. Μείνανε μαζὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ Μοσχούλα πῆγε στὸν συνταγματάρχη του τότε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ πείσῃ τὸ φίλο της νὰ τὴ στεφανωθῇ γιὰ χατήρι τοῦ παιδιοῦ της. Αὐτὸς ἀρνήθηκε καὶ ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὸ στρατὸ γύρισε στὴν 'Αθήνα, ἐνῶ ἐκείνη κατήντησε καὶ πάλι ζητιάνα στὸν Πειραιᾶ. Καὶ λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ὁ Σῖγμα Δέλτα τυχαίως τὴν εἶδε στὸ «Ρολόϊ» νὰ ζητιανεύῃ καὶ τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς ἔδωσε 15 δραχμές. 'Ο Σῖγμα Δέλτα τότε ἔμενε σὲ ἕνα οἰκοτροφεῖο τῆς κυρίας "Αννας Χρυσοσφαιρίδου, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν 'Ερμοῦ καὶ Φωκίωνος καὶ ἐκεῖ εἶχε καὶ τὸ νέο του ὀδοντιατρεῖο μὲ ἀρκετὴ πελατεία. 'Εκείνη ἔμενε σὲ μιὰ τρώγλη μέσα σ' ἕνα Δημοτικὸ σχολεῖο τοῦ Πειραιῶς ποὺ τὴν εἶχε βάλει ἀπὸ ψυχικὸ ὁ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ γαμβρός της δημοδιδάσκαλος Κουρτζῆς, μὰ τὴν Κυριακὴ 21 Νοεμβρίου 1915, τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος, μὲ διαταγὴ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τὴν ἐπέταξαν ἔξω. Καὶ ἐπῆρε τὸ κοριτσάκι της τῶν δύο χρόνων καὶ ἔφυγε. Τὰ ἴχνη της πιὰ χάνονται μέχρι τῆς 9 τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ποὺ βρίσκεται σκοτωμένη μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, δεξιὰ στὴν ἐξώπορτα τοῦ Α' Νεκροταφείου 'Αθηνῶν, μὲ ἕνα εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ γιὰ τὴ διαδρομὴ 'Αθηνῶν-Ν. Φαλήρου. Ποιοὺς εἶδε στὸ μεταξύ; Ποῦ συναντήθηκε μὲ τὸ δολοφόνο της; Πῶς βρέθηκε στὸ Α' Νεκροταφεῖο; Τὸ πιστόλι ἦταν τοῦ δράστου ἢ δικό της; Γιατὶ κατετέθη ὅτι ἡ Μοσχούλα εἶχε ἀγοράσει ἕνα πιστόλι καὶ ἔλεγε ὅτι μὲ αὐτὸ θὰ σκότωνε τὸ φίλο της ποὺ τὴν εἶχε αἰσχρὰ κοροϊδέψει, τῆς εἶχε φάει τὰ λεφτά της καὶ δὲν ἐνδιαφερότανε οὔτε γιὰ τὸ παιδί τους ποὺ ἦταν «φτυστὸς ὁ γιατρός». Σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα δὲν μπόρεσε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ ἀνάκρισις. Πιστόλι δὲν βρέθηκε πάντως κοντὰ στὸ πτῶμα καὶ ἡ σφαῖρα εἶχε ριχτῇ ἀπὸ ἀπόστασι, ἀφοῦ εἶχεν ἀποτύχει μετὰ ἀπὸ πάλη ἡ ἀπόπειρα στραγγαλισμοῦ της.

'Απὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ συνελήφθη, ἂν καὶ χωρὶς καμμία ἀπόδειξι γιὰ δολοφόνος, ὁ Σῖγμα Δέλτα, ἐδημιουργήθη ἕνα θέμα εἰς βάρος του. Γιατὶ αὐτὸς εἶπε στὴν ἀρχὴ ὅτι ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου ἀπὸ ἐνωρὶς τὴν πέρασε στὸ σπίτι του, παίζοντας χαρτιὰ μαζὶ μὲ τὴ σπιτονοικοκυρά του καὶ μὲ τὸ γυιό της. Μὰ αὐτοὶ τὸ ἀρνήθηκαν καὶ λέγανε ἄλλα. 'Αλλὰ καὶ ὁ κατηγορούμενος εἶπε ὕστερα ὅτι εἶχε κάνει λάθος καὶ εἶπε χαρτὶ καὶ καλαμάρι πὼς ἐπέρασε τὴν ὥρα του. 'Ισχυρίσθη καὶ ἐπέμεινε ὅτι τὸ πρῶτο βγῆκε μόνος νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, πῆγε καὶ ἀγόρασε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη Μωρὶς Φαράτζη ὀδοντιατρικὰ ἐργαλεῖα καὶ γύρισε σπίτι του ὅπου ἔμεινε ἕως τὶς 8 τὸ βράδυ, παίζοντας χαρτιὰ μὲ τὸν ἀνεψιό του, τὴ σπιτονοικοκυρά του καὶ τὸ γυιό της. "Υστερα πεταχθήκανε ἀπέναντι καὶ φάγανε στὸ γειτονικὸ ἐστιατόριο μὲ τὸν ἀνεψιό του καὶ ξαναγυρίσανε σπίτι ὅπου στὶς 8 1/2 ἔφυγαν οἱ τέσσαρες καὶ πῆγαν στὸν κινηματογράφο «Παλλάς», στὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅπου εἶδαν τὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας», περίφημη ταινία τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου μὲ τὴν 'Ιταλίδα γόησα Φραντζέσκα Μπερτίνι. Στὸ διάλειμμα μάλιστα τὸν εἶδαν ἕνα σωρὸ γνωστοί του καὶ τὸν χαιρέτισαν.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι καὶ ὁ ἀνεψιὸς καὶ ἡ σπιτονοικοκυρὰ καὶ ὁ γυιὸς της ἐπεβεβαίωσαν αὐτοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὸ «ἄλλοθι» τοῦ κατηγορουμένου. Μὰ οἱ ἄλλοι θεαταὶ εἶχαν δῆ τὸν «γιατρὸ» στὸ διάλειμμα τῶν δέκα τὸ βράδυ μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ κινηματογράφου. 'Η ἀνάκρισις ὅμως ἐπέμενε ὅτι ὁ «γιατρὸς» ἔλεγε ψέμματα καὶ ὅτι γιὰ νὰ τὸν σώσουν ἔλεγαν ὁ ἀνεψιός, ἡ σπιτονοικοκυρὰ καὶ ὁ γυιὸς ὅτι δὲν ἔφυγε ἀπὸ πλάϊ τους. Κανένας ἄλλος δὲν εἶχε συμφέρον νὰ κάνῃ τὸ ἔγκλημα, παρὰ μόνον αὐτὸς καὶ ἐθεώρησαν βέβαιον ὅτι ὁ Σῖγμα Δέλτα εἶχε συναντηθῇ μυστικὰ μὲ τὴ Μοσχούλα ἀπὸ νωρὶς καὶ μετὰ τὴν ἔξωσί της, ὅτι τῆς εἶχε δώσει ραντεβοῦ γύρω στὶς 9 τὸ βράδυ στὴν εἴσοδο τοῦ νεκροταφείου γιὰ νὰ τῆς πάῃ λεφτά. 'Εκεῖ ἐπεχείρησε νὰ τὴν πνίξῃ καὶ ὅταν αὐτὴ πῆγε νὰ βάλῃ τὶς φωνές, τὴν ἐξετέλεσε καὶ ἔφυγε. Τὸ πιστόλι θὰ τὸ πέταξε κάπου, σὲ ὑπόνομο ἴσως, καὶ ξέροντας ὅτι οἱ ἄλλοι πῆγαν εἰς τὸν

κινηματογράφο ἐπῆγε κι' αὐτὸς ἐκεῖ, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του γιὰ νὰ δημιουργήση τὸ «ἄλλοθι» καὶ γύρισε στὸ σπίτι τὰ μεσάνυχτα μαζί τους. Ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις ἐθεωρήθη ὅτι τὸ παλτὸ τοῦ «γιατροῦ» ἦταν γκρίζο καὶ αὐτὸς τὴ Δευτέρα τὸ πρωί τὸ εἶχε βάψει μαῦρο. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε ὅτι τὸ εἶχε δώσει τὸ Σαββατόβραδο γιὰ βάψιμο. Θέλησαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ νὰ τοῦ κόψουν τὰ νύχια του καὶ νὰ τὰ ἐξετάσουν μὲ τὸ φασματοσκόπιο, γιὰ νὰ δοῦν μήπως ὑπῆρχαν ἴχνη αἵματος ἀπὸ τὶς γραντζουνιὲς ποὺ βρέθηκαν στὴ Μοσχούλα, γιὰ νὰ ὑπάρχη μιὰ ἀπόδειξι, ἀλλὰ ὁ Σῖγμα Δέλτα, ποὺ ἔντονα ἀρνήθηκε τὴν ἐνοχή του, δὲν τὰ ἔχασε καὶ εἶπε:

—Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶμαι ὀδοντίατρος καὶ ὅτι βγάζω δόντια. Καὶ νομίζετε ὅτι δὲν θὰ βρῆτε αἷμα ἀνθρώπινο στὰ νύχια μου, ὅσο καλὰ καὶ ἂν πλένομαι;

Παρὰ τὶς ἀρνήσεις του, παρὰ τὶς ἔντονες διαμαρτυρίες γιὰ τὴν ἀθωότητά του καὶ ὅτι ἦταν θῦμα μοιραίων συμπτώσεων, ὁ Σῖγμα Δέλτα ἔμεινε μῆνες καὶ μῆνες προφυλακισμένος. Παρεπέμφθη γιὰ «φόνο ἐκ προμελέτης δι' ὅπλου πλήρους πυρίτιδος καὶ σφαιρῶν», παράνομον ὁπλοφορίαν καὶ ὁπλοχρησίαν καὶ μετὰ ἐπανειλημμένες ἀναβολές, ἡ δίκη του ἔγινε στὶς 24 Νοεμβρίου 1917. Μὰ δὲν ἔβγαινε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φρικτὴ διαγωγὴ τοῦ «γιατροῦ» πρὸς τὴν ἐρωμένη του καὶ πρὸς τὸ σπλάχνο του καὶ τὸ ὅτι ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, ποὺ εἶχε βάλει τότε στὰ σκαριὰ ἄλλο συνοικέσιο, πάλι κανένας ἄλλος δὲν εἶχε συμφέρον νὰ δολοφονήση τὴ δυστυχισμένη τὴ ζητιάνα. Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῆς ἕδρας, μακαρίτης Γιαμαρέλος, καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ «κρατήση» τὴν ὑπόθεσι στὸ φόνο. Παραδέχθηκε ὅτι ἡ Μοσχούλα τοῦ εἶχε γίνει φόρτωμα γιὰ τὸ γάμο, ὅτι τοῦ ἔκανε σκηνὲς καὶ ὅτι σὲ μιὰ τέτοια σκηνὴ καὶ ἀφοῦ ἤλθαν στὰ χέρια ἀναγκάστηκε νὰ τὴν σκοτώση σὲ βρασμὸ ψυχικῆς ὁρμῆς. Μάταια προσπάθησε νὰ τὸν σώση ὁ συνήγορός του, ὁ ἀείμνηστος Χρῆστος Λαδᾶς, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μνημειώδεις ἀγορεύσεις του περὶ δικαστικῆς πλάνης. Οἱ ἔνορκοι τὸν ἐκήρυξαν ἔνοχο ἀναιρέσεως μὲ ὅλα τὰ ἐλαφρυντικὰ καὶ μὲ μετρία σύγχυσι καὶ οἱ σύνεδροι τὸν κατεδίκασαν σὲ θετῆ εἱρκτή. Καὶ ὁ Σῖγμα Δέλτα σὰν ἄκουσε τὴ καταδίκη του λιποθύμησε. Ἔκανε τὴν ποινή του, βγῆκε ἔξω, ξανάνοιξε τὸ ἰατρεῖο του, σταδιοδρόμησε καὶ ἔγινε πρώτης τάξεως ἄνθρωπος. Ἦταν θῦμα πλάνης ἢ ἔνοχος; ὁ Θεὸς ἂς τὸν κρίνη...

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ
27ης ΜΑΪΟΥ 1923 – 27ης ΜΑΪΟΥ 1963

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὸ ἀκανθῶδες αὐτὸ πρόβλημα ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τέλος ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ ριζοσπαστικὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων της βημάτων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς. Ἡ ἄρσις τῆς ἀσχημίας καὶ τῆς ἀθλιότητος ἀπὸ τὸ κεντρικώτατον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς πόλεως καὶ ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τέλος ἕνα πολύπλοκον θέμα διαμαρτυριῶν καὶ ἀντεγκλήσεων ἐπανηγυρίσθη ἀπὸ ὅλα τὰ ἔντυπα, μὲ χαρακτηριστικώτερον ἐκπρόσωπον τὴν ἐφημερίδα «Σφαῖρα» τοῦ Πειραιῶς ἡ ὁποία εἰς σχόλιόν της τῆς 6ης Ἰουνίου 1923 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπὶ τέλους!» παρατηρεῖ:

«Ὅ, τι δὲν κατώρθωσαν ἐπὶ τόσον χρόνον τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι ἁρμόδιοι καὶ »ἀναρμόδιοι, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ὑποσχέσεις των εἰς τὰς διαμαρτυρίας ὅλων »τῶν περιοίκων, τὸ ἔπραξεν εἰς μίαν καὶ μόνην ὥραν, μὲ μίαν αἰφνιδιαστικὴν ἐνέρ»γειάν της ἡ νέα Ἀστυνομία τῶν Πόλεων, ἡ ὁποία τὴν 5ην ὥραν τῆς σημερινῆς χα»ραυγῆς «ἀπήγαγεν» ὅλους τοὺς πρόσφυγας, τοὺς κολλήσαντας δίκην ὀστράκων »εἰς τὴν πλατεῖαν Καραϊσκάκη, καὶ διὰ φορτηγῶν αὐτοκινήτων τοὺς μετέφερεν εἰς »τὴν Κοκκινιάν.

«Τοιουτοτρόπως, τὸ πολυθρύλητον ἄγος τῆς πλατείας Καραϊσκάκη ἐξηλεί»φθη περίπου, ἡ ἑστία τῆς βρώμας ἐκαθαρίσθη καὶ οἱ περίοικοι ἠμποροῦν τώρα ν' »ἀναπνέουν μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν, εὐλογοῦντες τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν πρω»τοβουλίαν τοῦ ἀληθῶς ρέκτου Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας μας κ. Καλυβίτου, ἐπι»τελέσαντος ὁμολογουμένως ἆθλα τοῦ Ἡρακλέους μὲ τοὺς σταύλους τοῦ Αὐγείου.

«Ἤδη ἀπομένουν μόνον τὰ γύρω τῆς πλατείας περίπτερα, τὰ ὁποῖα βαθμη»δὸν θὰ ἀρθοῦν».

Ἡ δρᾶσις τῆς νέας Ἀστυνομίας πρὸς πᾶσαν ἄλλην κατεύθυνσιν τῆς ἁρμοδιότητός της, μαρτυρεῖται ἀπὸ δύο ἀντιπροσωπευτικὰ ἀκόμη δημοσιεύματα. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατακτήσεις» ἡ ἐφημερὶς «Καθημερινὴ» τῆς 7-6-1923 σημειώνει τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀγνώριστος ὁ Πειραιεὺς μὲ τὴν κατάκτησιν τῆς ἀγγλομαθημένης Ἀστυ»νομίας. Ὅσοι τὸν ἐγνώριζον δύσκολα θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Μία μαγικὴ ῥάβδος »ὡς νὰ ἐβγῆκε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον καὶ ἐσάρωσε κάθε ἀκαθαρσίαν, »ἄσπρισε κάθε τοῖχον, ἔβαλε τὸν κάθε κατεργάρην στὸν πάγκον του καὶ τὸν κάθε »πάγκον εἰς τὴν· θέσιν του.

«Ἄραγε πότε θὰ γίνῃ καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἡ εὐλογημένη κατάκτησις... Λέγουν »ὅτι ἡ κατάκτησις αὐτὴ θὰ γίνῃ τὸν Σεπτέμβριον. Καὶ ἀλλοίμονον, ἀπὸ τὸν Σεπτέμ»βριον μᾶς χωρίζει ὁλόκληρον ἑκατονθήμερον!».

Καὶ ἡ «Σφαῖρα» τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τὸν τίτλον «Μπράβοτης», παρατηρεῖ εἰς τὸ φύλλον τῆς 13-7-1923» :

«Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μὴ συγχαρῶμεν εἰλικρινῶς τὴν Ἀστυνομίαν μας διὰ τὰς »ἀκαμάτους προσπαθείας, τὰς ὁποίας καταβάλλει ν' ἀπολυμάνῃ καὶ νὰ καθαρίσῃ »τὴν πόλιν μας ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Εὐχαρίστως δὲ πληροφορούμεθα ὅτι ἔλαβεν ὑπ' »ὄψιν της τὴν σύστασιν διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν πολυαρίθμων ἀλητοπαίδων καὶ »τὸν περιορισμὸν των εἰς φιλανθρωπικὰ ἄσυλα, ὅπου ἐκμανθάνοντα μίαν τέχνην θὰ »γίνωνται τίμιοι καὶ χρήσιμοι πολῖται».

Ποῖος ἄνεμος ἐνθουσιασμοῦ ἔπνεεν διὰ τὸν Ἕλληνα πολίτην τῶν μεγαλοπόλεων, ὅταν ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐπεξετείνετο εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ προοιωνίζετο λίαν σύντομος καὶ ἡ ἐπέκτασίς της εἰς Ἀθήνας, ἀντικατοπτρίζεται, πλὴν τῶν ὅσων ἀναφέραμε, εἰς σωρείαν ἄλλων ἐκδηλώσεων τοῦ τύπου, πανηγυρίζοντος καὶ παντοιοτρόπως ἐπιθυμοῦντος νὰ ἐξάρῃ τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς νέας Ἀστυνομίας. Ἀπὸ τὴν πληθὺν τῶν ὅσων διθυραμβικῶν ἐγράφοντο τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀντλοῦμεν δύο χρονογραφήματα ἀκόμη, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ὅπως καὶ τὰ τόσα ἄλλα δημοσιεύματα ποὺ εἴδαμε ὡς τώρα, πολλὰ θὰ μᾶς διδάξουν καὶ σήμερα καὶ πολλὰ θὰ διδάσκουν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν οἱασδήποτε ἐποχῆς. Τὸ πρῶτον χρονογράφημα εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 2ας Ἰουνίου 1923 καὶ ἔχει τίτλον «Ὁ πόλισμαν στὸν Πειραιᾶ». Ἰδοὺ λοιπόν:

«Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἔγινε μὲ τὴν Ἀστυνομία ἐκεῖνο ποὺ ἐπερίμενα. Τὸ ἔγραψα »ὄχι πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Εἰς τὸν Πειραιᾶ ζοῦν τὰ πλέον ἀνυπότακτα, τὰ περισσό»τερο ἀναρχοῦντα στοιχεῖα. Ὅταν ὅμως αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἐπείσθησαν ὅτι ἡ Ἀστυ»νομία τῶν Πόλεων δὲν ὑπηρετεῖ κόμματα, δὲν κάνει ἐξαίρεσιν γιὰ κανένα, φρουρεῖ »ὅλους καὶ ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους μὲ τὸ ἴδιο μέτρο τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς αὐστη»ρότητος, τὴν ἀγάπησαν τὴν νέαν Ἀστυνομίαν, τὴν ἔβαλαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι »τους καὶ τώρα ἀντὶ νὰ τὴν ἀποφεύγουν, τὴν ὑπακούουν τυφλῶς καὶ τῆς παρέχουν »τὴν συνδρομήν των.

«Ἕνα παράδειγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἠγαπήθη εἶναι καὶ τοῦτο: Ὅταν γιὰ πρώτη »φορὰ ὁ πόλισμαν ἐπαρουσιάσθη στὴν ἀγορά, ἔφεραν μερικὲς κασσέλες ψάρια. Ἀ»μέσως ἔτρεξαν πολλοὶ ἀγορασταὶ ποιὸς νὰ πρωτοπάρῃ ψάρια. Ὁ πόλισμαν ἐπενέ»βη. Καὶ τοὺς ἔβαλε στὴ γραμμή. Ἐσχημάτισε τὴν λεγομένην «οὐρά». Ὅλοι ἐπρο»θυμοποιήθησαν νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν ἀστυνομικὴν διαταγήν. Καὶ τοιουτοτρόπως »χωρὶς φωνές, σπρωξίματα, φασαρίες, ἕνας-ἕνας ἐψώνιζε γρήγορα καὶ ἔφευγε ἐν»θουσιασμένος.

«Ἐνῶ λοιπόν, ἐψώνιζαν ἥσυχα καὶ τακτικά, νὰ καὶ παρουσιάζεται στὴν εἴσο»δο τῆς ἀγορᾶς ὁ φρούραρχος Πειραιῶς. Ἐπήγαινε νὰ ψωνίσῃ ψάρια. Οἱ σχηματί»ζοντες τὴν οὐρὰν καὶ οἱ ἄλλοι περίεργοι ποὺ ἐπαρακολουθοῦσαν τὸ περίεργο διὰ »τὸν Πειραιᾶ θέαμα τῆς πειθαρχίας καὶ ὑποταγῆς πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, ἐστράφη»σαν ὅλοι πρὸς τὸν πόλισμαν. Πρὸς τὰ ψάρια ἐπροχωροῦσε ὁ ἀνώτατος στρατιω»τικὸς ἄρχων τοῦ Πειραιῶς. Ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων ἔδινε ἐξετάσεις ἰσότητος »ἀπέναντι τοῦ λαοῦ ἐκεῖ. Ὁ φρούραρχος ἐπλησίασε. Καὶ ὁ πόλισμαν εὐγενής, ἄκα»μπτος, ἤρεμος:

«—Κύριε φρούραρχε, στὴ σειρά σας.

«Ὁ φρούραρχος ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ ἀντελήφθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Καὶ »ἐννόησε—ὡς εὐγενὴς στρατιώτης—τί τοῦ ἐπεβάλλετο νὰ κάμῃ καὶ ποῖον παράδει»γμα σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἀδιστάκτως εἰς τὸν λαόν. »Ἐστράφη, λοιπόν, ἀμέσως καὶ ἐπῆγε καὶ ἐστάθη τελευταῖος εἰς τὴν οὐρὰν μὲ ὅλα »τὰ γαλόνια καὶ τὰ παράσημά του.

«Οἱ ἀνυπότακτοι, οἱ μουρμούρηδες, οἱ τσαγκοὶ ἀγορῖτες τοῦ Πειραιῶς, τὸ »εἶδαν τὸ καταπληκτικό, τὸ ἀπίστευτο, τὸ ἐξαίσιον θέαμα, ἔτριψαν τὰ μάτια τους. »Δὲν ἐπίστευαν στὰ μάτια τους. Ἔτρεξαν καὶ ἔφεραν μέσα στὴν ἀγορὰ ἄλλους συ»μπολίτας των νὰ ἰδοῦν.

«—Μωρὲ γιὰ κοίταξε ἐκεῖ! Τὸν φρούραρχο στὴ γραμμὴ πίσω ἀπὸ ἕνα βαρ»κάρη νὰ περιμένῃ νὰ ψωνίσῃ ψάρια! Αὐτὴ εἶναι Ἀστυνομία!

«—Αὐτὴ εἶναι Ἀστυνομία, διελάλησαν ὅλοι εἰς τὰ τέσσερα ἄκρα τοῦ Πειραιῶς. »Ὅλοι, ἐργατικοί, ἐπιστήμονες, παπάδες, γυναῖκες, ὁ φρούραρχος ἐμπῆκαν στὴ σει»ρά. Καὶ ὁ πόλισμαν εἶχε τὸ νοῦ του.

«—Πόσες ὀκάδες μπαρμπούνια ἔχεις;

«—Τόσες.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν οὐρά.

«—Ἀπὸ τριακόσια δράμια θὰ δίνης γιὰ νὰ πάρουν ὅλοι.

«Καὶ ἐπῆραν ὅλοι μπαρμπούνια μὲ μουστάκι καὶ μὲ τὴ διατίμηση.

«Ἔτσι ἐπεβλήθη ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὸν Πειραιᾶ μὲ τὰς πρώτας ἐ»νεργείας της. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ μᾶς τὴν φέρουν καὶ εἰς τὴν πρω»τεύουσα».

Τὸ δεύτερον χρονογράφημα, ἐκ τῆς καταπληκτικῆς πληθώρας ὡς προεῖπον, εἶναι τῆς ἐφημερίδος «Σφαῖρα» Πειραιῶς τῆς 5ης Ἰουνίου 1923. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀ σ τ υ ν ο μ ι κ ὸ ν τ ά κ τ» γράφει ὁ χρονογράφος τῆς ἐποχῆς:

«Ἂν ὁ Πειραιεὺς δὲν γίνη Λονδῖνον καὶ οἱ Πειραιεῖς δὲν ἀποκτήσουν τὸ φλέ»γμα καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν Λονδρέζων, πάντως ὅμως ὑπάρχουν πολλαὶ πιθανό»τητες ὅτι θ' ἀλλάξη πολὺ τὴν κοινωνικήν του μορφήν, χάρις εἰς τὸ ἀγγλικὸν σύ»στημα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, τὸ ὁποῖον—πρὸς τιμὴν τοῦ Διευθυντοῦ της »κ. Καλυβίτου—φαίνεται ὅτι ἐφαρμόζεται μὲ πολὺ τάκτ ἐκ μέρους καὶ τῶν κατωτέ»ρων ἀκόμη ὀργάνων.

«Εἶναι γνωστὴ ἡ παροιμία «ἐξ ὄνυχος τὸν Λέοντα».

«Τὸ κατωτέρω ἐπεισόδιον εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸν ποίαν βαθμιαίαν »ἐξημέρωσιν θὰ μᾶς φέρη ἡ νέα Ἀστυνομία, ἂν ἐξακολουθήση—καὶ τὸ ἐλπίζομεν—μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον καὶ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγγλικοῦ ἐκπολι»τιστικοῦ συστήματος.

«Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἐπεισόδιον.

«Κάποιος φρουρὸς ἀστυφύλαξ ἀντελήφθη ἕνα μεθυσμένον περὶ τὸ μεσονύκτιον »καὶ τὸν παρηκολούθησεν εἰς τὴν ἑλικοειδῆ πορείαν του. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτο »οἰνοπωλεῖον ποὺ συνήντησεν ἐμπρός του διὰ νὰ συμπληρώση τά... «ποτηράκια» »του. Ἐκένωσεν ἀπνευστί, ὡσὰν νὰ ἐδιψοῦσε, δύο ποτηράκια καὶ ἀπῆλθε χωρὶς »νὰ πληρώση παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ οἰνοπώλου. Ἔπειτα εἰσῆλθεν εἰς δεύτερον »ὑπόγειον οἰνοπωλεῖον, τοῦ ὁποίου παρ' ὀλίγον νὰ ἐμετροῦσε τὰ σκαλοπάτια, ἂν »δὲν τὸν συγκρατοῦσε ἐγκαίρως ὁ ἑκούσιος ἀκόλουθός του ἀστυφύλαξ. Ἐπῆρεν ἄλ»λο ἕνα ἑκατοσταράκι νὰ φθάση εἰς τό... «ντουζένι» καὶ ἔπειτα ἐξεκίνησε τραγου»δῶν πρὸς τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ ἡ τρικυμία τοῦ... κρανίου του εἶχε τόσον δυναμώσει, »ὥστε ἐφέρετο κλυδωνιζόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ σπάση... »κανένα στύλον τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἢ κανένα τοῖχον. Ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀστυφύλαξ »τοῦ προσέφερε εὐγενῶς τὸν βραχίονά του ὡς στήριγμα καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ Ἀ»στυνομικὸν Τμῆμα, ὅπου τοῦ προσέφερε καί τό... κρεββάτι του.

«Ὅταν τὸ πρωὶ ἐξύπνησεν, ἔσπευσεν ὑποχρεωτικὸς πάντοτε, ὁ ἀστυφύλαξ, »νὰ τὸν ἐρωτήση τί ἀφέψημα παίρνει στὸ σπίτι του.

«—Γάλα, ἀπήντησε ὁ κρατούμενος, τοῦ ὁποίου τὸν στόμαχον ἐπλήρουν θερμαὶ »ἐξατμίσεις, συνέπειαι τῆς νυκτερινῆς κρασοκατανύξεως.

«Τὸ γάλα ἐκομίσθη μετ' ὀλίγον ἀχνίζον.

«—Καὶ τώρα, τοῦ λέγει ὁ ἀστυφύλαξ, περᾶστε ἀπὸ τὸ Πταισματοδικεῖον νὰ »πληρώσετε, ἂν εὐαρεστῆσθε, δραχμὰς ὀγδοήκοντα πρόστιμον.

«—Καὶ θὰ εἶμαι ἐλεύθερος;

«—Ὄχι ἀκόμη. Θὰ πᾶμε νὰ πληρώσετε καὶ τοὺς δύο οἰνοπώλας, ποὺ χθὲς »τὸ βράδυ ἀρνηθήκατε ἐν τῇ μέθη σας νὰ τοὺς πληρώσετε.

«—Μάλιστα. Δίκαιον εἶναι καὶ αὐτό!...

«Τὸ «ἐπεισόδιον» ὅμως δὲν ἐτελείωσεν. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐκάλεσε κατόπιν καὶ »τοὺς δύο οἰνοπώλας εἰς τὸ Τμῆμα..

«—Ἐπληρωθήκατε κύριοι;

«—Μάλιστα!

«—Τώρα νὰ πληρώσετε καὶ σεῖς πρόστιμον διότι ἐδώσατε κρασὶ εἰς ἕνα προ-»φανῶς μεθυσμένον, ἀντὶ νὰ τὸν συμβουλεύσετε νὰ πήγαινε στὸ σπιτάκι του.

»Καὶ οἱ οἰνοπώλαι ἐπλήρωσαν τὸ πρόστιμον, ὁρκιζόμενοι ὅτι δὲν θὰ ξανα-»δώσουν κρασὶ εἰς μεθυσμένον.

«Ἀμφιβάλλετε λοιπὸν τώρα, ὅτι σιγὰ-σιγὰ ὁ Πειραιεὺς ἐξημερώνεται;».

(Συνεχίζεται)

Σημείωσις: *Σχετικῶς μὲ τὴν διαδοχικὴν ἐγκατάστασιν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰς διαφόρους πόλεις, ἐλάβομεν ἐπιστολὴν τοῦ ἐν συντάξει ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Β' καὶ δικηγόρου κ. Δημοσθένους Κορέσση, τὸν ὁποῖον καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ εὐγενῆ του λόγια. Ὁμοίως, παρὰ τοῦ ἰδίου μᾶς ἀπεστάλη ἐκ τοῦ ἀρχείου του τὸ πλῆρες κείμενον τῆς προσφωνήσεως τοῦ δημάρχου Πειραιῶς Ἀναστ. Παναγιωτοπούλου, πρὸς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ τὸν λαὸν τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὴν τελετὴν τῆς 27-5-1923. Ἡ προσφώνησις ἔχει οὕτω:*

«Ἀγαπητοὶ συνδημόται,

»Εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων μας εἶναι ζωγραφισμένη μία ἰδιαίτερη χαρά, ἀλλὰ καὶ »μία ὑπερηφάνεια διὰ τὴν γενομένην εἰς τὴν πόλιν μας τιμὴν τῆς ἐγκαταστάσεως »τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, λειτουργούσης, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ »πρότυπον τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου. Ὁ κ. ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας μᾶς ἐξέ-»θεσε, τόσον ζωντανὰ πρὸ ὀλίγου, τὸν τρόπον καὶ τὰς μεθόδους ἐργασίας τοῦ Σώ-»ματος αὐτοῦ, ὥστε δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὰ νέα ἀστυ-»νομικὰ ὄργανα καὶ νὰ ἀποβλέπωμεν πρὸς αὐτὰ ὡς ἰδεώδεις φρουροὺς τῆς ζωῆς, τῆς »τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας μας.

»Θὰ πρέπει ὅμως καὶ ἡμεῖς, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης, νὰ τοὺς βοηθή-»σωμεν εἰς τὸ δύσκολον, ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ἐπίμοχθον ἔργον αὐτῶν. Καί, »κατὰ πρῶτον λόγον, θὰ πρέπει νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὰς ἐντολὰς καὶ ὁδηγίας τῶν »ἀστυνομικῶν ὀργάνων μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐταὶ δίδονται διὰ τὸ καλὸν ὅλων μας. »Μόνον μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ Πειραιεὺς θ' ἀλλάξῃ ὄψιν καὶ θὰ μεταβληθῇ εἰς πολι-»τείαν ἀνταξίαν τοῦ προορισμοῦ της ὡς πρώτου λιμένος τῆς χώρας καὶ ἐπινείου τῆς »πρωτευούσης.

»Ἐγὼ προσωπικῶς καὶ τὸ Δημοτικὸν μας Συμβούλιον θὰ καταβάλωμεν πᾶ-»σαν προσπάθειαν, μὴ φειδόμενοι καὶ τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν, ὅπως συνδράμωμεν »τὸ ἔργον τῆς νέας Ἀστυνομίας. Αἱ περιστάσεις ὅμως δὲν θὰ εἶναι ἀπολύτως εὐνοϊ-»καί, παρ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησίν μας, διότι τὸ Ἔθνος μας διέρχεται μίαν βαθεῖαν »κρίσιν, ἀπότοκον τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

«Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ ἐπιθυμία—καὶ ἡ παράκλησις ὅλων μας—εἶναι τὰ ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας νὰ προβαίνουν ἀργὰ καὶ βαθμιαίως εἰς τὰς ἐνεργείας των » πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀποφευχθοῦν σπασμω-» δικαὶ ἐνέργειαι καὶ αὐστηραὶ ποινικαὶ διώξεις πρὸς τοὺς τυχὸν—κατ' ἀνάγκην— παραβάτας τῶν ἀστυνομικῶν διαταγῶν.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ παράκλησίς μας καὶ εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ. » Εὐχαριστοῦντες τὴν σεβαστὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐγκαταστάσεως » τῆς νέας Ἀστυνομίας εἰς τὴν πόλιν μας, ὡς καὶ τὸν κ. ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος καὶ » τὰ μέλη τῆς βρεταννικῆς ἀστυνομικῆς ἀποστολῆς διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους » κατέβαλαν καὶ καταβάλλουν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὅλου ἔργου των, ἀπευθύνω ἐκ » μέρους τῆς πόλεως τὸ «καλῶς ὡρίσατε» πρὸς τὰ μέλη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος » καὶ τὴν εὐχήν, ὅπως φέρουν εἰς αἴσιον πέρας τὸ ἔργον αὐτῶν—ἔργον προόδου καὶ » πολιτισμοῦ».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Γερουσιαστὴς Μπάρτον Κ. Χουήλερ, ἀπὸ τὴν Μοντάνα, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῆς παρατάξεως ποὺ ἔβαλε κατὰ τοῦ Ντώγκερτυ. Οἱ ρεπουμπλικᾶνοι ἐματαίωσαν ἀρκετὲς προσπάθειες τοῦ Κογκρέσσου πρὸς ἔλεγχο, ἀλλὰ τὴν 1 Μαρτίου 1924, σὲ μιὰ ἀπόφασί της, καὶ κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Χουήλερ, ἡ σύγκλητος ἐψήφισε ὑπὲρ τῆς διενεργείας ἀνακρίσεων, σχετικῶς μὲ τὴν διαχείρισι τῆς ὑπουργίας τοῦ Ντώγκερτυ. Μόνον ὁ Γερουσιαστὴς Ντέϊβις Ἔλκινς, τῆς δυτικῆς Βιργινίας, ἔδωσε ἀρνητικὴ ψῆφο.

Ἐνῶ ἡ σύγκλητος ἀσκοῦσε ἔλεγχο ἐπὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χουήλερ κατηγορήθηκε ἀπὸ κάποιον ὀνόματι Γκρέητ Φλὼς τοῦ δικαστηρίου τῆς Μοντάνα, ὅτι εἶχε λάβει χρήματα ἀπὸ ἕνα συνδικᾶτο πετρελαιοπαραγωγῶν μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ ἔπειθε τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν νὰ παραχωρήσῃ στὸ συνδικᾶτο τὴν ἀποκλειστικὴ παράτασι τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πετρελαίων. Ὁ Χουήλερ διαμαρτυρήθηκε ἀμέσως ὅτι ἦταν θῦμα τῆς ἀντιδράσεως τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης. Ἡ «Ράλλυ» τῆς Βορείου Καρολίνας, ἡ «Νιοὺς» καὶ ἡ «Ὀμπσέρβερ» ἔγραφαν ὅτι ἡ κατηγορία αὐτὴ ἦταν ἕνα ἐφεύρημα τῶν Γουίλλιαμ Μπέρνς, τοῦ Χάρρυ Ντώγκερτυ καὶ τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς τοῦ ρεπουμπλικανικοῦ κόμματος.

Οἱ ἐξελίξεις ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὰ ποὺ ἰσχυρίζετο ὁ τύπος ἦσαν ἀληθῆ. Ἡ σύγκλητος τῆς Γερουσίας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ δίκη τῆς Μοντάνα, ἐκήρυξαν τὸν Χουήλερ ἀθῶο. Ἡ ἐφημερὶς «Ρέκορντ» τῆς Φιλαδελφείας ἔγραφε ὅτι ἡ δίκη αὐτὴ ἦταν «μία ἀπὸ τὶς πλέον ποταπὲς καὶ ἐκδικητικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ποὺ ἐγνώρισε ποτὲ ἡ χώρα». Κατὰ τὸν ἐνεργηθέντα ἔλεγχο κατὰ τοῦ Ντώγκερτυ, ὁ Μπέρνς ἀπεκάλυψε ὅτι εἶχε στείλει τρεῖς ὑπαλλήλους τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν στὴ Μοντάνα γιὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν ὑπόθεσι Χουήλερ. Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοί, ποὺ ἦσαν λογισταί, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ἀνῆκαν μὲν στὴ δύναμι τοῦ Γραφείου, ἀλλὰ διετέλουν ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Τζὼν Πράττ, εἰδικοῦ βοηθοῦ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ ἀνεφέροντο μόνο σ' αὐτόν ἀπ' εὐθείας (1).

Ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τοῦ Ντώγκερτυ δὲν θὰ εἶχε ὁλοκληρωθῆ χωρὶς τὸν παλιὸ φίλο τοῦ Μπέρνς, τὸν Γκάστον Μὴνς. Ὁ Μὴνς ἔκαμε θεαματικὴ τὴν ἐμφάνισί του καὶ ἀπεκάλυψε τὴν παρακολούθησι ποὺ ἐνηργεῖτο καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τοὺς Γερου-

1. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν σύνηθες φαινόμενο νὰ ἀποσπῶνται ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν σὲ εἰδικὲς ἀποστολές, χωρὶς τὸ Γραφεῖο νὰ τοὺς ἐλέγχῃ. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν δὲν ἐνημερώνετο σχετικῶς μὲ τὸ ποῦ εὑρίσκοντο οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ καὶ μὲ τὶ ἠσχολοῦντο. Καὶ στὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χουήλερ ἡ διενέργεια τοῦ κεντρικοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς ἐπιβλέψεως τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου, ἀνεστάλη. Ὁ Χοῦβερ εἶχε ὑποβάλει παράπονα ὅτι οἱ ὑπάλληλοί του διετίθεντο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Α' ἢ Β' εἰσαγγελέως ἢ διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου. Ὑπογράμμισε τὶς ἀπόψεις του ἐπὶ τῆς κακῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ὑπαλλήλων εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χουήλερ, μὲ ἕνα ὑπόμνημά του τῆς 8/4/1928 πρὸς τὸν συνταγματάρχη Ντόνοβαν, βοηθὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης. Εἰς τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἔλεγε : «Ὅταν ἀνέλαβα τὰ καθήκοντα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου... διεπίστωσα ὅτι οἱ λογισταὶ—ὑπάλληλοι ποὺ ἠσχολοῦντο μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν... εἶχαν ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸ Γραφεῖο... καὶ εἶχαν τεθῆ στὴ διάθεσι τοῦ εἰδικοῦ βοηθοῦ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Πράττ. Δὲν ἐγνώριζα ἀκόμη οὔτε ποῦ εὑρίσκοντο οἱ ὑπάλληλοι αὐτοί. Καὶ μόνον ὕστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες κατώρθωσα νὰ προκαλέσω τὴν ἔκδοσιν διαταγῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ μάθω ποὺ εὑρίσκοντο οἱ ἄνδρες αὐτοί... Ἐγὼ οὔτε τὴν ἐργασίαν των κατηύθυνα, οὔτε ἐλάμβανα ἀναφορὰς των, οὔτε ἐγνώριζα μὲ τὶ ἠσχολοῦντο». Ὁ Χοῦβερ σιγὰ - σιγὰ κατώρθωσε νὰ τροποποιήσῃ τὸν κανονισμό, ὥστε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ποὺ ἐπληρώνοντο ἀπὸ τὸ Γραφεῖο, νὰ εἶναι ὑπεύθυνοι μόνο πρὸς τὸν διευθυντή τους.

σιαστάς. Ὁ Μὴνς εἶχε ἀναθέσει σὲ ὑπαλλήλους τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, οἱ ὁποῖοι ἔμπαιναν κρυφὰ μέσα στὰ γραφεῖα τῶν Γερουσιαστῶν, ἄνοιγαν τὴν ἀλληλογραφία τους, ἔψαχναν τοὺς φακέλους των καὶ γενικῶς τοὺς παρακολουθοῦσαν προσπαθώντας νὰ ἀνακαλύψουν κάτι τὸ ἐνοχοποιητικό, τὸ ὁποῖο θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ νὰ ἀποκρούσουν τὶς κατηγορίες ποὺ διετυπώνοντο κατὰ τοῦ Ντώγκερτυ. Ὁ Μὴνς ἐδήλωσε ὅτι τὶς ἀναφορὲς του τὶς παρέδιδε στὸν Τζὲς Σμίθ.

Σὲ ἕνα σημεῖο ὁ Γερουσιαστὴς Χουὴλερ εἶπε: «Ὁ Γερουσιαστὴς Μόζες (τῆς Νιοὺ Χάμσάϊρ) μὲ συμβουλεύει ὅτι μπορῶ νὰ κερδίσω χρόνο μὲ τὴν ἐρώτησι: ποιοὺς Γερουσιαστὰς δὲν ἔχετε ἐλέγξει».

Ὁ Μὴνς ἀπήντησε ὅτι αὐτοὶ ἦταν πάρα πολλοί. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μὴνς ἐξήγησε στοὺς Γερουσιαστὰς πῶς ἐργάζεται ἕνας «ντέτεκτιβ»: «Ἐρευνᾶ ὅλη τὴν ἀλληλογραφία, ὅλα τὰ χαρτιά, ὅ, τι δήποτε ὑπάρχει γύρω. Ὅ, τι βρίσκεται μέσα στὴν κατοικία. Ὅπως ἀκριβῶς ἐσεῖς... κύριοι Γερουσιασταὶ ὅταν διεξάγετε ἔρευνα γιὰ τὴν διαλεύκανσι ἑνὸς ἐγκλήματος... δίδει ἀναφορὰ γιὰ ὅλα ὅσα ὑποπίπτουν στὴν ἀντίληψί του καὶ ἐὰν ἐνοχοποιοῦν τὸν παρακολουθούμενο, χρησιμοποιοῦνται ἐναντίον του».

Κατὰ πόσον ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἦταν ἀληθής, φανταστικὴ ἢ συνεδύαζε καὶ τὰ δύο, μόνον ὁ Μὴνς τὸ ἐγνώριζε. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἦταν ὅμως χαρακτηριστικὴ τῆς γενικῆς εἰκόνος διαφθορᾶς, τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἀποτελοῦσε ἕνα μέρος. Ὡς ἱστορικὸς ὁ Σάμουελ Χόπκινς Ἄνταμς ἔγραψε ἀργότερα, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης εἶχε «φτάσει τὸ χαμηλότερο ἐπίπεδο ἠθικῆς, ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ ἱκανοτητος, παρ' ὅλον ποὺ διέθετε πολλοὺς ἱκανοὺς ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιδράσουν γιατὶ τὸ διεφθαρμένο σύστημα τῶν Ντώγκερτυ-Τζὲς Σμίθ-Μπέρνς τοὺς ἐπεβάλετο ἐκ τῶν ἄνωθεν».

Τὴν 28ην Μαρτίου 1924, ὁ Πρόεδρος Κούλιτζ ἀπήτησε καὶ ἀπεδέχθη τὴν παραίτησιν τοῦ Ντώγκερτυ ἀπὸ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης. Ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα γιὰ τὴν μεγάλη ἐκκαθάρισι τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ εἶχε φθάσει.

VII. Ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Χοῦβερ

Μιὰ μέρα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1924, ὁ Πρόεδρος Κάλβιν Κούλιτζ δέχθηκε στὸ γραφεῖο του, στὸ Λευκὸ Οἶκο, ἕνα μεγαλόσωμο ἄνδρα ἀπὸ τὴν Νέα Ἀγγλία, ποὺ εἶχε τὴν ἐμφάνισι ἐπαρχιώτου. Ὁ ἐπισκέπτης αὐτὸς ἦταν ὁ Χάρλαν Φὶσκ Στόουν, ἕνας ρεπουμπλικᾶνος, ποὺ εἶχε γεννηθῆ στὸ Χάμσάϊρ τῆς Νέας Ὑόρκης, νομομαθὴς, πρώην κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια.

Ὁ Πρόεδρος συνεζήτησε μὲ τὸν Στόουν ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὁ Κούλιτζ ἐσκόπευε νὰ ἀναθέσῃ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ γρανιτώδης ἀκεραιότης ἐπιστεύετο ὅτι μποροῦσε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖο δικαίως ἀπεκαλεῖτο «Ὑπουργεῖον τῆς εὔκολης ἀρετῆς». Ὅταν ὁ Στόουν ἐγκατέλειψε τὸν Λευκὸ Οἶκο, εἶχε ἤδη κλεισθῆ ἡ συμφωνία γιὰ νὰ ἀναλάβῃ καὶ νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὸ Ὑπουργεῖο, καὶ ἰδιαίτερα τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν.

Τὴν 2αν Ἀπριλίου ὁ Κούλιτζ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸν Χάρρυ Ντώγκερτυ θὰ τὸν διαδεχόταν στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ὁ παλιὸς συμμαθητής του Στόουν. Τὸ Κογκρέσσο, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ἐξαιρέσεις, ἐπιδοκίμασε τὸν διορισμὸ τοῦ Στόουν. Κατὰ τὴν συνεδρίασι διεξήχθη μιὰ σημαντικὴ συζήτησις γύρω ἀπὸ τὸν Στόουν. Κατὰ τὸ 1919 ὁ Στόουν εἶχε ἐπικρίνει τὶς «ἀντικομμουνιστικὲς ἐπιδρομὲς» τοῦ Πάλμερ καὶ εἶχε ὑψώσει τὴν φωνήν του γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ συνειδητοὺς ἀντιδραστικοὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ἀργότερα ὁ Γερουσιαστὴς Τὸμ Χέφφιν ἀπὸ τὴν Ἀλαμπάμα, ἀπεκάλεσε τὸν Στόουν: «πληρωμένο τῆς τραπέζης Μόργκαν», γιατὶ κά-

ποτε ὁ Στόουν εἶχε συνεργασθῆ ὡς δικηγόρος μὲ ἕνα γαμβρὸ τοῦ χρηματιστῆ Μόργκαν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ὅτι ἔπαιζε διπλὸ παιγνίδι, τοῦ φιλελευθέρου καὶ τοῦ ἀντιδραστικοῦ. Ἡ σύγκλητος ὅμως ἐδέχθη μὲ μεγάλη πλειοψηφία τὴν πρότασιν τοῦ Κούλιτζ γιὰ τὸν διορισμὸ τοῦ Στόουν καὶ τὴν 6ην Ἀπριλίου ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, ὅπου κέρδισε τὴν πλήρη ἀναγνώρισι γιὰ τὴν ἀδιάβλητη τιμιότητά του καὶ τὸ ἠθικό του θάρρος.

Ὁ Στόουν πρὶν προβῆ σὲ ἐνέργειες πρὸς ἀναδιοργάνωσί του, κατατοπίσθηκε πρῶτα μὲ προσοχὴ στὰ θέματα τοῦ Ὑπουργείου. Δὲν ἦταν ἕνας ἄνδρας ποὺ ἔπαιρνε ἐκ τοῦ προχείρου ἀποφάσεις καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ἤθελε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἐκλέγει τοὺς καταλλήλους ἀνθρώπους γιὰ τὶς κατάλληλες θέσεις. Πρῶτα ὅμως ἔπρεπε νὰ γίνουν ἐκκαθαρίσεις. Ἡ «Γκαζὲτ Τάϊμς» τῆς Πίτσμπουργκ ἔγραφε: «(Ὁ Στόουν) θὰ βρῆ ἀρκετὴ σαπίλα στὸ Ὑπουργεῖο τὴν ὁποία πρέπει νὰ περιορίση πρὶν ν' ἀρχίση τὴν πραγματικὴ ἐργασία».

Ἕνα μῆνα καὶ ἑπτὰ ἡμέρες μετὰ τὸν διορισμό του, ὁ Στόουν δέχθηκε τὴν παραίτησι τοῦ Γουίλλιαμς Μπὲρνς ὡς διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν. Ἡ παλιὰ περίοδος γιὰ τὸ Γραφεῖο εἶχε λήξει.

Ὁ Στόουν ἔψαχνε τώρα νὰ βρῆ τὸν κατάλληλο ἄνδρα, γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέση τὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν. Σ' ἕνα Ὑπουργικὸ Συμβούλιο, ὅπου παρευρίσκετο καὶ ὁ Χέρμπερτ Χοῦβερ, Ὑπουργὸς Ἐμπορίου, ὁ Στόουν ἔθιξε τὸ ζήτημα τῆς διοικήσεως τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν. Ὅταν ὁ Χοῦβερ ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του, ἀνεκοίνωσε στὸ βοηθό του Λάρρυ Ρίτσεϋ, ὅτι ὁ Στόουν ἔψαχνε νὰ βρῆ ἕνα εὐφυῆ νέο γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέση τὸ Γραφεῖο.

Ὁ Ρίτσεϋ τότε τοῦ ἀπάντησε: «Μὰ γιατὶ ψάχνουν μακρυὰ ἀφοῦ ἔχουν κοντά τους τὸν κατάλληλο ἄνδρα ποὺ τοὺς χρειάζεται—ἕνα νέο καὶ μορφωμένο δικηγόρο, ποὺ λέγεται Χοῦβερ».

—«Νομίζεις ὅτι αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀναλάβη τὴ θέσι τοῦ διευθυντοῦ;» ρώτησε ὁ Ὑπουργός.

—«Εἶμαι βέβαιος ὅτι μπορεῖ» ἀπάντησε ὁ Ρίτσεϋ. «Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους φίλους μου».

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Χέρμπερτ Χοῦβερ ἀποφάσισε νὰ κάμη τὴν πρότασιν στὸν Στόουν—Ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης, νὰ δοκιμάση τὸν νεαρὸ Χοῦβερ.

Τὴν δεύτερη ἡμέρα μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Μπέρνς, ὁ 29ετὴς Ἔντγκαρ Χοῦβερ ἐκλήθη στὸ γραφεῖο τοῦ Στόουν. Ἦταν ἡ 10 Μαΐου τοῦ 1924. Ἡ εἴδησις περὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ Μπὲρνς εἶχε ἤδη κυκλοφορήσει στὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν. Ὁ Χοῦβερ ὅμως δὲν ἦταν βέβαιος ἐὰν θὰ τὸν διαδεχόταν ἢ ὄχι. Ἦταν γνωστὸ ὅτι ὁ Στόουν ἦταν τραχὺς καὶ σκληρός.

Ὁ Χοῦβερ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Στόουν, ὅπου βρῆκε τὸν μεγαλόσωμο Ὑπουργὸ νὰ κάθεται στὴ θέσι του. Ἦταν πάνω ἀπὸ 1.80 μ. ὕψος. Ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα σκαλισμένο σὲ σκληρὴ πέτρα, κοίταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Χοῦβερ.

—«Καθῆστε» εἶπε μὲ τὴν βλοσυρότητα ποὺ τὸν διέκρινε πάντοτε. Ὁ Χοῦβερ κάθησε. Ὁ Στόουν τὸν κοίταξε καλὰ-καλὰ πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του καὶ τὰ βλέμματα τῶν δύο ἀνδρῶν διασταυρώθηκαν. Μετά, ὁ Στόουν εἶπε ἀπότομα: «Νεαρέ, σᾶς θέλω ν' ἀναλάβετε ὡς προσωρινὸς διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν».

Ὁ Χοῦβερ ἀντιλήφθηκε τὸ κομπλιμάν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἤξερε ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης εἶχε ἀπορρίψει τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ εἶχαν προβληθῆ, ὅτι δηλαδὴ ἦταν πολὺ νέος γιὰ τὴ θέση αὐτή. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἤξερε τώρα ὅτι ὁ Στόουν δὲν τὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνο γιὰ τὰ λάθη, τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν διαφθορὰ αὐτῶν ποὺ διηύθυναν τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης καὶ τὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν κατὰ τὸ παρελθόν.

Τελικά, ὁ Χοῦβερ ἀπάντησε: «Ἀναλαμβάνω κ. Στόουν, ἀλλὰ ὑπὸ ὡρισμένους ὅρους».

—«Τί ὅρους;»

—«Τὸ Γραφεῖο πρέπει νὰ ἀνεξαρτητοποιηθῆ καὶ νὰ μείνη μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτική. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆται ὡς ὄργανο ἀπὸ κάθε πολιτικό. Οἱ διορισμοὶ πρέπει νὰ γίνωνται βάσει τῶν προσόντων, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ προαγωγὲς τῶν ὑπαλλήλων νὰ γίνωνται βάσει τῆς ἀποδεδειγμένης ἱκανότητός των. Τὸ Γραφεῖο νὰ εἶναι ὑπεύθυνο μόνον ἀπέναντι τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης».

Ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης συνωφρυώθηκε καὶ ἀπάντησε: «Οὔτε κι' ἐγὼ θὰ σᾶς διώριζα ὑπὸ οἱουσδήποτε ἄλλους ὅρους. Εἴμαστε σύμφωνοι. Καλὴ μέρα».

Ἔτσι, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Χάρλαν Φὶσκ Στόουν, ὁ Χοῦβερ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, κατ' ἀρχὰς ὡς προσωρινὸς διευθυντὴς καὶ ἑπτὰ μῆνες ἀργότερα ὡς μόνιμος.

Κατὰ τοὺς πρώτους αὐτοὺς μῆνες, ὁ Χοῦβερ στηρίχθηκε κυρίως στὴν ἀμέριστη ὑποστήριξι τοῦ Στόουν. Τὸ Γραφεῖο εἶχε ἀποκτήσει κακὴ φήμη. Σ' ὅλη τὴ χώρα ἠκούοντο διαμαρτυρίες καὶ ἐτονίζετο ὅτι τὸ Γραφεῖο ἔπρεπε νὰ διαλυθῆ ἡ δὲ ἐργασία του νὰ κατανεμηθῆ καὶ νὰ ἀνατεθῆ σὲ ἄλλες κρατικὲς ὑπηρεσίες.

Ὁ Χοῦβερ ὅμως πίστευε ἀκράδαντα ὅτι τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τοὺς ἐκπαιδευμένους ὑπαλλήλους (νομομαθεῖς καὶ λογιστὰς) ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο γιὰ τὴν συλλογὴ πληροφοριῶν καὶ μαρτυρικῶν στοιχείων. Ἔβλεπε ὅτι πολλὲς φορὲς τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους δὲν ἐπροστατεύοντο ὅπως ἔπρεπε γιατὶ τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα συγκεντρώνονταν πρόχειρα καὶ ἀπὸ ἀπείρους ὑπαλλήλους. Ἡ συλλογὴ τῶν μαρτυρικῶν στοιχείων ἦταν κάτι τὸ βασικὸ γιὰ τὴν ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητος.

Ὁ Στόουν μὲ τὸν Χοῦβερ δὲν δυσκολεύθηκαν νὰ συμφωνήσουν ἐπὶ τῆς ἀκολουθητέας τακτικῆς καὶ τῆς βασικῆς ἐργασίας τοῦ Γραφείου. Τρεῖς μέρες μετὰ τὸν διορισμὸ τοῦ Χοῦβερ, ἀποφάσιζαν τὰ κατωτέρω:

1.—Τὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν θὰ καθίστατο ἕνας ὀργανισμὸς συγκεντρώσεως στοιχείων καὶ οἱ ἐνέργειές του θὰ περιωρίζοντο ἀποκλειστικὰ στὴν ἔρευνα ἐπὶ τῶν παραβάσεων τῶν ὁμοσπονδιακῶν νόμων.

2.—Οἱ ἔρευνες θὰ διενηργοῦντο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης.

3.—Διὰ τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας, τὸ προσωπικὸν θὰ ἐλαττώνετο εἰς ὅσους ἦταν ἀπαραίτητοι μόνον.

4.—Οἱ ἀνίκανοι καὶ ἀναξιόπιστοι θὰ ἀπελύοντο τὸ ταχύτερον.

5.—Ὅλοι οἱ προσωρινῶς διωρισμένοι καὶ οἱ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι, θὰ διεγράφοντο ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ Γραφείου.

6.—Δὲν θὰ ἐπραγματοποιοῦντο νέοι διορισμοὶ χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, καὶ θὰ ἐπροτιμῶντο οἱ ἱκανοὶ καὶ καλοῦ χαρακτῆρος ἄνδρες, ποὺ θὰ εἶχαν καὶ τὴν ἀνάλογο μόρφωσι.

Ἡ συμφωνία αὐτή, ποὺ διατυπώθηκε ὑπὸ τύπον καθοδηγητικοῦ ὑπομνήματος, ἔδωσε στὸν Χοῦβερ τὴ δύναμι νὰ ἐργασθῆ. Ἄρχισε νὰ ἐκδίδη σειρὰ διαταγῶν πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Γραφείου, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀναπάντεχο αὐτὸ ἐνδιαφέρον τῆς Οὐάσιγκτων πρὸς αὐτούς. Ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τοῦ Γραφείου προκύπτει ὅτι πολλοὶ ὑπάλληλοι θεώρησαν τὴν κατάστασι αὐτὴ ὡς παροδικὴ καὶ ἂν κρατοῦσε πολὺ θὰ ἀναγκαζόντουσαν νὰ γράψουν στοὺς πολιτικοὺς προστάτας των. Ἄλλοι ὑπάλληλοι ἐξεδήλωναν τὴν ἱκανοποίησίν των γιατὶ διεφαίνετο ἡ ἐλπὶς τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ σώματος, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἦταν ὑπερήφανοι.

(Συνεχίζεται)

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΔΗΓΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἄρθρον 96.

Φορτίον ὀχημάτων—Κινητὰ ἐξαρτήματα.

1. Οἱ ὁδηγοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν διάταξιν τοῦ φορτίου τῶν ὀχημάτων των, ἵνα μὴ παρεμποδίζηται ἢ περιορίζηται τὸ πεδίον ὁρατότητος, ἡ ἐλευθερία κινήσεως καὶ καὶ μὴ δημιουργῆται κίνδυνος πτώσεως τοῦ φορτίου.

2. Ὁμοίως οἱ ὁδηγοὶ ὑποχρεοῦνται ὅπως λαμβάνωσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν ζημιῶν ἐν γένει ἢ κινδύνου εἰς ὀχήματα καὶ πεζούς, ὅταν τὸ φορτίον λόγῳ τῶν διαστάσεών του ἐξέχῃ τοῦ ὀχήματος. Ἡ τοιαύτη προεξοχὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι μείζων τῶν 3/10 τοῦ μήκους τοῦ ὀχήματος εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτοῦ, ὁπότε ἐπιβάλλεται νὰ ἐπισημαίνηται αὕτη διὰ πινακίδος διαστάσεως 50 × 50 ἑκατοστῶν, λευκοῦ χρώματος μὲ διαγωνίους ἐναλλασσομένας ἐρυθρὰς λωρίδας. Ἂν δὲν εἶναι ἀντανακλαστικὴ ὁπλίζεται εἰς τὰς γωνίας αὐτῆς διὰ τεσσάρων ἀνταυγαστήρων ἐρυθροῦ χρώματος. Ἡ πινακὶς τοποθετεῖται ἀμετακινήτως εἰς τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ φορτίου καὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ.

3. Οἱ ὁδηγοὶ ὑποχρεοῦνται ὅπως λαμβάνωσιν εἰδικὴν ἄδειαν, προκειμένου νὰ μεταφέρωσιν ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα σύρονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἂν ἔτι τμῆμα τούτων στηρίζεται ἐπὶ τροχῶν, πάντα δὲ τὰ κινητὰ ἐξαρτήματα δὲν πρέπει νὰ ἐξέχωσι τῶν ὁρίων τοῦ ὀχήματος ἢ νὰ σύρωνται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐπὶ μοτοσυκλεττῶν καὶ μοτοποδηλάτων οἱ ὁδηγοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσδένωσι στερεῶς τὰ μεταφερόμενα ἀντικείμενα, καὶ νὰ μὴ μεταφέρωσι τοιαῦτα τὰ ὁποῖα ἐξέχουσι καθέτως μὲν πρὸς τὸν ἄξονα ὑπὲρ τὰ 50 ἑκατοστὰ ἐξ αὐτοῦ, κατὰ μῆκος δὲ ὑπὲρ τὰ 50 ἑκατοστὰ πέραν τῶν ἀκραίων σημείων τοῦ ὀχήματος.

4. Ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον τριῶν χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ διὰ κρατήσεως τοὐλάχιστον 15 ἡμερῶν ἢ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν τούτων.

Ἄρθρον 97.

Μεταφορὰ πραγμάτων διὰ ζωηλάτων ὀχημάτων.

Τὸ συνολικὸν βάρος τῶν μεταφερομένων πραγμάτων ὑπὸ ζωηλάτων ὀχημάτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἀναγραφόμενον ἐπὶ τῆς εἰδικῆς πινακίδος τοῦ ὀχήματος.

Ἄρθρον 98.

Μεταφορὰ πραγμάτων διὰ μηχανοκινήτων ὀχημάτων καὶ ρυμουλκουμένων.

Οἱ ὁδηγοὶ μηχανοκινήτων καὶ ρυμουλκουμένων ὀχημάτων ὑποχρεοῦνται νὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας περὶ ὠφελίμου φορτίου διατάξεις.

Ἄρθρον 99.

Μεταφορὰ προσώπων δι' αὐτοκινήτων, μοτοσυκλεττῶν καὶ μοτοποδηλάτων.

Οἱ ὁδηγοὶ παντὸς ὀχήματος ὑποχρεοῦται ὅπως ἐξασφαλίζωσι κατὰ τὴν ὁδήγησιν πλήρη τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών των, ἵνα ἐνεργῶσιν ἀκωλύτως τοὺς ἀναγκαίους χειρισμούς.

Εἰδικώτερον:

α) Ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι νὰ λαμβάνωσι θέσιν ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου καθίσματος πλείονα πρόσωπα τῶν ἀναλογούντων αὐτῷ καὶ ἐν συνόλῳ πλείονα τῶν ἐν τῇ ἀδείᾳ κυκλοφορίας ἀναφερομένων.

β) Ἐπὶ τῶν μοτοσυκλεττῶν νὰ μὴ μεταφέρωσι πλείονα πρόσωπα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἐν τῇ ἀδείᾳ κλυκλοφορίας καθοριζομένου.

γ) Ἐπὶ τῶν μοτοποδηλάτων νὰ μὴ μεταφέρωσιν ἄλλο πρόσωπον, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχη θέσις καὶ προβλέπεται ἐν τῇ ἀδείᾳ κυκλοφορίας.

Ἄρθρον 100.

Χρῆσις ὀμματοϋαλίων ἢ ἑτέρων βοηθητικῶν ὀργάνων κατὰ τὴν ὁδήγησιν.

1. Οἱ ὁδηγοὶ ὀχημάτων ὑποχρεοῦνται ὅπως φέρωσι καὶ χρησιμοποιῶσι κατὰ τὴν ὁδήγησιν ὀμματοϋάλια ἢ ἄλλα βοηθητικὰ ὄργανα περὶ ὧν ἀναγράφεται ἐν τῇ ἀδείᾳ, οἱ δὲ ὁδηγοὶ μοτοσυκλεττῶν ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσι καὶ ὀμματοϋάλια κατὰ τοῦ ἀνέμου.

2. Ὁδηγοὶ καὶ ἐπιβάται δικύκλων μοτοσυκλεττῶν ὑποχρεοῦνται ὅπως φέρωσι προστατευτικὸν κράνος.

3. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν θέλουσιν ὁρισθῆ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν προστατευτικῶν κρανῶν καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης. Διὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσιν ἐπὶ τῶν ὁδηγῶν ἢ ἐπιβατῶν καὶ τῶν τρικύκλων μοτοσυκλεττῶν.

Ἄρθρον 101.

Ὁ παραβαίνων τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 97 ἕως 100 τοῦ παρόντος, τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον πεντακοσίων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 102.

Χρονικὰ ὅρια ὁδηγήσεως λεωφορείων καὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων.

Οἱ ὁδηγοὶ λεωφορείων καὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἀπαγορεύεται νὰ ὁδηγῶσι πέραν τῶν χρονικῶν ὁρίων τῶν ἑκάστοτε καθοριζομένων κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις.

(Συνεχίζεται)

LOS ANGELES

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ ὀρθόδοξος καθεδρικὸς ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Κυριακὴ 16-6-1963. Εἶναι ἡ πρώτη μέρα τῆς παραμονῆς μου στὸ Los Angeles. Ἔτσι μοῦ δόθηκε εὐκαιρία ν' ἀρχίσω τὶς ἐντυπώσεις μου γιὰ τὴ μεγάλη καὶ χαρούμενη αὐτὴ πόλη ἀπὸ τὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς ὀρθόδοξης ἑλληνικῆς κοινότητος τῆς Καλλιφορνίας. Ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἔκπληξις ὅταν ἔφτασα μὲ τὸ φίλο μου Steve Callas στὴν πλατεῖα ὅπου βρίσκεται ἡ ἐπιβλητικὴ αὐτὴ ἐκκλησία, ἡ ὁποία χτίστηκε μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ ἀείμνηστου ἑλληνοαμερικανοῦ Κωνσταντίνου Σκούρα καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυσι τῶν προσπαθειῶν του ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ποὺ ἔχουν ἐγκατασταθῆ στὴν μεγάλη αὐτὴ χώρα.

Ἐξωτερικὰ ὁ καθεδρικὸς αὐτὸς ναὸς ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιβάλλεται μὲ τὸν ὄγκο του καὶ τὸν βυζαντινὸ σχεδὸν ρυθμό του, πλαισιώνεται ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς μὲ πρασιὲς καὶ μὲ κῆπο ἔτσι ποὺ τὸ σύνολό του εἶναι ἐναρμονισμένο στὸ γενικὸ περιβάλλον καὶ τὸ ρυθμὸ τῆς πόλεως.

Στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ κήπου εἶναι χτισμένο μεγαλοπρεπέστατο τὸ μαυσωλεῖο τοῦ ἀείμνηστου Κωνσταντίνου Σκούρα, ὅπου ὡς εὐγνωμοσύνη τῶν συγχρόνων τοῦ ἑλληνοαμερικανοῦ καὶ τῶν νεωτέρων καίει διαρκῶς μιὰ καντήλα καὶ σκορποῦν τ' ἀρώματά τους ὡραιότατα λουλούδια τοποθετημένα δίπλα στὸ κοιμητήριό του ποὺναι σκεπασμένο ἀπὸ μαῦρα ἀλαβάστρινα μάρμαρα. Ὁ κάθε Ἕλληνας ἐπισκέπτης νοερὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὸν μεγάλο αὐτὸν χριστιανό, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὴν ψυχή του γιὰ τὸ ἔργο αὐτό, τὸ πνευματικὸ καὶ κοινωνικὸ ὅπως θὰ δοῦμε.

Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν καθεδρικὸ ναὸ ὑπάρχει τὸ συγκρότημα τοῦ Hall, τῶν αἰθουσῶν δηλαδὴ ὅπου συγκεντρώνονται τὰ διάφορα ἑλληνοαμερικανικὰ σωματεῖα τοῦ Los Angeles καὶ ὅπου λειτουργεῖ ἑλληνικὸ σχολεῖο γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά, σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴ λησμονοῦν τὴν πατρική τους γλῶσσα. Τὸ οἴκημα αὐτὸ χτίστηκε μαζὶ μὲ τὸν καθεδρικὸ ναὸ καὶ σὰν συμπλήρωμά του, τρόπον τινά, γιατὶ ἐκτὸς τῶν αἰθουσῶν ἔχει τεράστιο περίβολο, ἔχει κατοικία γιὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸν δεσπότη καθὼς καὶ παιδικὸ σταθμό, ὅπου οἱ μητέρες μποροῦν ν' ἀφίνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ τους ὅταν ἐκκλησιάζωνται ἢ ὅταν παρίστανται σχετικὴ ἀνάγκη. Καὶ τὸ συγκρότημα αὐτὸ ἔχει μπροστὰ εὐρυχωρότατη πλατεῖα μὲ ὡραιότατο συντριβάνι ποὺ ὅταν λειτουργῆ εἶναι φαντασμαγορικό, καὶ περιβάλλεται ἀπὸ κῆπο μὲ ὡραῖα δέντρα καὶ ἄφθονα λουλούδια, στὰ ὁποῖα χαρακτηριστικὰ εἶναι οἱ ἰβίσκοι σὲ τρία χρώματα τὸ κόκκινο, τὸ ἄσπρο καὶ τὸ πορτοκαλὶ πρὸς τὸ τριανταφυλλί. Ἔτσι ἀφοῦ εἴδαμε τὴν ἐξωτερικὴ τοποθέτησι τοῦ ναοῦ, ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ τὴ θεία λειτουργία, τὴ δεύτερη (ὥρα 11 π.μ.) γιατὶ γίνεται καὶ πρώτη (ἀπὸ 9-10 π.μ.). Μπήκαμε λοιπὸν μέσα καὶ ἀντικρύσαμε ἕνα μεγαλόπρεπο θέαμα. Ἕναν ὀρθόδοξο δηλαδὴ ναὸ μὲ ὅλη του τὴ βυζαντινὴ ἐπιβλητικότητα προσαρμοσμένον πρὸς τὸ σύγχρονο πνεῦμα τοῦ νέου κόσμου. Μετὰ τὴν εἴσοδο ὑπάρχει ἀμέσως ὁ πρόναος (προθάλαμος) ντυμένος μὲ μάρμαρα ὅπου βρίσκονται τὰ προσκυνητήρια καὶ τὰ παγκάρια πωλήσεως κεριῶν. Ὁ πρόναος αὐτὸς εἶναι χωρισμένος ἀπὸ τὴν μεγάλη αἴθουσα τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται κανένας ἀπολύτως θόρυβος κατὰ τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας. Ἀπὸ τὸν πρόναο μπαίνουμε στὴν αἴθουσα τῆς ἐκκλησίας. Τὸ δάπεδο τῆς αἰθούσης εἶναι στρω-

μένο μὲ χρωματιστὸ μάρμαρο καθὼς καὶ οἱ τοῖχοι σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου εἶναι ντυμένοι μὲ μάρμαρο Νάξου σὲ χρῶμα μπέζ μὲ ἀποχρώσεις. Τάπητες μονόχρωμοι κόκκινοι εἶναι στρωμένοι στοὺς εὐρύχωρους διαδρόμους, ἐνῶ στὸν ὑπόλοιπο χῶρο εἶναι τοποθετημένα καθίσματα ἀπὸ ὀξυά, ἐν συνόλω 850. Μπροστὰ ἀπὸ τὰ καθίσματα καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ τέμπλο (τὸ εἰκονοστάσιο) ὑπάρχει ὁ χῶρος τῆς κινήσεως τῶν ἱερέων, ὅπου ὁ θρόνος τοῦ δεσπότη, ὁ ἄμβωνας καὶ δύο τεράστια χρυσᾶ βάζα πάνω σὲ δυὸ κολῶνες γεμᾶτες λουλούδια, δηλαδὴ κρίνα, γκλαδιόλες κ.λ.π. Ὁ χῶρος αὐτὸς εἶναι στρωμένος μὲ τάπητα μονόχρωμο γκρί μπέζ. Τὸ τέμπλο εἶναι ἀριστούργημα τέχνης μὲ σκαλίσματα βυζαντινῆς διακοσμητικῆς. Ἡ ἴδια γλυπτικὴ διακοσμητικὴ ὑπάρχει εἴτε σὲ μάρμαρο, εἴτε σὲ ξύλο σ' ὅλο τὸ ναό, δηλαδὴ στὶς κολῶνες, στὰ κορνιζώματα, στὸν τροῦλο, στὰ παράθυρα κ.λ.π. Ἡ γλυπτικὴ δὲ αὐτὴ διακοσμητικὴ εἶναι ζωγραφισμένη κυρίως σὲ γνήσιο χρυσὸ ἔτσι ποὺ δίνει τὴν αἴσθησι τοῦ πλούτου. Ἡ εἰκονογράφησις σὲ εἰκόνες βυζαντινῆς τέχνης, ἐπηρεασμένης ὅμως κάπως ἀπὸ τὴν ἀναγέννησι εἶναι τέλεια. Ὁ τροῦλος μὲ τὸν Παντοκράτορα, ἡ κόγχη στὸ βάθος τῆς Ἁγίας Τραπέζης μὲ τὴν Παναγία στὴ Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν. Οἱ εἰκόνες τοῦ τέμπλου, οἱ παραστάσεις τοῦ Θείου δράματος στοὺς τοίχους, ἀπὸ κάτω μέχρι ἐπάνω ἔχουν μιὰ μεγαλοπρεπῆ ἁρμονία. Σημειωτέον ὅτι οἱ εἰκόνες τουλάχιστον οἱ περισσότερες φωτίζονται μὲ κρυφὸ φωτισμὸ ποὺ τὶς κάνει νὰ φαίνωνται ὡραιότερες. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀποτελεῖ ἀριστούργημα εἶναι οἱ εἰκόνες (βιτρὼ) τῶν 12 παραθύρων. Ἔχουν ἔγχρωμες εἰκόνες τῶν 12 ἀποστόλων, πλαισιωμένες μὲ διακοσμήσεις πολύχρωμες, σὲ τρόπο ποὺ μὲ τὸ φυσικὸ φωτισμὸ τῆς ἡμέρας οἱ εἰκόνες αὐτὲς φαίνονται τρισδιάστατες. Τὴν ὅλη εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ τὴν πλαισιώνουν οἱ 16 πολυέλαιοι (μουράνο) σὲ σχῆμα κλαριῶν δένδρων μὲ ἑκατοντάδες λαμπιόνια (κεριὰ) ποὺ ὅταν ἀνάβουν δημιουργοῦν τὴ λαμπρὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Θεότητος τοῦ φωτός. Αὐτὴ εἶναι μιὰ περιγραφὴ πιστή. Μὰ ὅσο πιστὴ καὶ ζωντανὴ καὶ ἂν εἶναι δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν εἰκόνα ποὺ σχηματίζει κανεὶς ὅταν μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, μὲ ὅλες του τὶς αἰσθήσεις παρατηρήσῃ τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς τέχνης.

Θεία λειτουργία: Ἡ θεία λειτουργία ἄρχισε στὶς 9 π.μ. ἀκριβῶς. Τὸ ἐκκλησίασμα, ποὺ ἀπετελεῖτο ὄχι μόνον ἀπὸ ὁμογενεῖς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλοὺς ξένους (τουρίστες) ποὺ ἔρχονται νὰ δοῦν τὸν περίλαμπρο αὐτὸ ναό, γέμισε καὶ ὅλοι πῆραν τὶς θέσεις τους στὰ καθίσματα. Ἡ χορωδία ποὺ εἶναι μικτὴ ἀπὸ γυναῖκες καὶ ἄνδρες, μὲ τὴ συνοδεία ἁρμονίου ἤρχισε τὴ δοξολογία σὲ ψαλμωδία ὅμως ὄχι βυζαντινή, πάντως σύγχρονη καὶ πολὺ πετυχημένη. Οἱ ἱερεῖς, τρεῖς τὸν ἀριθμό, εἶναι ὁ πατὴρ Ὅμηρος, ὁ πατὴρ Γαβριὴλ καὶ ὁ πατὴρ Κανέλλης. Ὅλοι εἶναι νέοι, ἡλικίας μέχρι 35 ἐτῶν. Ὑπάρχει καὶ τέταρτος ἱερεύς, ὁ πατὴρ Κόντος ποὺ βρίσκεται τώρα γιὰ μετεκπαίδευσι στὸ Λονδῖνο, γιατὶ προορίζεται γιὰ ἱεροκήρυκας. Τέλος ὑπάρχει καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Καλλιφορνίας μὲ ἕδρα τὸ Los Angeles.

Κάνει ἐντύπωσι πῶς συνέπεσε ὥστε ὅλοι οἱ ἱερεῖς νὰ εἶναι νέοι. Ἀλλὰ ὅπως μοῦ ἐξήγησαν, ὁ κύριος ἱδρυτὴς τοῦ ναοῦ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Σκούρας, ὅταν τὸ 1958 ἐτελείωσε τὸ κολοσσιαῖο αὐτὸ ἔργο καὶ ἐπρόκειτο νὰ παραδοθῇ στὴν ἐκκλησία τὸ ἵδρυμα αὐτό, ἠξίωσε οἱ ἱερεῖς ποὺ θὰ λειτουργοῦν νὰ εἶναι νέοι καὶ νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἑλληνοαμερικανοὺς ποὺ γεννήθηκαν στὴν Ἀμερική. Αὐτὸ πραγματικὰ ἦταν πολὺ ψυχολογημένο, γιατὶ ἔτσι ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει προσαρμογὴ πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ ψυχικὸς συντονισμός. Βέβαια γιὰ ἕναν ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κάνει ἐντύπωσι τὸ γεγονὸς αὐτό, γιατὶ ἔχουμε συνηθίσει στὴν ἐμφάνισι τοῦ γενειοφόρου ἱερέα, τοῦ ἀσπρομάλλη, τοῦ ἀτημέλητου καμμιὰ φορά. Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ὁ παππὰς εἶναι νέος, ὡραῖος, φρεσκοξυρισμένος, γελαστὸς καὶ χαρούμενος, χωρὶς ἔτσι νὰ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι πρὸς τὸ περιβάλλον.

Ἡ ἱερουργία ἔγινε καὶ ἀπὸ τοὺς παραπάνω τρεῖς ἱερεῖς, μὲ ἀπόλυτη ἄνεση,

μὲ αὐστηρὴ τήρησι τῶν κανόνων καὶ μὲ εὐλάβεια πολλή. Ἡ σοβαρότητα τῶν λειτουργῶν αὐτῶν παρὰ τὴν νεότητά τους ἐδέσποζε καὶ ἐπεβάλλετο, οἱ δὲ κινήσεις τους, οἱ εὐχὲς καὶ οἱ ψαλμωδίες τους εἶχαν πλήρη συντονισμὸ καὶ ἁρμονικότητα πρὸς τὴν χορωδία.

Τὸ ἐκκλησίασμα τηροῦσε ἀπόλυτη σιγὴ καὶ εὐλάβεια. Ὅλοι κάθονται σὲ καθίσματα καὶ σηκώνονται μόνον, ὅταν ἀκούγουν τὸ χτύπημα (σύνθημα) μὲ ἕνα καμπανάκι ποὺ δίνει ὁ λειτουργός (σύστημα καθολικῶν). Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι, γιατὶ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν ὀχλαγωγία ποὺ συνήθως ἐπικρατεῖ στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος. Ὅταν πλησιάζει ἡ λειτουργία στὴν πρόσκλησι τοῦ ἱερέως γιὰ τὴν Ἁγία μετάληψι «Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε» βγαίνει ὁ λειτουργὸς μὲ τὸ δισκοπότηρο καὶ μεταλαμβάνει τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἐκείνους ποὺ προσέρχονται, ἐνῶ μία ἐλαφριὰ μελωδικὴ κωδωνοκρουσία καλύπτει ὅλο αὐτὸ τὸν χρόνο τῆς θείας μυσταγωγίας. Κατόπιν συνεχίζεται ἡ λειτουργία πρὸς τὸ τέλος της. Τὸν κανόνα πίστεως «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν κ.λ.π.» καὶ τὴν ἐωθινὴ προσευχὴ «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κ.λ.π.» τὴν λένε ὅλοι μαζὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι. Ἐπακολουθεῖ μετὰ ἡ διανομὴ ἀντίδωρου μὲ ἀπόλυτη τάξι ποὺ τὴν ζηλεύει κανεὶς καὶ δὲν πιστεύει (τουλάχιστον ἂν εἶναι ἐπισκέπτης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα) ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τηρηθῇ ἀπό... Ἕλληνες. Καὶ ὅμως ἡ προσαρμογὴ πρὸς τὸ περιβάλλον τὸ ἐπέτυχε καὶ αὐτό. Τὸ κήρυγμα τοῦ ἱερωμένου καλὸ κατὰ τὰ ἄλλα, ἔπασχε ἀπὸ πνοὴ καὶ ζέση. Μοῦ ἐξήγησαν ὅμως ὅτι ὁ ἱεροκήρυκας κ. Κόντος ποὺ μετεκπαιδεύεται ἔχει ἱκανότητες ἐξαιρετικές, τόσον, ποὺ πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἀποχρώσεων ἔρχονται γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.

Ἑορτὴ τοῦ Πατέρα - Ἑλληνοαμερικανικὴ νεολαία.

Μετὰ τὴν θεία λειτουργία μᾶς προσκάλεσαν στὴν παράπλευρη αἴθουσα ποὺ ἀνήκει στὴν ἐκκλησία, ὅπου εἶχεν ὀργανωθῇ γιὰ τὴν 1 μ.μ. γιορτὴ γιὰ τὸν Πατέρα, μὲ συνεστίασιν. Κυρίες τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, μὲ νεαρὰ ἑλληνόπουλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια, εἶχαν δημιουργήσει μπὰρ ὅπου προσεφέρετο πιάτο στὸ κάθε ἄτομο μὲ ἑλληνικώτατο περιεχόμενο, δηλαδὴ ἕνα χορταστικὸ σουβλάκι ἀπὸ κρέας μοσχαρίσιο, σαλάτα μαρούλι, τυρὶ φέτα, ἑλληνικό, ψωμί καί... καφὲ ἀμερικάνικο. Καθίσαμε καὶ φάγαμε σὲ τραπέζι ποὺ τὸ προστάτευαν ἀπὸ τὸν ἥλιο μεγάλες πολύχρωμες ὀμπρέλλες, ἐνῶ τὰ μεγάφωνα μετέδιδον ἑλληνικὰ τραγούδια. Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἑλληνοαμερικανικὴ νεολαία μὲ ἐξέπληξε γιὰ τὴν ἑλληνικότητά της καὶ γιὰ τὴν βαθειὰ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα τῶν πατεράδων τους. Τίποτε δὲν ἔδειχνε ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ γεννήθηκαν στὴν Ἀμερικὴ θὰ ἦσαν γνήσια ἑλληνόπουλα, καὶ τὸ μόνο ποὺ ἐπρόδινε τὴν γέννησί τους καὶ διαβίωσί τους στὴ μεγάλη αὐτὴ χώρα ἦταν ἡ ὁμιλία τους, ποὺ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, παρουσιάζει τὸ ἰδιόρρυθμο ἰδίωμα στὴν προφορά.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶναι βέβαια ἔργο τῶν γονέων τους ποὺ δὲν ξεχνοῦν ποτὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινότητος ἡ ὁποία σὲ συνεργασία μὲ τὴν ἐκκλησία ἔχει συστήσει καὶ λειτουργεῖ ἑλληνικὸ κατηχητικὸ σχολεῖο στὴν ἰδίαν αἴθουσα τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ ὅπου δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα πηγαίνουν τὰ ἑλληνόπουλα καὶ διδάσκονται «Ἑλληνικὴ γλῶσσα». Κατὰ σύμπτωσι μάλιστα τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ κατὰ τὶς 4 μ.μ. πήγαμε σὲ μιὰ διπλανὴ αἴθουσα καὶ παρακολουθήσαμε τὶς ἐξετάσεις τοῦ σχολείου αὐτοῦ, σὲ ἕνα πλούσιο πρόγραμμα ἀπαγγελίας ποιημάτων, τραγουδιῶν παλαιῶν καὶ μοντέρνων, σκὲτς καὶ χοροὺς μπαλέτου κ.λ.π. (μέχρι χασάπικο). Τὸ πρόγραμμα ἔγραφε χαρακτηριστικὰ στὸ τέλος. «Ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε ἑνότητα καὶ χαρὰ στὴν οἰκογένειά σας, φροντίστε νὰ διδάξετε καὶ νὰ ὁμιλῆτε ἑλληνικὰ στὰ παιδιά σας».

Ἡ γιορτὴ ἔκλεισε μὲ τὸν ἐθνικὸ ὕμνο τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἀκολούθως προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ χαρούμενα τὰ παιδιὰ ἀποχωρήσανε.

(Συνεχίζεται)

Ἐκδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' κ. **ΔΗΜ. ΧΑΝΔΡΙΝΟΥ**

Τὸν παρελθόντα μῆνα καὶ ἀπὸ 1—27, ἐπραγματοποιήθη ἡ δευτέρα ἐκδρομὴ ἀστυνομικῶν εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς ἐφηρμόσθη πλήρως. Τὸ αὐτοκίνητον ἐκινεῖτο ἀνέτως κατὰ τὸ καθορισθὲν δρομολόγιον καὶ μόνον διαρκούσης τῆς ἡμέρας. Ἡ ἄφιξις εἰς τὰς προγραμματισθείσας πόλεις ἐπραγματοποιεῖτο κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ἄνευ οὐδεμιᾶς καθυστερήσεως.

Τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν ὅλα καλὰ καὶ μᾶς ἀνέμενον χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ ἡ παραμικρὰ ἀνωμαλία.

Τὰ ἀνωτέρω παρέσχον εἰς ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπωφεληθῶμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τοῦ διατεθέντος χρόνου πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀξιοθεάτων ἑκάστης χώρας καὶ πόλεως.

Ἡ ἀναχώρησις ἐξ Ἀθηνῶν ἐπραγματοποιήθη περὶ τὴν 12.30' ὥραν τῆς 1-6-63. Ἡ πρώτη χώρα τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθημεν, διερχόμενοι, ἦτο ἡ Νοτιοσλαυΐα. Ἡ κατάστασις τοῦ ὁδικοῦ της δικτύου σχετικῶς καλή, ἄλλωστε τὴν σχεδὸν ἄνετον κίνησίν μας διηυκόλυνε καὶ ἡ ἔλλειψις πολλῶν τροχοφόρων. Ἡ διαδρομὴ μέσῳ Σερβίας εἶναι εὐχάριστος μὲ τὰς ἐναλλασσομένας γραφικότητάς της. Μία σύντομος περιήγησις τῆς πόλεως Νίς, ὅπου ὡς γνωστὸν ἐγεννήθη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ φρούριον ὅπου μὲ φρίκην παρετηρήσαμεν τὰ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐντειχισθέντα κρανία τῶν φονευθέντων Σέρβων κατὰ τὴν συναφθεῖσαν, τὸν περασμένον αἰῶνα, ἐκεῖ σκληρὰν μάχην μεταξὺ Τούρκων καὶ Σέρβων. Τὸ Βελιγράδι εἶναι ὡραία πόλις. Ἡ παραμονή μας ἦτο σύντομος καὶ δὲν μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἐπισκέψεως τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως. Ἐπίσης πολὺ καλαὶ αἱ πόλεις Ζάγκρεμπ καὶ Μάριμπορ.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Αὐστρία μᾶς ἐντυπωσιάζει διότι ἐκεῖ ἡ φύσις δὲν ἐφάνη φειδωλή, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἕνα σκοπὸν φαίνεται νὰ ἔχουν, τὸ πῶς νὰ συμπληρώσουν τὴν φύσιν καὶ νὰ καταστήσουν τὴν χώραν των παράδεισον. Οὐδαμοῦ, ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃ κανείς, θὰ ἀντιληφθῇ σημεῖα ἀθλιότητος!!! Ὅλαι αἱ κατοικίαι καὶ τὰ λοιπὰ κτίρια ἔχουν καλαισθησίαν καὶ παρουσιάζουν ἁρμονικὸν σύνολον. Εἰς τὴν διαδρομήν μας πρὸς Βιέννην παρενεβάλλετο τὸ θαυμάσιον ὄρος Σέμμεριγκ. Εἶναι δυσπερίγραπτος ἡ καλλονὴ τοῦ ὅλου τοπίου, εἶναι, ἄλλωστε, ἀπὸ τὰ πλέον προτιμώμενα ὄρη διὰ τὰ χειμερινὰ σπὸρ (χιονοδρομίες). Μία σύντομος παραμονή μας ἐκεῖ ἐπέτρεψε τὴν ἄνοδόν μας μὲ τὸ θαυμάσιον «τελεφερίκ» εἰς τὴν κορυφὴν περίπου τοῦ ὄρους. Ἦτο πράγματι δι' ἡμᾶς μία ὡραία ἔκπληξις ἡ ἀνάβασις αὕτη καὶ ἡ ἐκεῖθεν θέα τῶν πέριξ.

Ἡ Βιέννη μία τῶν ὡραιοτέρων πόλεων τοῦ κόσμου παρέσχεν εἰς ἡμᾶς τὴν δυνατότητα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν θαυμασίαν ὀργάνωσιν μιᾶς μεγαλοπόλεως 2.000. 000 κατοίκων.

Ὁ Δῆμος τῆς Βιέννης, ὡς μᾶς ἐλέχθη, εἶναι ὁ καλύτερον ὠργανωμένος Δῆμος τῆς Εὐρώπης. Παρετηρήσαμεν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν ὅλοι ἀψόγου ἐμφανίσεως, εὐγενικοὶ καὶ σταθεροί. Τοῦτ' αὐτὸ παρετηρήθη καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πόλεις τῆς διαδρομῆς μας. Εἰδικαὶ παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐν γένει ἀστυνομεύσεως τῶν χωρῶν ἐξ ὧν διήλθομεν, θὰ ἀναπτυχθῶσιν εἰς ἄλλο σημείωμα.

Εἰς τὴν Βιέννην ἐπεσκέφθημεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸν ἑλληνικὸν ναὸν καὶ τὴν παλαιὰν ἑλληνικὴν συνοικίαν, ὅπου διέμειναν οἱ πρῶτοι κήρυκες τῆς ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας καὶ οἱ πρῶτοι Φιλικοί.

Τὸ Κάλεμπεργκ, τὸ μαγευτικὸν προάστιον τῆς Βιέννης, παρὰ τὸν Δούναβιν,

μᾶς ἐνεθύμισε μὲ τὴν πληθώραν τῶν ἐκεῖ μνημείων, ναῶν καὶ ἀνδριάντων, τὴν ἱστορικὴν μάχην, ὅπου ἔλαβε, ἐκεῖ, χώραν καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Βιενναῖοι κατενίκησαν τοὺς ἐπιδρομεῖς Τούρκους καὶ ἀνεχαίτισαν διὰ παντὸς τὴν πρὸς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην προέλασιν τῶν τελευταίων. Ὅπως μαρτυροῦν αἱ ἐκεῖ ἐπιγραφαὶ ἡ Νίκη τῆς Βιέννης ἔσωσεν τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὰ Τουρκικὰ στίφη τοῦ Καρᾶ-Μουσταφᾶ, ἄλλως ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἦτο διάφορος!!!

Ὁδεύοντες πρὸς Μόναχον παρεμείναμεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν ἑτέραν ὡραίαν πόλιν τῆς Αὐστρίας Σάλσμπουργκ, γνωστὴν ἄλλωστε, διὰ τὰ ἐκεῖ ἐτήσια φεστιβὰλ μουσικῆς.

Τὸ Μόναχον, τὸ ὁποῖον ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθημεν, παρέσχεν εἰς ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν συγκρίσεως τῆς ἀλματώδους ἀναπτύξεως τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας. Εἴχομεν τὴν τύχην νὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ μὲ καλοὺς Ἕλληνας σπουδαστὰς τοῦ περιφήμου Πολυτεχνείου τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι πολλαπλῶς μᾶς ἐξυπηρέτησαν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἀξιοθεάτων καὶ γενικώτερον τὴν δημιουργίαν ἐντυπώσεων περὶ τῆς κινήσεως καὶ τῆς συγχρόνου ζωῆς τῆς πόλεως ταύτης.

Ἐπεσκέφθημεν τὴν πλατεῖαν μὲ τὰ ἐκεῖ μνημεῖα καὶ κτίρια ἀρίστου ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ καὶ κάλλους, τὰ ὁποῖα ἀνήγειρεν ὁ μέγας φιλέλλην Λουδοβῖκος, πατὴρ τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος.

Ἀναχωροῦντες ἐκ Μονάχου ἐπεσκέφθημεν τὸ Νταχάου. Τὸν χῶρον τῆς μεγαλυτέρας ἀνθρωποσφαγῆς 2.000.000 ἀνθρώπων ἐν ψυχρῷ. Οἱ θάλαμοι ἀερίων, οἱ κλίβανοι καὶ ἄλλα ὑπολείμματα τῆς ἀνθρωποσφαγῆς μᾶς ἐπροκάλεσαν ἀληθῆ φρίκην.

Ἑτέρα πόλις τῆς Γερμανίας, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθημεν, ἦτο ἡ Στουτγάρδη. Μᾶς ἐπροξένησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Εἶναι τῷ ὄντι μία θαυμασία ἀπὸ πάσης πλευρᾶς πόλις.

Μετὰ ταῦτα μὲ ἐνδιάμεσον διανυκτέρευσιν, εἰς τὴν ὡραίαν πόλιν Στρασβοῦργον ἐπὶ τοῦ Ρήνου, κατηυθύνθημεν πρὸς Παρισίους.

Κατὰ τὴν διαδρομήν μας μέχρι Παρισίων διήλθομεν τὴν Λωραίνην, τὴν πολυθρύλητον αὐτὴν περιοχὴν τῆς Γαλλίας. Ἐν συνεχείᾳ τὴν Καμπανίαν μὲ τοὺς ἱστορικοὺς ποταμοὺς Μάρνην καὶ Μοζέλαν καὶ τὰς ἄλλας ἐκεῖ ἱστορικὰς θέσεις, αἵτινες μᾶς ἐνεθύμισαν τὰς σκληρὰς μάχας τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ἐπίσης διήλθομεν ἐκ τοῦ σημείου ἐκείνου, ὅπου ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν Δ' μ. Χ. αἰῶνα ἡ περίφημος μάχη τῶν Ἐθνῶν, καθ' ἣν κατενικήθησαν οἱ Οὖννοι ὑπὸ τὸν Ἀττίλαν καὶ δὲν κατελήφθη ἡ Γαλλία, ὁπότε προφανῶς θὰ ἤλασσε καὶ πάλιν ἡ ὄψις τῆς ἀνθρωπότητος.

Περὶ τὴν 17ην ὥραν ἀφίχθημεν εἰς Παρισίους. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις οὐχὶ ἡ ἀναμενομένη, ἀλλὰ ὅταν παρῆλθον δύο ἡμέραι παραμονῆς, ὄχι μόνον ἤλλαξεν ἡ ἐντύπωσίς μας, ἀλλὰ ἐδικαιολογήσαμεν τὴν κομπορρημοσύνην τῶν Γάλλων «ὅτι ὅταν κανεὶς παρατείνῃ ἐκεῖ τὴν παραμονήν του πέραν τοῦ μηνὸς... δὲν φεύγει ποτέ».

Ἡ πληθὺς τῶν ἱστορικῶν ἐκεῖ μνημείων καὶ ἡ σημασία των χρήζει λεπτομεροῦς ἐκθέσεως πρᾶγμα ὅπερ καθίσταται ἀδύνατον ἐλλείψει χώρου.

Εἰς τὴν Γενεύην ὅπου ἐν συνεχείᾳ μετέβημεν, ἠσθάνθημεν ὅ,τι καὶ διὰ τὸ Παρίσι. Τὰ τοπεῖα ποὺ περιβάλλουν τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἡ περίφημος λίμνη μᾶς ἐνεθουσίασαν κυριολεκτικῶς. Ἐκεῖ εἴχομεν καὶ μίαν ἔκπληξιν. Ἀνεγνώσαμεν ὁδὸν φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτοὶ θεωροῦν ὡς ἥρωά των, διότι συνετέλεσεν εἰς τὴν ἕνωσιν τῆς Γενεύης μὲ τὴν Ἑλβετίαν. Ἡ παραμονή μας ἐκεῖ ἦτο σύντομος διότι, ἐλλείψει ξενοδοχείου, εἴχε προγραμματισθῆ διανυκτέρευσις εἰς τὴν πόλιν Μπρὶγκ ἐπὶ τῶν ὑπωρειῶν τῶν Ἄλπεων.

Ἡ ἐκλογὴ αὕτη μᾶς ἐδικαίωσε διότι ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἐκ τῶν γραφικωτέρων τῆς Ἑλβετίας. Ἀπεκομίσαμεν τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἐντυπώσεων. Τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο θαυμάσιον μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις, τόσον ὥστε μὲ λύπην τὸ ἐγκατελείψαμεν. Ὁ

ξενοδόχος, ἕνας καλοκάγαθος ἐπαγγελματίας, εἰς ἐρώτησίν μας περὶ τῆς κινήσεως τοῦ ξενοδοχείου μᾶς ἀπήντησεν ὅτι, ὅταν ὁ περιηγητὴς παραμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ μίαν νύκτα, εἴτε θὰ ἐπανέλθῃ, εἴτε, ἂν δύναται, θὰ παρατείνῃ τὴν παραμονήν του ἐπὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας... καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἡ διάβασις ἐν συνεχείᾳ τῶν Ἄλπεων μᾶς ἠφνιδίασε κυριολεκτικῶς. Τὰ ὄρη αὐτὰ εἶναι κατάφυτα. Ποία δὲ ἡ ἔκπληξίς μας ὅταν ἡ διαδρομὴ ἔφθασεν εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφάς. Διηρχόμεθα μέσῳ χιόνων (16 Ἰουνίου!!!). Ὡριαία στάθμευσις εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν (2009 μ.) ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς νὰ ἐπιδοθῶσι καὶ εἰς... χιονοπαιδιάς!! μὴ δυνάμενοι ἄλλως νὰ ἐκφράσωσι τὸν ἐνθουσιασμόν των. Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ ὕψος ἐλαττώνει τὴν βαρομετρικὴν πίεσιν μὲ ἐπακόλουθον τὴν γενικὴν εὐφορίαν καὶ εὐεξίαν.

Ἡ συνέχισις τῆς διαδρομῆς παροχθίως τῶν περιφήμων λιμνῶν Ματζιόρε, Λουγκάνο, Κόμο παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσωμεν πᾶν ὅ,τι τὸ καλύτερον προσφέρει εἰς φυσικὰς καλλονὰς ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Ἰταλία. Ὡραιοτάτη ἦτο ἡ πόλις Λουγκάνο, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ Κόμο.

Εἰς τὸ Μιλᾶνον εἴχομεν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν καλὴν τύχην νὰ ἐγκατασταθῶμεν εἰς ξενοδοχεῖον διαθέτον ὅλας τὰς συγχρόνους ἀνέσεις (λουτρά, τηλέφωνον, κλιματισμόν).

Εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου κατόπιν θαυμασίας διαδρομῆς μετέβημεν, μᾶς ἐδόθη ἄλλη μία εὐκαιρία νὰ θαυμάσωμεν τὴν ὡραιότητα τῆς ἰδιορρυθμοτέρας πόλεως τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὸ θέαμα πόλεως ἀναδυομένης ἐκ τῆς θαλάσσης.

Μετὰ τὴν Βενετίαν κατηυθύνθημεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἡ ὁποία ἐνθυμίζει τὰς σοβαρὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς πόλεις τοῦ Μεσαίωνος καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως. Περικλείει εἰς τὰ Μουσεῖα της θησαυρὸν καλλιτεχνημάτων ἀνεκτίμητον. Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἐνεθύμισεν ἔτι πλέον τὴν μετὰ τὸν Μεσαίωνα Ἀναγέννησιν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ πολιτισμοῦ. Ἐκεῖθεν ὡς γνωστόν, ἤρξατο ἡ Ἀναγέννησις μὲ πρωτοστάτας τρεῖς Ἕλληνας σοφοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀρίστου Βασιλέως Κοσμᾶ τῶν Μεδίκων.

Ἡ Ρώμη τὴν ὁποίαν ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθημεν μᾶς ἐδημιούργησε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς πόλιν κατὰ τὸ ἥμισυ ἑλληνικήν, διότι ὅσην προσπάθειαν καὶ ἂν κατέβαλλεν ὁ ρωμαϊκὸς πολιτισμὸς νὰ δημιουργήσῃ κάτι τὸ ἴδιον δὲν ἔπραττε τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ μιμῆται τοὺς Ἕλληνας. Ἐπὶ αἰῶνας ἄλλωστε πρὸ τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἤκμαζε ὁ ἑλληνικός!!! ἀλλὰ καὶ αὐτούσια κτίσματα ἦσαν ἔργα τῶν Ἑλλήνων π.χ. ἡ περίφημος ἀγορὰ τοῦ Τραϊανοῦ ἦτο ἔργον τοῦ Ἕλληνος ἀρχιτέκτονος Ἀπολλοδώρου. Δὲν πρέπει ἄλλωστε νὰ λησμονῶμεν ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες ἦσαν γνῶσται τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἐσπούδασαν εἰς τὰς Ἀθήνας (Ἰούλιος Καῖσαρ, Αὔγουστος, Ἀδριανός, Τραϊανός, Ἀντώνιος, κλπ. καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων!!!).

Ἐν συνεχείᾳ ἡ πρὸς τὰ νότια διαδρομὴ μᾶς ἀπεκάλυψε μὲ τὴν ἑλληνικὴν ρίζαν πλείστων τοπωνυμιῶν τὴν πάλαι ποτὲ ἀκμάσασαν ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνας «Μεγάλην Ἑλλάδα».

Ἡ Νεάπολις μᾶς ἀπεγοήτευσε, μᾶλλον, διότι ἐκεῖ παρετηρήσαμεν τὴν ἀθλιότητα τῶν μεγάλων λιμένων. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ περίπτωσις τῆς Πομπηίας, ἡ κατὰ τὰ ἄλλα τόσον εὐχάριστος διαδρομή μας θὰ ἔκλειε μὲ μίαν ἀπαγοήτευσιν.

Ἡ διὰ τοῦ Φέρρυ-Μπόουτ «Ἀππία» ἐπάνοδος εἰς τὴν Ἑλλάδα μᾶς ἱκανοποίησε πολλαπλῶς, διότι τὸ πλοῖον αὐτὸ προσφέρει ὅλας τὰς συγχρόνους ἀνέσεις διὰ θαλασσίαν ἐκδρομὴν ἀπὸ Βρινδήσιον εἰς Πάτρας.

Ἐν γενικότητι αὐτὴ ἦτο ἡ διαδρομή μας χωρὶς λεπτομερείας, αἵτινες διὰ νὰ γραφῶσιν ἀπαιτεῖται χρόνος καὶ χῶρος πολύς. Ἴσως εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν ἐκτεθῶσιν αἱ πράγματι ἐνδιαφέρουσαι λεπτομέρειαι τῆς ἐκδρομῆς.

Κατὰ τὴν ἐκδρομήν μας αὐτὴν ἐπεσκέφθημεν τὰ Μουσεῖα τῶν Ἀνακτόρων

Σέμπρουν εἰς τὴν Βιέννην καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν ἐκεῖ περίφημον Ζωολογικὸν Κῆπον. Ἐπίσης τὰ Μουσεῖα τοῦ Λούβρου ἐν Παρισίοις, τὸ Ἀνάκτορον καὶ τὸ Μουσεῖον τῶν Βερσαλλιῶν, τὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ, τὴν Πομπηίαν κλπ. Τὰ ἐπεσκέφθημεν ἁπλῶς, διότι λεπτομερὴς ἐπίσκεψις καὶ ἔρευνα θὰ ἀπήτει ἑβδομάδας. Εἴδομεν πάντως εἰς αὐτὰ ὅλα τὰ σπάνια δημιουργήματα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης. Ἐθαυμάσαμεν τοὺς ὡραιοτέρους πίνακας τῶν διασημοτέρων ζωγράφων τοῦ κόσμου, Ραφαήλου, Νταβίντσι, Μιχαὴλ Ἀγγέλου, Τισσιανοῦ, Ρέμπραντ κλπ. ἐπίσης καὶ τὰ ἑλληνικὰ μεγαλουργήματα ἀφαιρεθέντα κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἠσθάνθημεν ρίγη ὑπερηφανείας, ἀλλὰ καὶ λύπης. Ἐπεσκέφθημεν τὸν ναὸν ὅπου φυλάσσεται ὁ περίφημος πίναξ τοῦ Νταβίντσι, ὁ πολυθρύλητος «Μυστικὸς Δεῖπνος». Ἐπίσης καὶ τὰ θαυμάσια δημιουργήματα τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου «Μωϋσῆς» εἰς ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης καὶ τὴν «Πιέτα» (Ἀποκαθήλωσις) εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Σημειωτέον ὅτι ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἶναι ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου. Ἐπίσης ἐπεσκέφθημεν πλείστους ἄλλους ναοὺς θαυμασίου κάλλους καὶ μεγαλοπρεπείας. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἐπροξένησεν ἡ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας, —βυζαντινοῦ ρυθμοῦ—διότι εἰς τὴν ἀνοικοδόμησίν της ἔλαβον μέρος καὶ Ἕλληνες ἀρχιτέκτονες καὶ διότι εἰς τὴν πρόσοψίν της ἔχουν τοποθετηθῆ οἱ περίφημοι ὀρειχάλκινοι ἵπποι τοῦ Ἕλληνος διασήμου καλλιτέχνου τῆς ἀρχαιότητος Λυσίππου. Εἶναι ἡ μόνη σωζομένη τέθριππος ζεῦξις ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ ἀξία τοῦ μεγαλουργήματος αὐτοῦ εἶναι ἀνυπολόγιστος. Ἀρκεῖ νὰ λεχθῆ ὅτι οἱ ἵπποι ἀφηρέθησαν ἐξ Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Νέρωνος, ὅστις μὲ αὐτοὺς ἐκόσμισε τὴν ἀψῖδα του εἰς Ρώμην. Ἐκεῖθεν μετὰ 200 περίπου ἔτη μετεφέρθησαν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν πύλην τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὅταν τὸ 1204 οἱ «Σταυροφόροι» Ἐνετοὶ ἐλεηλάτησαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, μετέφερον τούτους εἰς τὴν Βενετίαν καὶ τοὺς ἐτοποθέτησαν ἄνω τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ὁ Μέγας Ναπολέων ὅταν κατέλαβε τὴν Βενετίαν τοὺς μετέφερεν εἰς Παρισίους καὶ ἐκόσμησε τὴν ἀψῖδα «Καρουζέλ». Τέλος τὸ ἔτος 1870 ὅταν οἱ Αὐστρογερμανοὶ ἐνίκησαν τοὺς Γάλλους πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης ἠξίωσαν (ὁ Αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ τῆς Αὐστρίας) νὰ μεταφερθῶσιν οἱ ἵπποι εἰς τὴν Βενετίαν καὶ τοποθετηθῶσιν εἰς τὴν προτέραν των θέσιν. Σήμερον ἑκατοντάδες χιλιάδες περιηγητῶν θαυμάζουν τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Ἡ ἀπαρίθμησις καὶ τῶν ἄλλων ἐξαιρετικῆς σημασίας ἱστορικῶν μνημείων εἶναι ἀδύνατος εἰς τὸ περιληπτικὸν τοῦτο σημείωμα.

Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν μᾶς ἐδόθη ἐπίσης ἡ εὐκαιρία νὰ παρατηρήσωμεν καὶ τὴν σύγχρονόν ζωὴν τῶν χωρῶν καὶ τῶν πόλεων, ἃς ἐπεσκέφθημεν. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν τομέα τοῦτον τῶν ἐπισκεπτῶν ὑπερβαίνει τὰ 60 % τοῦ ὅλου ἐνδιαφέροντος. Κατὰ τὸν προγραμματισμὸν τῆς ἐκδρομῆς ἐλήφθη τοῦτο ὑπ' ὄψει καὶ ἀφέθησαν ἡμέραι ἐλεύθεραι—ἐκτὸς δηλ. ξεναγήσεων—διὰ νὰ δοθῆ ἡ εὐκαιρία ἐπισκέψεως τῶν πράγματι ἀξιολόγων ἐκθέσεων βιομηχανικῆς παραγωγῆς ὡς καὶ τῶν περιφήμων καταστημάτων τῆς Βιέννης—Μονάχου—Παρισίων—Ρώμης κλπ. Ἡ τελωνειακὴ εὐχέρεια ἀγορᾶς εἰδῶν ἀτομικῆς χρήσεως 50 δολλαρίων κατ' ἄτομον ἄνευ καταβολῆς δασμοῦ, ἐπέτρεψεν εἰς πλείστους νὰ προμηθευθῶσιν εἰς λίαν χαμηλὴν τιμὴν τὰ ἀναγκαῖα δι' ἀτομικήν των χρῆσιν εἴδη.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὡς πρὸς τὸν τελωνειακὸν ἔλεγχον ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁσάκις ὑφιστάμεθα τοιοῦτον διερχόμενοι ἐκ τῶν συνόρων ἑκάστης χώρας, ἀντεμετωπίσαμεν παντοῦ εὐγενῆ καὶ πολιτισμένην συμπεριφορὰν καὶ μὲ καταφανῆ τὴν ἔφεσιν ὅλων πρὸς ἐξυπηρέτησίν μας. Ἀτυχῶς κατὰ τὴν ἔξοδόν μας ἐκ τῶν ἑλληνικῶν συνόρων ἐταλαιπωρήθημεν ἐπὶ τρίωρον!!! ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς ἀρχάς, ἄνευ οὐδεμιᾶς εὐλογοφανοῦς αἰτιολογίας. Ἐν ἀντιθέσει ὅμως κατὰ τὴν εἴσοδόν μας εἰς Ἑλλάδα εἰς τὸ τελωνεῖον Πατρῶν, διεπιστώσαμεν μετὰ μεγίστης ἱκανοποιήσεως

ὅτι ἡ συμπεριφορὰ ὅλων ἐκεῖ τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων τόσον πρὸς ἡμᾶς, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, ἦτο ἐφάμιλλος τῆς τῶν συναδέλφων των τῶν πλέον ἐξηλιγμένων κρατῶν τῆς Εὐρώπης. 'Αρίστη συμπεριφορὰ καὶ ταχύτης ἐξυπηρετήσεως διέκρινε πάντας.

Περαίνοντες τὸ παρὸν σημείωμά μας ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι αἱ δαπάνας μας καὶ δὴ διὰ φαγητὸν (διότι ὅλαι αἱ ἄλλαι δαπάναι εἶχον ἀναληφθῆ ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖον εἰς τὰ πλαίσια τοῦ συμφωνηθέντος ποσοῦ) ποικίλλουσαι ἀπὸ χώρας εἰς χώραν μὲ εὐρεῖαν ὅμως χρῆσιν καθ' ὁδὸν τῆς λεγομένης «ξηρᾶς τροφῆς», δὲν ὑπερέβησαν τὸ ποσὸν τῶν 50—60 δραχμῶν κατ' ἄτομον ἡμερησίως διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας βεβαίως οἰκονομικὴν διαβίωσιν.

'Η πρὸς ἡμᾶς ἐξυπηρέτησις τοῦ Πρακτορείου ὑπῆρξεν ἀνωτέρα τῆς ὑπολογισθείσης, προκειμένου, ἰδίᾳ, νὰ καταστήσῃ ἄνετον τὴν διαμονήν μας εἰς τὰ ξενοδοχεῖα. 'Υπολογίζεται ὅτι ἡ διανυκτέρευσις μετὰ πρωινοῦ ὑπερέβη κατὰ μέσον ὅρον τὰς 100 δραχμὰς ἡμερησίως κατ' ἄτομον. Σοβαρὰ ἐξυπηρέτησις ἦτο ἡ κατὰ δόσεις καταβολὴ τοῦ ποσοῦ συμμετοχῆς. Οὐδὲν ἄλλο Πρακτορεῖον εἰς ὃ εἴχομεν ἀπευθυνθῆ ἐδέχθη μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ τῆς συμμετοχῆς νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδρομήν, οὔτε συζήτησιν δὲ διὰ τὴν καταβολήν του εἰς δόσεις, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ὅλης δαπάνης ἐν τῷ 'Εξωτερικῷ ἡ πληρωμὴ ὑπὸ τοῦ Πρακτορείου ἐγένετο, βεβαίως, τοῖς μετρητοῖς.

'Υπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας ἡ ἐκδρομὴ ἐπέτυχε πλήρως ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν ἐκτὸς τῆς πληρότητος τοῦ προγραμματισμοῦ καὶ ἡ ἀρίστη κατάστασις τοῦ λεωφορείου καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ ὁδηγοῦ του, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξιέπαινος προσπάθεια τοῦ Πρακτορείου.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο εἰς μελλοντικὸν προγραμματισμὸν νὰ παρατηρηθῇ μεγαλυτέρα ἔφεσις τῶν ἀστυνομικῶν καὶ δὴ τῶν ἀγάμων ἀξιωματικῶν πρὸς συμμετοχήν, διότι ἡ ὠφέλεια ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἐκδρομῆς εἶναι πολλαπλῆ.

Δ. ΧΑΝΔΡΙΝΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Μία ἐκδρομὴ τοῦ Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος 'Αθηνῶν στὴ Ναύπακτο

Ὑπὸ 'Αστυφύλακος κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΚΟΥΡΑ**

Ἕνα ὁλοκαίνουργιο πούλμαν, σταματημένο μπροστὰ στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» μᾶς περίμενε. Ἦταν πρωινὸ τῆς 22ας 'Ιουνίου, Σάββατο. Ἡ ἀνατολὴ σχεδὸν ὁλοκληρωμένη καὶ ὁ οὐρανὸς ἔδειχνε καλοκαιριάτικη πράγματι ἡμέρα. Ὁ ἥλιος εἶχε χρυσώσει τὸ Λυκαβηττό, τὴν 'Ακρόπολη, τὰ κτίρια καὶ τὸ πρωινὸ ἀεράκι χάϊδευε τὰ πρόσωπά μας. Γύρω μας ἡσυχία ἀκόμα, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν γεμίσει τοὺς πολυσύχναστους δρόμους.

Στὶς 6 ἀκριβῶς ἤμαστε κιόλας ἕτοιμοι. Χαρούμενοι καὶ γεμᾶτοι ὄρεξη καθήσαμε στὶς ἀναπαυτικὲς θέσεις τοῦ πούλμαν ἀφοῦ ἔγινε ἕνα γρήγορο προσκλητήριο. 'Αλλὰ πρὶν περιγράψω τὴν ἀξέχαστη αὐτὴ ἡμέρα, αἰσθάνομαι ὑποχρεωτικὴν τὴν ἀνάγκην, νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων μου ἀστυφυλάκων τοῦ Α' Τμήματος, τὸν ἀγαπητὸ διοικητή μας ἀστυνόμον Α' κ. Γεώργιο Τσατούχα, ὁ ὁποῖος διοργάνωσε καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐκδρομὴ αὐτή. Πρόθυμος γιὰ τὴ διοργάνωσή της, μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμε τὶς φυσικὲς καὶ τεχνητὲς καλλονὲς τοῦ τόπου μας. Μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσωμε ἀπὸ κοντὰ κάτι τὸ ὡραῖο, τὸ ὄμορφο καὶ νοσταλγικὸ μέσα στὴ φύση. Μεγάλο προνόμιο σὲ ὅσους μποροῦν νὰ γίνουν αὐτόπται ἐπισκέπται τῶν γραφικῶν μας περιοχῶν.

Ἡ ὥρα ἦταν 6.15 ὅταν ξεκινήσαμε. Ὁ πεπειραμένος ὁδηγός μας, τεχνίτης τοῦ βολάν, προσεκτικὰ καὶ ἀκίνδυνα μᾶς ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν 'Αθήνα διὰ τῆς λεωφόρου Καβάλας. Τὸ πούλμαν κυλοῦσε τώρα ἀθόρυβα καὶ γρήγορα πάνω στὴν ὀφιοειδῆ καὶ λεία ἄσφαλτο, ἐνῶ παράλληλα τὸ κέφι εἶχε κιόλας ἐκδηλωθῆ καθὼς ἀφήναμε πίσω μας κοιμισμένη ἀκόμα τὴν 'Αθήνα. Μισοτράγουδα, ἀστεῖα, γέλια καὶ πολὺ χιοῦμορ! Τὸ μικρόφωνο πλάϊ στὸν ὁδηγό, πολὺ ἐξυπηρετικό. Στὴ διάθεσή μας κι' αὐτὸ πρόθυμο νὰ μεγαλώση καὶ νὰ μεγαλοποιήση τὴ φωνή τῶν... ταλαντούχων. Καὶ δὲν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὸ χιουμοριστικο πνεῦμα τοῦ κομφερασιέ, μᾶς διασκέδασαν. Σχεδὸν ὅλοι καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπίδοση, ἐλάμβανον καὶ τὸν θορυβώδη ἔπαινο τῶν χειροκροτημάτων. Διασκεδαστικὰ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ κ. διοικητοῦ μας, ὡς ἐπίσης τοῦ συναδέλφου μου Κρέτση καὶ ἄλλων. 'Αστεϊσμοὶ καὶ πειράγματα μέσα στὰ πλαίσια τοῦ εὐγενοῦς καὶ τοῦ ὡραίου μᾶς διασκέδαζαν, ἐνῶ συγχρόνως ἀπολαμβάναμε καὶ τὴ μαγεία τῆς φύσεως. Τί ψυχικὸ σκίρτημα! ψυχικὴ ἀπεραντοσύνη μέσα στὸ ἔκπαγλο θέαμα τῆς ἐξοχῆς. Μιὰ φύση ἐντελῶς ζωντανή, γεμάτη φῶς καὶ καθαρὸν ἀέρα. Μιὰ φύση ζωντανεμένη ἀπὸ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν καὶ τὸ πρασίνισμα τῶν δένδρων. Τὸ ἕνα τοπεῖο διαδέχεται τὸ ἄλλο, καθ' ἕνα μὲ τὸ δικό του φόντο καὶ τονισμένο μὲ τὸ ὄμορφο καὶ γραφικὸ κύλημα τοῦ πούλμαν. 'Αφοῦ περάσαμε τὴν 'Ελευσῖνα, τὰ Μέγαρα, τὴν Κακιὰ Σκάλα, τὴν ὡραία πλάζ τῆς Κινέττας, βρεθήκαμε ξαφνικὰ πάνω σὲ μιὰ σιδηρένια γέφυρα πάνω ἀπὸ μιὰ βαθειὰ τεχνητὴ ἐδαφικὴ τομή. Εἶναι ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου ποὺ ἔνωσε τὸν Σαρωνικὸ μὲ τὸν Κορινθιακὸ κόλπο γιὰ τὴ διευκόλυνση τῆς θαλασσινῆς συγκοινωνίας. Καὶ νὰ τώρα, βρισκόμαστε στὸ θρυλικὸ Μωριά. Τὸ πούλμαν τρέχει πάνω σ' ἕνα εὐρὺ ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, μέσα ἀπὸ δενδρόφυτες περιοχές. 'Αριστερά μας πράσινο καὶ δεξιὰ μας λίγα μέτρα ἡ ἀκρογιαλιά. Πρόσφορο μέρος ἐδῶ γιὰ τὴ σύνθεση ἑνὸς ζωγράφου, ἑνὸς ποιητοῦ, ἑνὸς λογοτέχνου. Συνδυασμοὶ χρωμάτων τοποθετημένοι ἁρμονικὰ ἀπὸ τὸ Μεγάλο Δημιουργό. Βουνὸ καὶ θάλασσα, ἀπόκρημνο καὶ ὁμαλό, κατάφυτο καὶ ἀμμουδιά, ἴσκιος καὶ ἀντηλιά, ἀποκορυφωμένα σὲ μιὰ μαγεία καὶ ἴλιγγο. Διαδρομὴ γιὰ πολλὴ ὥρα πλάϊ στὴν ἥσυχη θάλασσα. Νὰ ἡ Κόρινθος, τὸ Ζευγολατιό, ἡ Κοκώνη, τὸ Κιάτο, τὸ Ξυλό-

καστρο, ἡ Λυκοποριά, τὸ Δερβένι, τὸ Αἴγιο, σκορπισμένα μέσα στὸ κατάφυτο. Τὸ ξεφάντωμα ποὺ γίνεται μέσα στὸ πούλμαν προκαλεῖ τὴν προσοχὴ τῶν ἀμέριμνων περαστικῶν. Τοὺς χαιρετοῦμε μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ συμμετέχουν κι' αὐτοὶ στὸ μεθύσι τῆς χαρᾶς μας μὲ τὸ κούνημα τῶν χεριῶν τους. Τουρίστες ἔχουν κατακλύσει τὴ γραφικὴ αὐτὴ ζώνη κατὰ μῆκος τῆς παραλίας καὶ δέχονται ἀχόρταγα τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδραση τοῦ ἡλίου καὶ τῆς θαλάσσης. Περνᾶμε ἀπὸ τὰ Σελιανίτικα, τὶς Καμάρες, φθάνομε στὸ Ρίο. 'Απὸ δῶ ἕνα κάτασπρο φέρυ-μπόουτ, τὸ «Παλίρροια» μᾶς διεκπεραίωσε ἀπὸ τὸν ἀθάνατο Μωριά, στὴ χιλιοτραγουδισμένη Ρούμελη. 'Ο ἑλισσόμενος δρόμος γύρω ἀπὸ τὶς ἐδαφικὲς ἐξάρσεις τελειώνει καὶ νὰ προβάλλει ἡ ὄμορφη Ναύπακτος! 'Η ὥρα εἶναι 11 καὶ ὁ ἐπιδέξιος ὁδηγός μας σταματάει ἐκεῖ κάπου νὰ κατεβοῦμε.

Κατεβήκαμε. Μιὰ πρόχειρη ὀπτικὴ ἀνασκόπηση τῆς πόλεως. Ὄμορφο στολίδι ἡ Ναύπακτος στὴν ἄκρη τοῦ Κορινθιακοῦ. Νὰ καὶ τὸ Κάστρο! Στὴν κορυφὴ τῆς πόλεως ὑψώνεται ἐπιβλητικὸ καὶ ὑπερήφανο σὰν στέμμα. 'Η ὄψη του δείχνει πολὺ παλαιό, ποιὸς ξέρει ἀπὸ τότε καὶ πόσες φορὲς ἀναχαίτισε βαρβάρους ἐπιδρομεῖς... Περπατήσαμε γιὰ πολὺ ὥρα κατὰ μικρὲς παρέες θαυμάζοντας τὰ ἀξιοθέατα, μέχρι ποὺ τὸ στομάχι μας μᾶς θύμισε ὅτι ἦταν ὥρα γιὰ φαγητό. Στὶς 1 ἦταν ὅλα ἕτοιμα, στὴν ἐντέλεια ψητά, σαλάτες, φροῦτα... Κάτω ἀπὸ τὰ γέρικα πλατάνια, κοντὰ σὲ τρεχούμενα νερὰ ποὺ ἔπεφταν στὴ θάλασσα, ἀρχίσαμε τὸ φαγοπότι. Στὸ Γρίμποβο, ποὺ τὸ λένε, μιὰ τοποθεσία ποὺ μᾶς ἄνοιγε τὴν ὄρεξη. 'Ακολούθησε ὁ χορός, τὸ γλέντι, μὲ τὰ τραγούδια, τὰ σφυρίγματα, τὰ χειροκροτήματα, τὶς ἐπευφημίες. Χορέψαμε σχεδὸν ὅλοι. Τὸ κέφι καὶ ὁ χορὸς τοῦ κ. διοικητοῦ μας μᾶς ἐνεθουσίασε κυριολεκτικά. Μᾶς ἔδειξε ὅτι ὄχι μόνον ξέρει νὰ μᾶς διοικῇ καὶ νὰ μᾶς συμβουλεύῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ διασκεδάζῃ μαζί μας κάνοντας εὐχάριστη καὶ ζηλεμένη συντροφιά. 'Η ὥρα ὅμως πέρασε. Τὸ κορνάρισμα τοῦ ὁδηγοῦ μᾶς θύμισε τὸ «ἄνοστο ἦμαρ». Ἔπρεπε ὅμως νὰ γυρίσωμε γιὰ νὰ συνεχίσωμε τὴν ἄλλη ἡμέρα τὴν ὑπηρεσία μας μὲ τὴ σοβαρὴ ἀποστολὴ καὶ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχομε ἀπέναντι τῆς κοινωνίας.

Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μὲ τὸ ἴδιο κέφι, ρίχνοντας τὶς στερνὲς ματιές μας στὴ Ναύπακτο. Μετὰ ἀπὸ δύο ὡρῶν διαδρομή, τὸ πούλμαν ἄναψε τοὺς προβολεῖς, ἐνῶ ἄφηνε πίσω του γρήγορα τὰ χιλιόμετρα.

Τέλος ἀπὸ μακρυὰ ἀκόμα, ἀπὸ τὸ ἀναβο-σβύσιμο τῶν πολύχρωμων ἐπιγραφῶν καὶ τὴν πλημμύρα τῶν φώτων καταλάβαμε ὅτι φθάσαμε στὴν 'Αθήνα, στὶς 12 περίπου.

'Ο κ. διοικητής μας μᾶς εὐχαρίστησε.

Τὸν εὐχαριστήσαμε κι' ἐμεῖς, κλείνοντας ἔτσι τὸν ἐπίλογο μιᾶς ἡμέρας ἡ ὁποία θὰ μᾶς μείνῃ ὁμολογουμένως ἀξέχαστη καὶ ζωντανὴ εἰκόνα στὴν ἀστυνομικὴ μας ζωή.

Γ. ΣΚΟΥΡΑΣ

* ΙΔΙΩΤΑΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΔΕΚΑ "ΛΑΜΠΡΕΤΤΕΣ,,
* ΠΕΝΗΝΤΑ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΝ ΕΙΚΟΣΙ ΝΕΟΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

ΙΔΙΩΤΑΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΔΕΚΑ «ΛΑΜΠΡΕΤΤΕΣ»

Ὄχι μόνον ἀστυνομικοί, ἀλλὰ καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, μιλώντας γιὰ τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας καὶ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν στὴ κοινωνία οἱ ἀστυνομικοὶ ὅλων τῶν βαθμῶν καὶ ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν, εἶπαν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἐκτελοῦν ἐπάγγελμα, ἀλλὰ λειτούργημα. Προσωπικὰ πιστεύουμε ὅτι ἡ διαπίστωσις αὐτὴ εἶναι ἀπόλυτα ὀρθὴ καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴν πραγματικότητα, γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἐννοήσουμε τὸν ἀστυνομικὸ ἐκτελοῦντα τὴν ὑπηρεσία του μέσα στὰ πλαίσια τοῦ αὐστηρῶς ἐπαγγελματικοῦ καθήκοντος. Γιὰ μᾶς ὁ ἀστυνομικὸς ἔχει μιὰ περισσότερο ὑψηλὴ ἀποστολὴ στὴν κοινωνία. Καλεῖται νὰ γίνῃ ὁ φρουρὸς τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πολίτου, παράλληλα ὅμως νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἠθική του ὑπόστασι.

Χωρὶς καμμιὰ διάθεσι περιαυτολογίας αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκην νὰ τονίσουμε, γιατὶ ἁπλούστατα τὸ πιστεύουμε, πὼς γιὰ μᾶς ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐκ τῶν κανονισμῶν καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Σώματος ὑποχρεώσεών μας, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ μικρὴ εἰκόνα τοῦ ἔργου ποὺ καλούμεθα νὰ ἐκτελέσουμε καὶ ποὺ ἐκτελοῦμε μὲ ἀγάπη πρὸς αὐτό. Ἔξω ὅμως ἀπὸ τὶς γραπτὲς διατάξεις τῶν νόμων καὶ τῶν κανονισμῶν, καὶ πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πολίτου καὶ τῆς κοινωνίας γενικώτερα, ἐμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι, ποὺ ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὶς προσωπικὲς στερήσεις κάποτε, σὰν οἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτήσουν δίνουμε τὴν ἴδια μας τὴ ζωή, νοιώθοντας, γι' αὐτὴ μας τὴ χειρονομία, μιὰ ξεχωριστὴ ἱκανοποίησι. Κι' ὅλα αὐτὰ γιατί; Γιατὶ πιστεύουμε πὼς δὲν ἐκτελοῦμε ἁπλῶς ἕνα ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ἕνα λειτούργημα. Τί κι' ἂν κάποτε πικρόχολα μᾶς κρίνουν, ξεχνώντας ὅτι ζοῦμε σὲ κοινωνία ἀνθρώπων κι' ὄχι σὲ κοινωνία ἁγίων; Συνηθίσαμε νὰ ὑπηρετοῦμε πιστὰ τὸν πολίτη, ὅλες τὶς μέρες κι' ὅλες τὶς ὧρες, γιατὶ πιστεύουμε πὼς αὐτὸ τὸ νόημα εἶχε ὁ ὅρκος ποὺ δώσαμε.

Καλούμενοι νὰ ἱερουργήσουμε στὸ ὑψηλὸ λειτούργημά μας, προσφέρουμε τὶς ὑπηρεσίες μας, χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, μὲ κρύο καὶ μὲ ζέστη, προσδοκώντας ἁπλῶς μιὰ μικρὴ ἀναγνώρισι τῶν κόπων μας. Κι' ὅταν αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισις προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑπηρετοῦμε, αὐτὸ καὶ μόνο εἶναι γιὰ μᾶς ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησις, ἡ πιὸ σημαντικὴ ἱκανοποίησις, γιατὶ διαπιστώνουμε ὅτι τὸ ἔργο μας ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη. Δὲν ἐργαζόμαστε ἐπιδιώκοντες σὰν ἔμποροι τὸ κέρδος, σὰν ἥρωες τὴ δόξα. Μᾶς ἀρκεῖ ἕνας καλὸς λόγος, μιὰ μικρὴ ἔμπρακτη ἐκδήλωσις. Τίποτε περισσότερο, τίποτε τὸ ὀλιγώτερο. Ἄραγε εἶναι πολὺ αὐτὸ ποὺ ζητᾶμε;

Αὐτὲς τὶς σκέψεις κάναμε σὰν βρεθήκαμε τὴν 11ην ὥρα τῆς 25-6-63 στὸ ἄλσος τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐπίσημα ἡ παράδοσις δέκα «λαμπρεττῶν», στὴν Ὑποδιεύθυνσι Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, εὐγενὴς δωρεὰ τῆς ἑταιρείας εἰσαγωγῶν ἀδελφῶν Ζέη. Γι' αὐτὸ ἂν σᾶς κουράσαμε γράφοντας τὰ πιὸ πάνω, συγχωρῆστε μας καὶ δικαιολογήσατέ μας γιὰ τὴν χαρὰ ποὺ νοιώσαμε. Μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὴν ἔμπρακτη ἐκδήλωσι, νὰ ἀκούσουμε τὸ καλὸ λόγο, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐμεῖς ὑπηρετοῦμε. Δὲν μᾶς κάνει ξεχωριστὴ ἐντύπωσι τὸ

ὑλικὸ μέρος τῆς χειρονομίας ἂν κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικὰ καὶ κυρίως τὸ ἠθικὸ μέρος, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ εὐγενὴς σκέψις.

Μπροστὰ στὸ μνημεῖο τῶν Νεοζηλανδῶν Φιλελλήνων βρίσκονταν παρατεταγμένες σὲ μιὰ γραμμή, οἱ δέκα «λαμπρέττες», ὁλόασπρες σὰν μικρὲς νυφοῦλες καὶ δίπλα στὴ κάθε μιά, καμαρωτὸς καὶ λεβεντόκορμος ὁ γαμβρός, ὁ τροχονόμος 'Αστυφύλαξ. 'Αριστερὰ καὶ δεξιά τους σὰν τιμητικὴ φρουρά, τὶς πλαισίωναν ἰσάριθμες μοτοσυκλέττες «χάρλεϋ», τὸ βαρὺ πυροβολικὸ τῆς Τροχαίας. Μπροστὰ στὴ πλατεῖα, μιὰ ἄλλη τιμητικὴ συνοδεία, ἀπὸ 'Αστυφύλακες τῆς Τροχαίας 'Αθηνῶν καὶ μὲ ἐπὶ

'Η 'Υποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν παραλαμβάνει τὶς δωρηθεῖσες ἀπὸ τὴν 'Εταιρεία 'Αδελφῶν Ζέη δέκα «Λαμπρέττες».

κεφαλῆς τὸν 'Υπαστυνόμο κ. Γιαμπουρᾶ, ἀπέδιδε τὶς κεκανονισμένες τιμὲς στοὺς προσκεκλημένους ποὺ προσήρχοντο στήν... γαμήλιο τελετή.

Καὶ νὰ στὶς 11 περίπου προσῆλθε ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς. Τὸν ὑποδέχθηκαν ὁ 'Επιθεωρητὴς τῆς 'Αστυνομίας καὶ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Τροχαίας 'Αθηνῶν, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. 'Αγησίλαος Παπασταφίδας, ποὺ εἶχε καὶ τὴν γενικὴ φροντίδα τῆς τελετῆς. 'Ο κ. 'Αρχηγὸς χαιρετᾶ ἐγκάρδια τὸν κ. 'Αριστοτέλη Ζέη καὶ σὲ λίγο πῆρε τὸν λόγο ὁ κ. Παπασταφίδας, ὁ ὁποῖος μὲ λίγα, ἀλλὰ μεστὰ περιεχομένου λόγια, ηὐχαρίστησε τὸν παριστάμενο κ. Ζέη γιὰ τὴν εὐγενικὴ προσφορὰ τῆς ἑταιρείας των, ποὺ γιὰ μᾶς τοὺς ἀστυνομικοὺς θεωρεῖται σὰν συμβολικὴ ἀναγνώρισις τοῦ δυσκόλου ἔργου τῆς Τροχαίας. Στὴ συνέχεια, παίρνοντας τὸν λόγο, ὁ κ. 'Αρχηγὸς ηὐχαρίστησε ἰδιαίτερα τοὺς δωρητὰς τονίσας ὅτι ἡ προσφορά τους θεωρεῖται σημαντικὴ γιὰ τὴν ἡγεσία τοῦ Σώ-

ματος καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐν γένει, γιατὶ ἔτσι νοιώθουμε τὴν ἱκανοποίησι ὅτι οἱ θυσίες μας καὶ οἱ κόποι μας ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὸ κοινὸ ποὺ ἀστυνομεύουμε.

Καὶ ὁ κ. 'Αρχηγὸς ἔκλεισε τὴ μικρή του ὁμιλία μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: «Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν θερμῶς τοὺς ἀδελφοὺς Ζέη διὰ τὴν τοιαύτην εὐγενικήν των προσφοράν, ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πόλεων καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἡ ὑμετέρα χειρονομία εὕρῃ μιμητάς».

'Ο παριστάμενος κ. 'Αριστοτέλης Ζέης, μιλώντας τέλος εἶπεν ὅτι ἀπὸ πολλὰ χρόνια παρακολουθεῖ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ἔργο τῆς Τροχαίας 'Αθηνῶν, λόγῳ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπιχειρήσεώς των, καὶ ἀναγνωρίζοντας τὶς τόσες δυσκολίες τῆς Τροχαίας στὸ ἐπίπονο ἔργο της, ἀπεφάσισαν νὰ προσφέρουν τὶς δέκα λαμπρέττες, πιστεύοντας ὅτι ἔτσι συμβάλλουν καὶ αὐτοὶ κατὰ κάποιο τρόπο τὸ τραχὺ ἔργο τῆς Τροχαίας 'Εξέφρασε στὴ συνέχεια, τὴν ἱκανοποίησί του γιὰ τὴν ἀπὸ κάθε πλευρὰ ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσι τοῦ ἔργου τῆς Τροχαίας καὶ ηὐχήθη ὅπως ἡ μικρὴ συμβολική τους προσφορὰ βοηθήσῃ τὴν Τροχαία 'Αθηνῶν στὴν δύσκολη ἀποστολή της.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν δωρηθεισῶν «λαμπρεττῶν» ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐδέχθησαν διάφορα ἀναψυκτικὰ καὶ ἐπιδόρπια, ποὺ βρίσκονταν σὲ εἰδικὰ τραπέζια, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε φροντίσει ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Σπυρίδων Δούσκας. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ παρευρέθησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ Διοικητὴς τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. 'Ιωάννης Καραχάλιος, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β' κ.κ. Στρατῆς, Μῶρος, Διαβάτης, Παρίσης, Κρίντας, Κατσώλης, Γεωργουλέας, Βλαχάκης καὶ Τζῖνος, οἱ 'Αστυνόμοι τῆς Τροχαίας κ.κ. 'Αρβανίτης, Καββαθᾶς, 'Ανδρικόπουλος, Λιόντος, Κορομπίλης καὶ Μαραβελλάκης, οἱ 'Υπαστυνόμοι τῆς Τροχαίας κ.κ. 'Αθανασούλης, Σκαρμαλιωράκης, Βολιώτης, Μιχελιουδάκης, Τζαβάρας, Κατσαρέας, οἱ δημοσιογράφοι κ.κ. Γεωργακάκος καὶ 'Αργυρόπουλος κ.ἄ.

Μετὰ τὴν λῆψι τῶν ἀναψυκτικῶν ἐγένετο παρέλασις τῶν «λαμπρεττῶν» καὶ τῶν «χάρλεϋ», μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ κέντρο τῶν 'Αθηνῶν. Γιὰ τὴν ἱστορία καὶ μόνον ἀναφέρουμε ὅτι ἡ ἀξία τῶν «λαμπρεττῶν» ὑπερβαίνει τὶς 100 χιλιάδες δραχμές..

'Απὸ τὶς στῆλες αὐτὲς εὐχαριστοῦμε κι' ἐμεῖς θερμότατα τοὺς ἀδελφοὺς Ζέη γιὰ τὴν τόσο εὐγενικὴ προσφορά τους καὶ τοὺς διαβεβαιοῦμε πὼς ἡ προσφορά τους ἐξετιμήθη ὅπως πρέπει, γιατὶ μᾶς ἔδωσαν ἔτσι τὴν μικρὴ ἱκανοποίησι ποὺ ζητᾶμε ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, ἐκτελώντας τὸ λειτούργημά μας.

***

ΠΕΝΗΝΤΑ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΝ ΕΙΚΟΣΙ ΝΕΟΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Μιὰ εὐγενικὴ καὶ πάλιν πρόσκλησις τοῦ Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν 'Αστυνομίας, 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. 'Εμμανουὴλ 'Αρχοντουλάκη, ἔφερε, τὴν 18.30 ὥραν τῆς 1-7-63, τὰ βήματά μας στὴ Σχολὴ 'Αστυνομίας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ὁρκωμοσία 52 νέων ὑπαστυνόμων καὶ 120 νέων ἀρχιφυλάκων. Κάθε φορὰ ποὺ ὁποιαδήποτε αἰτία μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὶς ἀστυνομικὲς Σχολὲς νοιώθουμε κάποια ξεχωριστὴ χαρά, γιατὶ ξαναζοῦμε γιὰ λίγο νοερὰ τὶς μέρες ποὺ περάσαμε ἐκεῖ σὰν δόκιμοι 'Αστυφύλακες καὶ δόκιμοι 'Υπαστυνόμοι. Κι' ἂν τότε οἱ μέρες ἐκεῖνες ἦταν γιὰ μᾶς μιὰ δοκιμασία καὶ περιμέναμε τὴν πολυπόθητη ἡμέρα τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὶς Σχολὲς σὰν λύτρωσι ἀπὸ τὸ κουραστικὸ πρόγραμμα, τώρα αἰσθανόμαστε πόσο ἐπιπόλαια τότε σκεπτόμαστε. Τώρα ποὺ δὲν ζοῦμε μέσα στὸ περιβάλλον τῆς Σχολῆς, ἐκτιμοῦμε ὅπως πρέπει τὸ δημιουργικὸ ἔργο ποὺ ἐκεῖ μέσα ἐπιτελεῖται. Κι' ἂν τότε λέγαμε πὼς ἐξερχόμενοι τῶν Σχολῶν, δὲν θὰ περνούσαμε κἂν ἀπ' ἔξω, τώρα, τουλάχιστον ἐμεῖς, αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπισκεπτώμαστε τὶς Σχολὲς

καὶ νὰ ραντιζώμαστε λίγο ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, ὅπως σὲ κάποια ἄλλη μας περιγραφὴ κάποτε χαρακτηρίσαμε τὶς Σχολές.

Ἀλλὰ σκοπός μας τούτη τὴ φορὰ δὲν εἶναι νὰ πλέξουμε ἐγκώμια γύρω ἀπὸ τὶς Σχολές. Εἶναι τόσο παραγωγικὸ καὶ ζωντανὸ τὸ ἔργο των ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἰδιαιτέρων ἐπαίνων. Μιλάει μόνο του. Σκοπὸς μας εἶναι νὰ σᾶς μεταφέρουμε νοερὰ στὴ γιορτὴ τῆς ὁρκωμοσίας. Ἂν ὅμως ξεφύγαμε λίγο ἀπὸ τὸ θέμα μας στὴν ἀρχὴ τῆς περιγραφῆς μας, αὐτὸ ἦταν κάτι αὐθόρμητο, κάτι ποὺ κάποια ἐσωτερικὴ δύναμι ἀκατανίκητη μᾶς τὸ ἐπέβαλε. Ἐξ ἄλλου μιλήσαμε γιὰ τὶς Σχολές, γιὰ κάτι ποὺ εἶναι τὸ θέμα μας. Πάντως συγχωρῆστε τὴν ἀταξία μας.

Δευτέρα, 1 Ἰουλίου 1963. Καινούργιος μήνας, μιὰ καινούργια σελίδα στὴν

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ἰωάννης Δασκαλόπουλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θεοδώρου Ρακιντζῆ, ἐπιθεωρεῖ τοὺς νέους Ὑπαστυνόμους.

ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία τῶν νέων βαθμοφόρων. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἡ χαρά τους εἶναι καταφανής. Ὕστερα ἀπὸ κόπους καὶ ξενύχτια, δρέπουν τώρα τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων των καὶ καλοῦνται νὰ προσφέρουν τὶς γνώσεις καὶ τὴν πεῖρα των στὴν ὑπηρεσία τῆς Κοινωνίας. Μεγάλες οἱ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀναλαμβάνουν, ἀλλὰ καὶ τρανὴ ἡ ἱκανοποίησις ποὺ θὰ αἰσθάνωνται ὑπηρετώντας τὸν πολίτη. Αὐτοί, τὸ νέο ἀστυνομικὸ αἷμα, καλοῦνται νὰ συνεχίσουν μιὰ παράδοσι φορτωμένη μὲ λαμπρὴ ἱστορία. Πιστεύουμε πὼς θὰ φανοῦν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των, ὅπως φάνηκαν τόσοι ἄλλοι προηγουμένως συνάδελφοί των. Καλοῦνται νὰ γράψουν νέες σελίδες στὸ μεγάλο βιβλίο ποὺ λέγεται Ἀστυνομία Πόλεων. Πιστεύουμε πὼς πράγματι θὰ τὶς γράψουν χρησιμοποιώντας γιὰ μελάνι τὸν ἱδρώτα τους καὶ τὸ αἷμα τους ἂν κάποτε χρειασθῆ. Καὶ θὰ τὸ κάνουν αὐτὸ γιατὶ ἔτσι ἐδιδάχθησαν στὶς Σχολές, γιατὶ ἔτσι ὑποσχέθηκαν μὲ τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσαν. Ἔτσι αὐτοὶ μὲν θὰ ἱκανοποιοῦν τὶς εὐγενέστερες ἐπιδιώ-

ξεις των, ἐμεῖς δὲ θὰ τοὺς καμαρώνουμε καὶ θὰ τοὺς περιβάλλουμε μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πεῖρα μας, ποὺ τόσο θὰ ἔχουν πάντοτε ἀνάγκη.

Πέρα γιὰ πέρα γιορταστικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα. Σημαῖες, θυρεοί, ἡ παράταξις τῶν πρὸς ὁρκωμοσίαν νέων βαθμοφόρων, οἱ προσκεκλημένοι, τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν νέων βαθμοφόρων ποὺ τὰ πρόσωπά των ἀστράπτουν ἀπὸ τὴ χαρά, τὰ πάντα δίνουν ἕνα ξεχωριστὸ τόνο ἐγκάρδιας καὶ φιλικῆς ἀτμόσφαιρας. Ὁ καθένας στὴν προκαθωρισμένη θέσι του. Καμμιὰ ἀταξία. Ὅλων τὰ βλέμματα εἶναι ἐστραμμένα στοὺς νέους βαθμοφόρους. Τοὺς καμαρώνουμε ποὺ στέκουν λεβεντόκορμα καὶ μὲ ἀετίσιο τὸ βλέμμα. Ἕτοιμοι νὰ ἐξορμήσουν στὸν πεδίο τῆς μάχης. Ἕτοιμοι νὰ δώσουν τὴ ζωή τους στὸ κοινωνικὸ συμφέρον, στὴ φωνὴ τῆς πατρίδος. Ἀκίνητοι καθὼς στέ-

Οἱ νέοι Ἀρχιφύλακες παρελαύνουν, μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν των, ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων ἐπισήμων.

κουν, σοβαροὶ ἀλλὰ καὶ χαμογελαστοί, γεμᾶτοι ζωντάνια, μᾶς φέρουν στὴ σκέψι μας τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ μεγαλεῖο, τὴν πανώρια ἑλληνικὴ φυλή, ποὺ τρεῖς χιλιάδες τώρα χρόνια θαυματουργεῖ στὸν παγκόσμιο ὁρίζοντα.

Στὶς 18.50 προσέρχεται ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν ἐπιθεωρεῖ τὰ παρατεταγμένα τμήματα, ἐνῶ ἡ μουσικὴ τῆς Ἀστυνομίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Ὑπαστυνόμου κ. Μπουκουβάλα παιανίζει. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀναμένεται ὁ νέος Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ ἀξιότιμος κ. Ἰωάννης Δασκαλόπουλος, ἀντιστράτηγος ἐ.ἀ. Καὶ νὰ στὶς 19.5 ὁ κ. Ὑφυπουργὸς μὲ τὸν Γενικὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Α' κ. Ἀδαμόπουλον, εἰσέρχεται στὸ προαύλιο. Τὸν ὑποδέχονται ὁ κ. Ἀρχηγὸς καὶ ὁ κ. Ἀρχοντουλάκης. Ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἐπιθεωρεῖ τοὺς νέους βαθμοφόρους καὶ λαμβάνει τὴν θέσι του. Ἡ τελετὴ τῆς

ὁρκωμοσίας ἀρχίζει. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ.κ. Χρυσόστομος χοροστατεῖ.

Οἱ εὐχὲς τῆς ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν διδασκόντων καὶ διδασκομένων στὶς Σχολὲς καὶ ἡ ὅλη τελετουργικὴ ἀκολουθία δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα. Συγκινητικὴ ἡ στιγμὴ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ ὅρκου. Μιὰ φωνή, βγαλμένη ἀπὸ 172 στόματα. «Ὀρκίζομαι νὰ φυλάττω πίστιν...». Κι' εἶναι ἡ φωνὴ αὐτή, φωνὴ καθήκοντος σκληροῦ καὶ ἐπιπόνου. Τί σημασία ὅμως ἔχει; Ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ χείλη, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, προφέρουν τὸν ὅρκον, εἶναι ἱκανὰ καὶ νὰ τὸν τηρήσουν πιστά. Ἡ ἡμερησία διαταγή, ποὺ ἀναγινώσκει ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ραυτόπουλος, ἡ τόσον ἐμπνευσμένη καὶ μεστὴ περιεχομένου, οἱ ζητωκραυγὲς ὑπὲρ τῆς πατρίδος μας καὶ τοῦ Βασιλέως καὶ ἡ ἰδιόχειρη, ἀπὸ τὸν κ. Ὑφυπουργό, ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων στοὺς νέους Ὑπαστυνόμους, κλείνουν τὸ πρῶτο μέρος τῆς γιορτῆς.

Ἡ παρέλασις τῶν ὁρκισθέντων νέων βαθμοφόρων μπροστὰ ἀπὸ τὸν κ. Ὑφυπουργό, τὴν ἡγεσία τοῦ Σώματος καὶ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων, ἠλεκτρίζει τὶς ψυχές μας κι' ὅλοι μας ξεσποῦμε σὲ θερμὰ χειροκροτήματα. Μιὰ εἶναι ἡ ἐνδόμυχη εὐχὴ γιὰ τοὺς νέους βαθμοφόρους ποὺ παρελαύνουν μπροστὰ μας: Γειά σας παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, παιδιὰ τοῦ τιμημένου Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Προχωρῆτε τὸν δρόμο τοῦ καθήκοντος, πιστοὶ στὸν ὅρκο ποὺ δώσατε, μὲ τὸ κεφάλι πάντα ψηλά. Σᾶς συντροφεύουν οἱ εὐχὲς τῶν συναδέλφων σας, τῶν γονιῶν σας, τῶν γυναικῶν σας, τῶν ἀδελφῶν σας, ὅλων αὐτῶν ποὺ τώρα σᾶς ἀντικρύζουν κι' ὅλων ἐκείνων ποὺ δὲν μπόρεσαν νἄρθουν νὰ σᾶς καμαρώσουν. Κρατῆστε ψηλὰ τὸ λάβαρο τῶν ἰδανικῶν μας καὶ μὴν ἐπιτρέψετε ποτὲ χέρι βέβηλο νὰ τὰ μιάνη. Ὀρθόστητοι καὶ ἀγέρωχοι, πάντα μπροστὰ γιὰ μιὰ Ἑλλάδα δοξασμένη, γιὰ μιὰ Ἀστυνομία Πόλεων καύχημα καὶ στολίδι τῆς χώρας μας. Ὁ Θεὸς κι' ἐμεῖς θἄμαστε πάντα κοντά σας.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν παρέλασι, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι, ἄλλοι μέσα στὴν αἴθουσα δεξιώσεων τῆς Σχολῆς, κι' ἄλλοι στὸ προαύλιο, ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ γευθοῦμε διάφορα ἀναψυκτικά, μεζέδες ὀρεκτικοὺς καὶ πικάντικους, καθὼς καὶ παγωτά. Ὀργάνωσις τέλεια. Ἐπιτυχία ἀπόλυτη. Θερμὰ συγχαρητήρια σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ φρόντισαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

Ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ὡς τώρα ἀναφέραμε, παρευρέθησαν στὴν ὁρκωμοσία καὶ οἱ κ.κ. Καλυβίτης καὶ Σπύρου, τ. Ἀρχηγοὶ Ἀστυνομίας, Μανιαδάκης, τ. ὑπουργὸς καὶ ἤδη βουλευτής, Κυριάκης, Ὑποστράτηγος Χωροφυλακῆς, Καραβέλλας, Ὑποστράτηγος, Διοικητὴς Σχολῆς Εὐελπίδων, Γιαννοῦτσος, Κόλλιας καὶ Νούσιας, τ. Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' τάξεως, Καραμπέτσος, Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀστυνομίας -Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' τάξεως, Καραχάλιος, Μουρούσιας, Ἀναστασίου, Παπασταφίδας, Νικητάκης, Χαλοῦλος, Χανδρινός, Βασιλάκος, Τασιγιῶργος, Κοτσιᾶς καὶ Τουζένης, Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' τάξεως, Γιαννόπουλος, Κεφαλᾶς, Μῶρος, Λυκούσης, Ἀναστασόπουλος, Γιαννόπουλος, Κρίντας καὶ Κατσάρης, Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β' τάξεως, Κρέτσας καὶ Ἀδριανόπουλος, Συνταγματάρχαι τῆς Χωροφυλακῆς, Διοικηταὶ τῶν Σχολῶν Ἀξιωματικῶν καὶ Ὁπλιτῶν τῆς Χωροφυλακῆς, Τούσης, ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθηγητὴς τῶν Σχολῶν, Γλυκοφρύδης, Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, καθηγητὴς τῶν Σχολῶν, Πρόκος, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν Σχολῶν, Γαλανός, ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ καθηγητὴς τῶν Σχολῶν, Ἀγιουτάντης, ἰατροδικαστής, Μαρκαντωνᾶτος, διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, Φραγκιαδάκης τ. γυμνασιάρχης, Λουκᾶς, Γκιουζέπης, Καμπαφλῆς καὶ ἄλλοι καθηγηταὶ τῶν Σχολῶν, ἀντιπροσωπεῖες Ἀστυνόμων καὶ Ὑπαστυνόμων, ἀντιπροσωπεῖες τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν καὶ ἄλλοι.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Καὶ στὴ συνέχεια ἡ Θεσσαλονίκη καὶ οἱ Σλάβοι, σὲ προφητεία ποὺ θὰ ἀπασχολεῖ πάντοτε τὸν Ἑλληνισμό :

Κι' ἀπάνου ἀπ' ὅλα ἡ δόξα του πάει πρὸς τὴ χώρα ποὺ εἶναι
τὸ Πάγγαιο τὸ λογάρι της κι' εἶν' ἡ Θεσσαλονίκη
βασίλισσά της, κι' ἡ Ἔδεσσα μάννα της, βρυσομάννα,
κι' εἶναι τοῦ Σλάβου τόνειρο καὶ τοῦ Ρωμιοῦ ἡ λαχτάρα.
Ἁπλώνεται καὶ ὀργώνεται κι' ἀνθίζει καὶ πατιέται
στὴ μέση τοῦ Ἀλιάκμονα καὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποὺ πάντα
ποτάμια ντελητόταμα, Βαρδάρι καὶ Βιστρίτσα,
δὲ στέκουν, ὅλο ξεχειλᾶν κι' ἀγριεύουνε καὶ τρέχουν,
καὶ τὴ φυλάγουν καὶ τὴ ζοῦν τὴ Χώρα, μὰ τοῦ κάκου,
γιατὶ νεροσυρμὲς λαῶν κι' ἐθνῶν καταποτῆρες
κυλᾶνε πάντα ἀπάνου της καὶ τήνε πλημμυρίζουν,
πολιτισμένοι, βάρβαροι, παλιὲς καινούργιες φάρες,
καὶ τιποτένιοι καὶ ἀκουστοὶ γοργὰ κι' ἀργὰ διαβαίνουν,
ψάχνουν ἐδῶ, σκάφτουν ἐκεῖ, χτυπᾶν, παραμονεύουν,
σὰν νὰ ζητᾶν ὅλοι νὰ βροῦν κάπου στὰ χώματά της
τὸ γιγαντένιο τ' ἄγαλμα, χρυσοπελεκημένο,
ποὺ κάποτε στυλώνονταν καὶ θάμπωνε τὰ μάτια
στὸ Σλατοβρένι τὸ βουνό, σὲ μιὰ κορφή του ἀπάνου
. . . . . .
Κι' ἀπάνου ἀπ' ὅλα ἡ δόξα του πάει κι' ἔρχεται στὴ χώρα
καὶ διαβατάρα ἀπὸ παντοῦ, σπιτώθηκ' ἐδῶ, καὶ ἤρθε,
κι' ἡ δόξα του, γεράκι, ἀϊτός, γύπας, λιοκόρνο, πάντα,
ἡ δόξα του ἔγινε τσουκνιάς, ἔγινε ψαροπούλι
κι' ἔφαγε τὴν ἀφάγωτην ἀκρίδα τὴ βουργάρα.

Κι' ἀφοῦ ἀγωνίστηκε τρανὸς τὸ δοξασμένο ἀγώνα,
στάθηκέ. Ἀνάπαψη; Ποτέ. Στὸ στρατηλάτη πάντα
μιὰ σκέψη γιὰ περπάτημα, μιὰ ὁρμὴ γιὰ δρόμο, πάντα!
. . . . . .

Συνεχίζεται ἡ περιπλάνηση στὴν Αἴγυπτο, Παλαιστίνη καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους χώρους ποὺ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐκπολίτισε. Ἡ κατάληξη ἔρχεται μὲ ὕμνους φιλοσοφίας στὴν Ἀθήνα :

Ἐσ' εἶσαι ποὺ κορώνα σου φορεῖς τὸ Βράχο ; Ἐσ' εἶσαι,
Βράχε, ποὺ τὸ ναὸ κρατᾶς, κορώνα τῆς κορώνας ;
Ναέ, καὶ ποιός νὰ σ' ἔχτισε, μέσ' στοὺς ὡραίους ὡραῖο,
γιὰ τὴν αἰωνιότητα, μὲ κάθε χάρη Ἐσένα ;
Σ' ἐσὲ ἀποκάλυψη ὁ ρυθμός, κάθε γραμμή, καὶ Μοῦσα·

λόγος τὸ μάρμαρο ἔγινε, κι' ἡ ἰδέα τέχνη, καὶ ἤρθες
στὴ χώρα τὴ θαυματουργὴ ποὺ τὰ στοχάζεται ὅλα
μὲ τὴ βοήθεια τῶν 'Ωρῶν τῶν καλομετρημένων,
ἤρθες ἀπάνου ἀπ' τοὺς λαοὺς κι' ἀπάνου ἀπ' τὶς θρησκεῖες,
κυκλώπειε, λυγερόκορμε, καὶ σὰ ζωγραφισμένε.
.....

Ἡ στοιχειωμένη φλογέρα συνεχίζει τοὺς ὕμνους στὴν καλὴ ἐποχὴ ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν παραλείπει νὰ ἐπιτιμᾶ πράξεις καὶ σκέψεις ζοφερὲς γιὰ τὴν ὑπόσταση τῆς φυλῆς. Συνεχίζεται καὶ στὸν τέταρτο Λόγο ὁ ἔπαινος καὶ ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὴν 'Αθήνα καὶ τὴν 'Ελλάδα γενικώτερα τῆς ἀκμῆς μὲ τοὺς ἐπιγραμματικοὺς στίχους:

Χαρὰ σ' ἐσᾶς, 'Ελλαδικοί, δόξα σ' ἐσᾶς, Πολίτες,
δράκοι καὶ δρακοντόπουλα, ρωμαΐϊκη λεβεντιά·
σᾶς ἔφαε, Βούργαροι, Ἄβαροι καὶ Ροῦσοι καὶ 'Αρβανίτες,
ἡ 'Ελληνικὴ Φωτιά!

Ὕστερα μὲ μιὰ λυρικὴ ἀποθέωση τοῦ Παρθενώνα καὶ μὲ χαιρετισμὸ στοὺς Κεφαλλονῖτες, Ζακυνθινούς, Κερκυραίους, Λευκαδίτες, Μανιάτες, Θεσσαλούς, Μωραΐτες, Λακεδαιμόνιους, 'Αργείους, 'Αναπλιῶτες, Μονεμβασιῶτες, στὴν Πάτρα, Καλαμάτα, 'Ανδριανούπολη, Δυρράχιο, Ἄρτα, Θεσσαλονίκη, Καρπενήσι, 'Αττική, Λιάκουρα καὶ Λειβαδιά, Γκιώνα καὶ Σάλωνα, Γαλαξείδι, Γιάννενα, Ἄγραφα καὶ γενικὰ σ' ἐκείνους ποὺ θὰ «διαφεντέψουν τὴν ψυχὴ τοῦ Γένους καὶ τὴ δόξα», ξανοίγει ἐπιγραμματικὸ χαιρετισμὸ στὴν οὐράνια χάρη τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ ξανάρχεται στὴν 'Αθήνα, ποὺ φοράει γιὰ κορώνα της τὸ βράχο. 'Ακούγονται οἱ Διγενῆδες καὶ οἱ 'Ακρίτες ποὺ τραγουδοῦν ἀπὸ τὴ σύγχρονη 'Ελλάδα τὸ μεγαλεῖο τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ, ποὺ δὲν ἀφήνουν τὴν παράδοση χωρὶς συνέχεια:

Γῆς, κι' ἂν τὸν κρατᾶς, δὲν τὸν ἔφαγες, Ἄδη.
Δὲν πέθανε. Μαρμάρωσε. Κοιμᾶται. Θὰ ξυπνήση!

Στὴν 'Αθήνα ὁ Βουλγαροκτόνος θὰ κάμει τὸ ἱερὸ προσκύνημα τῆς Μεγαλόχαρης Παρθένου. Οἱ τελευταῖες στροφὲς τοῦ τετάρτου λόγου μᾶς δίνουν ὅλο τὸ φέγγος καὶ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ προσκυνήματος αὐτοῦ:

—Ὦ Στρατηλάτισσα Κυρά, σ' 'Εσὲ τὰ νικητήρια!
Λαοὶ τὸν ὕμνο πλέκουνε, σὰν τὸν στεφανοπλόκο,
μὲ χίλια βάγια δοξασμοῦ, κρίνα λαχτάρας μύρια,
στὴ Χάρη σου, Θεοτόκο!
Μακεδονίτισσα, 'Αθηναία, Πολίτισσα! Ἡ Βλαχέρνα
γιομάτη ἀπὸ τὸ θᾶμα σου. Τοῦ Σκύθη ὦ καταλύτρα,
τοῦ κολασμένου ἡ δέηση, καὶ τοῦ ἐλέους ἡ στέρνα,
τῆς γῆς Παρηγορήτρα!
Τράβα ἀπὸ μᾶς τῆς ἁμαρτίας τὸν κίνδυνο. Σπλαχνίσου.
Τοῦ πονηροῦ τοῦ λογισμοῦ τὸ ἀκάθαρτο ζωῦφι
μέσα μας πάτα το. Σ' 'Εσὲ ταμένοι εἶν' οἱ λαοί σου.
Χαῖρε, ἀπάντρευτη νύφη!

Ἡ ἐπίκληση τῆς ὑγρῆς φωτιᾶς, τοῦ ἀκαταμάχητου αὐτοῦ βυζαντινοῦ ὅπλου, ἔρχεται σὰν συμβολισμὸς τῆς αἰώνιας φωτιᾶς ποὺ καίει στὰ στήθη τῶν 'Ελλήνων. Ἡ ἐπικὴ φλογέρα ἐξακολουθεῖ νὰ παρουσιάζει τὴν 'Ελλάδα ὅλων τῶν αἰώνων. Περνάει τὸν Βουλγαροκτόνο ἀπὸ τὴ Θεσσαλία καὶ χαιρετίζει τὴν δόξα τοῦ Θεσσαλικοῦ

κάμπου. Ἡ μυθικὴ ἀκολουθία τοῦ Φάουστ στὰ Θεσσαλικὰ χώματα, ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἴδιου τοῦ Φάουστ στὴ Θεσσαλία, ἡ μαγικὴ ὁμορφιὰ ποὺ φέρνει ἡ ὡραία Ἑλένη. Καὶ μετὰ τὸ δραμα τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῆς Λιάκουρας, ποὺ προσκαλοῦν τὸν ἀνδρειωμένο στρατὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου νὰ μεθύσει ἀπὸ ὕμνους ἀρχαίας καὶ μελλοντικῆς πλάσης. Ὁ Παρνασσὸς καὶ ἡ Λιάκουρα σ' ἕνα βαθὺ συμβολισμὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νέου: Ἕνας «Ἀντρόγυνος». Ὁμολογία λατρείας πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ Παρνασσοῦ, μὰ σὲ συμβολισμὸ ὁμολογία λατρείας καὶ τῆς ἡρωικῆς κορυφῆς τῆς ἱστορίας, ποὺ βρίσκεται ὁ Βασίλειος Β, ὁ βασιλιάς τῆς Φλογέρας.

Στὶς δύο συμβολικὲς κορυφὲς ἢ στὴ μοναδικὴ μία, πλανιέται τραγούδι ὑπέροχο γιὰ τὴν ἑλληνικὴ φύση καὶ γιὰ τὴν Μοῦσα τοῦ Παρνασσοῦ. Κοντὰ στὸν Παρνασσὸ καὶ ἡ Λειβαδιὰ μὲ τὸν Ἑλικώνα, ἡ Θήβα μὲ τὸν ψάλτη τὸν Ἀσκραῖο καὶ ἕνας ὕμνος γιὰ τὰ λαϊκὰ ζωντανὰ ὀνόματα ποὺ ἀντικατέστησαν τὰ κλασσικὰ τῆς ἀρχαιότητος. Συνεχίζεται ὁ ἀρχαϊκὸς ὕμνος μὲ ἐπίκεντρο τοὺς στίχους τοῦ Π έ μ π τ ο υ Λόγου:

Γῆ ποὺ τὸν Ξέρξη χάλασες, κ' ἔπλασες τὸν Αἰσχύλο...
. . . . . .

Ἡ στοιχειωμένη «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ» ἀφήνει ὕμνους στὴ συνέχεια πάλι στὴν Ἀθήνα, τὴν μαρμαρωμένη πολιτεία. Ὁ Βράχος ποὺ δεσπόζει μὲ ὅλα τὰ μαγέματα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, «ἀκόμα ἀχάλαστα». Στὸ Βράχο ἔρχεται ὁ Ἄρης, ὁ πολεμικὸς θεός, γιὰ νὰ κάμει ἐπίσκεψη τῆς ἐρωτικῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ποὺ κάθεται προκλητικὴ στὸν Παρθενώνα. Γιατὶ ἡ Ἀθήνα ποὺ περιμένει τὸν Βουλγαροκτόνο εἶναι εἶδος Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης μαζί, ὅπως μᾶς φανερώνεται ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ ἕ κ τ ο υ καὶ περισσότερο τοῦ ἑ β δ ό μ ο υ Λόγου:

Κι' ἂν οὐρανοὶ καὶ κόσμοι ἐσεῖς, δὲ μοῦ μιλᾶτε, ἀφῆστε,
ἀφῆστε Ὀλύμπιο νὰ τὸν πῶ, νὰ κράξω: Ἐσ' εἶσαι ὁ Ἄρης!».
Νὰ κράξω: «Ὁ Ἄρης εἶσ' ἐσύ, κι' ἂς ἔρχεσαι ἀπὸ τόπους
ἄγριους καὶ ξένους, βάρβαρος κι' ἂς δείχνεσαι· δὲν εἶσαι.
Χίλιωνε δρόμων ὁ ἱδρωτας σταλάζει ἀπ' τὸ κορμί σου,
χίλιων πολέμων οἱ φωτιὲς μέσ' στὶς ματιές σου καῖνε,
κι' ἂς ἄλλαξες κι' ἂς ἔρχεσαι μ' ἄλλο ὄνομα, κι' ἂς πῆρες
γλῶσσα ἄλλη, πολεμόχαρε. Σὲ μάντεψα: ἦρθες, ὁ Ἄρης.
Ὁ Ἄρης εἶσαι κι' ἔρχεσαι καὶ κλεῖς μεσ' στὴν καρδιά σου
μὲ μιὰ καινούρια δύναμη τὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα
κι' ἀκόμα πιὸ βαθύτερα κρατᾶς μέσ' στὴν καρδιά σου
τὴ σαϊτιὰ τοῦ Ἔρωτα ποὺ καίει καὶ ποὺ σὲ σπρώχνει
στὴν Ἀφροδίτη. Πόθησες τὴν Ἀφροδίτη. Σοῦ εἶπαν:
—ἡ Ἀφροδίτη κάθεται στὸ βράχο τοῦτο—.Καὶ ἦρθες.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Κλεισθένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους 28, πίσω ἀπὸ τὴν Δημαρχία Ἀθηνῶν.

Ὁ Κλεισθένης, Ἀθηναῖος πολιτικός, ἦταν γυιὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ τῆς Ἀγαρίστης καὶ ἔγγονος τοῦ συνωνύμου τυράννου τῆς Σικυῶνος. Ὁ Κλεισθένης, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου τῶν Ἀλμεωνιδῶν, ἐπρωτοστάτησε στὴν ἐκδίωξι τῶν Πεισιστρατιδῶν (510 π.Χ.). Ἔχοντας μὲ τὸ μέρος του τὸν λαό, προέβη σὲ μεταρρυθμίσεις (508 π.Χ.), ποὺ ἀπέβλεπον στὴν τοποθέτησι τοῦ κρατοῦντος πολιτεύματος σὲ δημοκρατικώτερες βάσεις, γι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖται ὡς πραγματικὸς ἱδρυτὴς τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας.

Οἱ κυριώτερες μεταρρυθμίσεις τοῦ Κλεισθένους ἦσαν: 1) ἡ ἀπόκτησις πολιτικῶν δικαιωμάτων ἀπ' ὅλους τοὺς ἐλευθέρους κατοίκους τῆς Ἀττικῆς, 2) ἡ κατανομὴ τῶν πολιτῶν σὲ δέκα φυλὲς καὶ τριάκοντα δήμους, 3) ἡ σύστασις τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, 4) ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ περὶ ὀστρακισμοῦ (ἡ διὰ ψηφοφορίας ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν πόλι πολιτικοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐκρίνετο, ἀπὸ τὸν λαόν, ὡς ἐπικίνδυνος γιὰ τὸ καθεστὼς) νόμου, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς δημοκρατίας, 5) ἡ ἐπαναφορὰ τῆς διὰ κλήρου ἐκλογῆς καὶ στ') ἡ κατάλληλη διαρρύθμισις τῆς Ἡλιαίας, ὥστε νὰ δοθῇ μεγαλυτέρα δικαστικὴ ἐξουσία στοὺς πολίτας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Κλεισόβης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους 28, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κάνιγγος.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ νησίδα ποὺ βρίσκεται στὴ λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου. Ἡ Κλείσοβα ἀπετέλεσε προπύργιον ἀμύνης, κατὰ τὴν δευτέρα πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου. Ἡ φρουρὰ ποὺ εὑρίσκετο σ' αὐτήν, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Παναγιώτη Σωτηρόπουλο, ἀντέστη ἡρωικὰ τὴν 25η Μαρτίου 1826, ἤτοι 15 ἡμέρες πρὸ τῆς Ἐξόδου, σὲ ἓξ μεγάλες ἐφόδους τῶν Τούρκων τοῦ Κιουταχῆ καὶ σὲ πέντε τοῦ Ἰμπραήμ. Στὴ Κλείσοβα ὑπάρχει μνημεῖο τῶν πεσόντων κατὰ τὸν Ἀγῶνα.

Κλεισούρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διοχάρους 33, πίσω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο Συγγροῦ.

Ἡ Κλεισούρα, χωριὸ τῆς Βορείου Ἠπείρου, εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴ μάχη ποὺ συνήφθη ἐκεῖ τὴν 21η Φερβουαρίου 1913, μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων καὶ κατέληξε

ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὸν ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο τοῦ 1940, ἡ Κλεισούρα κατελήφθη ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ τὴν 10ην Ἰανουαρίου 1941. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ψυχικὸ καὶ τὸ Περιστέρι).

Κλειτομάχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δικαιάρχου 1, στὸ Μέτς.

Ὁ Κλειτόμαχος, Ἕλλην φιλόσοφος, γεννήθηκε στὴ Καρχηδόνα τὸ 187 π.Χ. Σὲ ἡλικία 40 χρόνων ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐγένετο μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, τὸν ὁποῖο καὶ διεδέχθη στὴν διεύθυνσι τῆς Ἀκαδημίας (127 π.Χ.). Λέγεται ὅτι ἔγραψε περὶ τὶς 400 φιλοσοφικὲς πραγματεῖες. Ἀπέθανε τὸ 109 π.Χ.

Κλείτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νυμφαίου 15, στὰ Ἄνω Ἡλύσια.

Ὁ Κλεῖτος, ὁ ἐπικαλούμενος Μέλας, Μακεδὼν εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἵππαρχος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔγινεν ὀνομαστός, γιατὶ ἔσωσε τὴν ζωὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στὴ μάχη τοῦ Γρανικοῦ, ἀποκόψας τὸν ὦμο τοῦ Πέρσου Σπιθριδάτου, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν κτυπήσῃ ἐκ τῶν ὄπισθεν. Ἀργότερα ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο, ἐπειδὴ κατέκρινε τὴν δεσποτικὴ διαγωγή του.

Κλεμανσὼ Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κασομούλη, στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Γεώργιος Κλεμανσώ, Γάλλος πολιτικός, δημοσιογράφος, συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκός, γεννήθηκε τὸ 1841 καὶ ἀπέθανε τὸ 1929. Ἦταν ἀντίπαλος τῶν Βαλντὲκ-Ρουσσὼ καὶ τοῦ Ἐρρίκου Πουανκαρέ. Διετέλεσεν ἐπὶ ἑξαετίαν πρωθυπουργὸς σὲ δύο περιόδους (1906-1909 καὶ 1917-1920) καὶ μὲ τὴν σθεναρά του πολιτικὴ ἐπέτυχε τὴν νίκη τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν Α′ παγκόσμιο πόλεμο.

Ὁ Κλεμανσὼ ὑπῆρξε σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις θερμὸς καὶ εἰλικρινὴς φίλος τῆς Ἑλλάδος καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια ἦταν πρόεδρος τοῦ Γαλλοελληνικοῦ Συνδέσμου τῶν Παρισίων.

Κλεοβούλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Θωμᾶ, στὸ Γουδί.

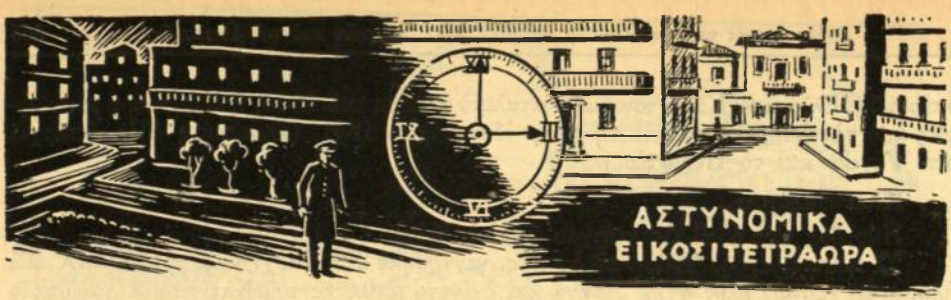
Ἡ Κλεοβούλη, κόρη τοῦ Γήλωνος τοῦ Ἀθηναίου, ἦταν μητέρα τοῦ ρήτορος Δημοσθένους. Ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της, τοῦ Δημοσθένους τοῦ Παιανιέως, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐπίτροποι κατεσπατάλησαν τὴν περιουσία της, κατώρθωσε νὰ ἀναθρέψῃ καλῶς τὰ παιδιά της, ἤτοι τὸν Δημοσθένη καὶ τὴν κατὰ δύο χρόνια μικρότερη ἀδελφή του.

Κλεοβούλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ 43, στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Κλεόβουλος, τύραννος τῆς Ροδιακῆς πόλεως Λίνδου, καὶ ἕνας τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἔζησε τὸν ΣΤ′ π.Χ. αἰῶνα. Σ' αὐτὸν ἀποδίδονται τὰ γνωμικὰ «πᾶν μέτρον ἄριστον», «ἡδονῆς κράτει» κ.ἄ. Σύμφωνα μὲ μαρτυρία τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου, ὁ Κλεόβουλος ἀπέθανε σὲ ἡλικία 70 χρόνων καὶ στὸ τάφο του ἐπεγράφη τὸ ἀκόλουθον ἐπίγραμμα: «Ἄνδρα σοφὸν Κλεόβουλον ἀποφθίμενον καταπενθεῖ ἥδε πάτρα Λίνδος πόντωι ἀγαλλομένη» (Τὸν σοφὸν ἄνδρα Κλεόβουλον ἀποθανόντα κλαίει αὐτὴ ἐδῶ ἡ πατρὶς του ἡ Λίνδος, ἥτις λαμπρύνεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης).

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Η κάθαρσις τῆς μεγάλης ἐγκληματικῆς ὑποθέσεως διαρρήξεως χρυσοχοείου Σημαντήρα τοῦ Πειραιῶς, ποὺ ἦλθεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ τὴν αὐστηρὰν καταδίκην τοῦ κυρίως δράστου καὶ τῶν συγκατηγορουμένων του(1) ἔφερε πολλὰς συζητήσεις ὡς πρὸς τὸν «σκληρὸν πυρῆνα» ἐγκληματιῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ ἰδίως τῆς πρωτευούσης καὶ δύο-τριῶν ἀκόμα μεγαλοπόλεων τῆς χώρας. Αἱ συζητήσεις περιεστράφησαν ἀφ' ἑνὸς περὶ τὴν ἱκανότητα τῆς ἑλληνικῆς 'Αστυνομίας νὰ ἀνακαλύπτη τοὺς δράστας καὶ ἀφ' ἑτέρου περὶ τὸ ἐὰν πράγματι εἰς τὴν χώραν μας ἐνδημῇ τὸ μεγάλο ἔγκλημα. Τὸ συμπέρασμα, ἂν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ ἀνεπισήμους συζητήσεις, εἶναι ὅτι εἰς τὴν 'Ελλάδα δὲν ὑπάρχει οὔτε κατὰ σμικρογραφίαν ἔστω ὁ στυγνὸς ἐγκληματικὸς παράγων ἄλλων, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς, προηγμένων χωρῶν. 'Ομιλοῦν περὶ τούτου αἱ διάφοροι στατιστικαὶ παραστατικώτερον, ὁμιλοῦν τὰ εἰδησεογραφικὰ τηλεγραφήματα τῶν ξένων πρακτορείων, καὶ ἀκόμη ἐκεῖνοι ποὺ ἐπισκέπτονται τὰς διαφόρους χώρας καὶ μελετοῦν τὴν ζωὴν μὲ τὰ ποικιλόμορφα φαινόμενα. Περισσότερον παντὸς ἄλλου ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἰδικήν μας ἐλαχίστην σκληρὰν ἐγκληματικότητα-τηρουμένων ὅλων τῶν ἀναλογιῶν—ἕνα τηλεγράφημα τῶν «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου, ποὺ φίλος ἀναγνώστης ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν μου. Τὸ μεταφέρω λοιπὸν ἐδῶ αὐτούσιον γιὰ νὰ καταφανῇ ποῦ εὑρίσκεται ἡ πραγματικὰ μεγάλη ἐγκληματικότης, ἐν συνδυασμῷ δὲ μὲ ὅσα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν κατεχώρησα μέχρι τώρα εἰς τὰς στήλας τῶν «Εἰκοσιτετραώρων» νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν καθένα ἀνάλογος ἀντιπαραβολὴ μὲ ὅσα ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ὑφίσταται ἀπὸ τὸν ἰδικόν της κόσμον τοῦ ἐγκλήματος. Θὰ βγῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι ζῶμεν καὶ κινούμεθα μεταξύ... ἀγγέλων σχεδόν, ἂν ἐξαιρέσωμεν ὡρισμένα περιστατικὰ τῶν κατὰ τῆς ζωῆς ἐγκλημάτων.

***

«Τὸ Λονδῖνον, ἀναφέρεται εἰς τὸ τηλεγράφημα ποὺ καταχωρεῖ καὶ μεγάλη »ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς τῶν 'Αθηνῶν, θεωρεῖται τελευταίως παράδεισος τῶν λη»στῶν καὶ κλεπτῶν. Οἱ «μελετημένες» δουλειές, «ἀμερικανικοῦ τύπου» ὅπως τὶς »ἀποκαλοῦν μὲ κακία οἱ "Αγγλοι, ἔχουν τεραστία ἐπιτυχία. Οἱ ληστεῖες ἔχουν αὐ»ξηθῇ κατὰ 200% τουλάχιστον (5 ἑκατομμύρια δολλάρια) τὴν τελευταία δεκαετία, »ἐνῶ οἱ κλοπὲς τῶν χρημάτων μισθοδοσίας ἔχουν σημειώσει ἀπὸ τὸ 1960 μόνον, αὔ»ξησιν 500%!! 'Ο κύριος λόγος αὐτοῦ τοῦ φαινομένου εἶναι ὅτι ὁ ὑπόκοσμος διευθύ»νεται τώρα ἀπὸ σπουδαῖα μυαλὰ μὲ σπάνιες ὀργανωτικὲς ἱκανότητες, ποὺ κατορ»θώνουν νὰ παραπλανοῦν τὰ λαγωνικὰ μπερδεύοντας τόσο ἀριστοτεχνικὰ τὰ ἴχνη »τους.

---

1. 'Ως γνωστόν, τὸ πενταμελὲς ἐφετεῖον 'Αθηνῶν ἐπέβαλεν εἰς τὸν διαρρήκτην Βαβούρην κάθειρξιν 7 1/2 ἐτῶν καὶ 4ετῆ στέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων. Οἱ ἑπτὰ συγκατηγορούμενοί του κατεδικάσθησαν δι' ἀποδοχὴν κλοπιμαίων ὁ 'Ιωάννης Θωμόπουλος ἢ Μπαλωμένος εἰς φυλάκισιν 3 ἐτῶν, ὁ Θ. 'Αλεξᾶς εἰς 2.1/2 ἐτῶν, ὁ 'Ιωάν. Χειλᾶς εἰς 2 ἐτῶν, ὁ Σταμ. Χειλᾶς εἰς 1 ἔτους καὶ 3 μηνῶν, ὁ Ι. 'Αλεξιάδης εἰς 1.1/2 ἔτους, ὁ Χ. Χαβιαρόπουλος εἰς 10 μηνῶν καὶ ἡ Χρ. Μπεζαζόγλου εἰς 2 μηνῶν μὲ τριετῆ ἀναστολήν. Λεπτομερείας τῆς διαρρήξεως κ.λ. δύναται νὰ εὕρῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 233 τεῦχος τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν», σελὶς 113.

«Εἶναι ἐπίσης μοναδικοὶ στυλίστες. Τὸν τελευταῖο χρόνο μιὰ συμμορία ἐμφα»νίσθηκε κάμποσες φορὲς στὶς πρῶτες σελίδες τῶν ἐφημερίδων μὲ τὶς κλοπὲς ἀση»μικῶν ἀξίας ἀπὸ ἀρχοντικά, τῶν ὁποίων οἱ ἱστορικοὶ τοῖχοι, καθὼς φαίνεται, δὲν »ὑφίστανται οὔτε τὴν παραμικρὴ δόνηση ὅταν οἱ κακοποιοὶ ἀνατινάζουν τὶς τεθωρα»κισμένες ἀποθῆκες τους. Ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα, ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπρίστολ, ἐπλη»ροφορήθη προσφάτως ὅτι τὰ ἀξίας 56.000 δολλαρίων ἀσημικά, τὰ ὁποῖα ἐκλάπη»σαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλίν του, τὸν Φεβρουάριο, βρίσκονται τώρα στὴν Ρωσία.

«Ἄλλο ἕνα θεαματικὸ «κόλπο» ποὺ γοήτευσε τοὺς Βρετανοὺς ἦταν ἡ περ»σινὴ αἰφνιδιαστικὴ εἰσβολὴ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδίνου ὀκτὼ κομψοτάτων κυ»ρίων μὲ σκληρὰ καπέλλα, σκούρα κοστούμια καὶ κλειστὲς περιποιημένες ὀμπρέλ»λες ὑπὸ μάλης, οἱ ὁποῖοι ἅρπαξαν τὰ 175.000 δολλάρια ποὺ προωρίζοντο γιὰ τὴν »μισθοδοσία τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἀερολιμένος καὶ ἀπεχώρησαν ἀξιοπρεπέστατα μέ»σα σὲ δύο ὁμοιες γαλάζιες «Τζάγκουαρ».

«Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ τέλος(1) ὅλη ἡ χώρα δὲν συζητοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ »ψυχραιμότατο κατόρθωμα τεσσάρων κακοποιῶν ποὺ μὲ τὴν ἡσυχία τους, τὴν ὥρα »τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ, ἀφήρεσαν μισὸ τόννο χρυσοῦ ἀπὸ μία ἀποθήκη χρυσοῦ »τῆς οἰκονομικῆς περιοχῆς τῆς πόλεως. 'Αφοῦ ἔδεσαν ἕνα φύλακα, φόρτωσαν μὲ ὅλη »τους τὴν ἄνεση σαράντα ράβδους χρυσοῦ 27 λιμπρῶν (ἀξίας 560.000 δολλαρίων) »σ' ἕνα μπλὲ ἡμιφορτηγό, σταθμευμένο πλάϊ στὸ πεζοδρόμιο, κι' ὕστερα ἔφυγαν ὁ»λοταχῶς ἀντιθέτως πρὸς τὴν φορὰν τοῦ μονοδρόμου. Γιὰ νὰ προλάβη τὴν φυγά»δευσιν τῆς λείας τους στὸ ἐξωτερικὸ ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ τοποθέτησε ἄνδρες σὲ κά»θε ἀεροδρόμιο καὶ σὲ κάθε λιμένα τῆς Βρετανίας καὶ ἠρεύνησε κάθε μικρὸ χυτή»ριο μετάλλων τοῦ Λονδίνου μήπως συλλάβη τὴν συμμορία στὴν προσπάθειά της »νὰ διαλύση τὶς ράβδους χρυσοῦ σὲ μικρότερα τεμάχια. Οἱ κακοποιοὶ ὅμως ἐξακο»λουθοῦν νὰ παραμένουν ἀσύλληπτοι, κρυμμένοι, ὅπως πιστεύει ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ, »κάπου στὸ Λονδῖνο. 'Αντιθέτως πρὸς τὴν συμμορία τοῦ Ἄλεκ Γκίννες ποὺ ἔλειω»σε τὸν χρυσὸ τῆς ληστείας σὲ καλούπια μικρῶν πύργων τοῦ Ἄϊφελ γιὰ τουριστικὰ »σουβενὶρ καὶ τὰ μπάρκαρε στὴν Γαλλία, οἱ πραγματικοὶ κακοποιοὶ σκοπεύουν νὰ »τὸν ἐξαγάγουν καθὼς φαίνεται στὴν 'Ινδία, ὅπου ὁ χρυσὸς ἔχει τὴν διπλασία ἀξία »τῆς παγκοσμίου ἀγορᾶς. «Δὲν νομίζω ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ τοὺς πιάσουν, ἐδή»λωσεν ἕνας εἰδικός. Εἶχαν ἤδη κανονίσει ἐκ τῶν προτέρων τὴν πώλησή του καὶ δὲν »θὰ συναντήσουν δυσκολίες».

Αὐτὰ ἀναφέρει τὸ τηλεγράφημα. Ἄν σκεφθοῦμε ὅτι πολὺ φοβερώτερα πρά»γματα συμβαίνουν στὶς Η.Π.Α. καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τῆς 'Αμερικῆς, ὅτι ἀνά»λογα μὲ τὸ Λονδῖνο μαστίζονται καὶ τὸ Παρίσι, ἡ Ρώμη καὶ ἄλλες μεγάλες πρωτεύ»ουσες τῆς Εὐρώπης, θὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα ποὺ ἐσημείωσα: Ὅτι σχεδὸν ζῶ»μεν καὶ κινούμεθα σὲ κόσμον... ἀγγέλων, μέχρι τοῦ παρόντος τουλάχιστον.

*
* *

Σημειοῦται ἔξαρσις—ἐν σχέσει πρὸς τοὺς παρελθόντας μῆνας τοῦ 1963—ὡρι»σμένης φύσεως δυστυχημάτων αὐτὸν τὸν καιρό, ἰδίως τῶν τροχαίων καὶ τῶν ἐργατι»κῶν. Ὡς πρὸς τὰ τροχαῖα δυστυχήματα ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως 'Α»θηνῶν ἔδωσε στὴν δημοσιότητα στατιστικὴν ἐκ τῆς ὁποίας προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν αὐτὸν μῆνα τοῦ 1962, παρετηρήθη ἡ αἰσθητὴ μείω»σις 3.3%, ἤτοι ποσοστὸν ἱκανοποιητικὸν ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν τῷ μεταξὺ σημειω»θεῖσα σημαντικὴ αὔξησις τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων. Νεκροί, μᾶς λέγει ἡ στα»τιστική, κατὰ τὸν ἐφετινὸν Μάϊον 4 ἔναντι 8 τοῦ 1962, τραυματίαι 462 ἔναντι 529. Καὶ πλεῖστα ἄλλα στοιχεῖα περιέχονται εἰς τὴν στατιστικὴν αὐτήν, ὅπως λ.χ. τὸ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κυκλοφοριακῶν παραβάσεων κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ἀνῆλθεν εἰς 11.

1. Σ.Σ.: Τελευταία τοῦ 'Ιουνίου.

835 ἐκ τῶν ὁποίων αἱ σπουδαιότεραι: 605 περιπτώσεις παραβιάσεως σήματος σηματοδότου ἢ τροχονόμου, 483 διελεύσεως πεζῶν ἐκτὸς διαβάσεων ἢ παρὰ τὸ ἀπαγορευτικὸν σῆμα τροχονόμου ἢ σηματοδότου, 451 ὑπερβολικῆς ταχύτητος, 2099 παρανόμου σταθμεύσεως αὐτοκινήτου κ.λ. κ.λ. Ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῶν δυστυχημάτων ἀναφέρονται: παραβάσεις πεζῶν 145, μὴ παραχώρησις προτεραιότητος εἰς ἕτερον ὄχημα 60, ὑπερβολικὴ ταχύτης 59, ἀδεξιότης ὁδηγοῦ, μὴ ἔγκαιρος ἢ ἀπότομος τροχοπέδησις 50. Ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι τὰ περισσότερα δυστυχήματα ἐσημειώθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας Παρασκευὴν καὶ Σάββατον, καὶ ὥραν 12-14 καὶ 18-20, εἰς τὰς τοποθεσίας Ἁγίου Κωνσταντίνου-Μενάνδρου καὶ Ἀλεξάνδρας-Ἱπποκράτους (ἀνὰ 3 δυστυχήματα), ὡς ἐπίσης καὶ Ἁγίου Μελετίου-Γ' Σεπτεμβρίου, Πατησίων-Ἀλεξάνδρας, Πατησίων-Ἰουλιανοῦ (ἀνὰ δύο δυστυχήματα). Τέλος ἡ στατιστικὴ ἀναφέρει μεταξὺ τόσων ἄλλων ἀκόμα στοιχείων ὅτι τὰ κατὰ σειρὰν ὑπαίτια δυστυχημάτων ὀχήματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ι.Χ. ἐπιβατικὰ 232, μοτοποδήλατα 111, μοτοσυκλέττες καὶ σκοῦτερ 72, λεωφορεῖα 66, Δ.Χ. ἐπιβατικὰ 59, φορτηγὰ 52. «Ὁ νοῶν νοείτω» περὶ τῶν ὁδηγούντων Ι.Χ. ἐπιβατικὰ καὶ μοτοποδήλατα λοιπόν.

***

Ἰδοὺ ἐκ παραλλήλου καὶ ὀλίγα στοιχεῖα τελευταίας στατιστικῆς τῶν Η.Π.Α., ποὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀνέφεραν οἱ ἐφημερίδες. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἂς συγκρίνουν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα πρὸς τὰ ἰδικά μας μὲ μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς. Λοιπόν: Νεκροὶ ἀπὸ τροχαῖα δυστυχήματα κατὰ τὸ ἐφετινὸν πεντάμηνον Ἰανουαρίου-Μαΐου 15.190, πρᾶγμα ποὺ ἐπισημαίνεται ὡς ρεκὸρ ὅλων τῶν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ αὐτοκινήτου ἐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ αὔξησιν κατὰ 6% ἔναντι τοῦ ἀριθμοῦ νεκρῶν τοῦ ἀντιστοίχου πενταμήνου 1962, ἂν καὶ ἡ αὔξησις τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων ἀνῆλθε μόνον εἰς 4%. Κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1963 ἐσημειώθησαν 3.560 θανατηφόρα δυστυχήματα, ἐν συγκρίσει δὲ μὲ τὸν Μάϊον 1962 ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ αὔξησιν κατὰ 13%. Ὅσον διὰ τοὺς τραυματίας, κατὰ τὸ πεντάμηνον Ἰανουαρίου-Μαΐου 1963 ἄνω τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἀτόμων ὑπέστησαν σοβαρὰς καὶ ἐλαφρὰς σωματικὰς βλάβας ἀπὸ τροχαῖα δυστηχήματα.

***

Τὰ ἐργατικὰ δυστυχήματα, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει στατιστικὴ πρὸς σύγκρισιν, φαίνεται ὅτι σημειώνουν ἄνοδον αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐν συγκρίσει τόσον μὲ τὸ 1962 ὅσον καὶ μὲ τοὺς πρώτους πέντε μῆνας τοῦ 1963. Εἰς διάστημα ἓξ ἡμερῶν μόνον τοῦ τελευταίου δεκαημέρου τοῦ Ἰουνίου ἐσημειώθησαν τρεῖς θάνατοι καὶ ἕνας ἀκρωτηριασμὸς εἰς βάρος ἐργατῶν. Τὸ πρῶτον θανατηφόρον δυστύχημα συνέβη ὑπὸ ἀνατριχιαστικὰς συνθήκας, ὅταν ἐπολτοποιήθη ἀπὸ ἀσανσὲρ ἐντὸς δευτερολέπτων σὲ πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Πατησίων δεκαοκταετὴς ἀνειδίκευτος ἐργάτης, ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἐπισκευὴν τούτου. Τὸ δεύτερον παρόμοιον συνέβη ὅταν ἐργάτης 46 ἐτῶν κατέπεσεν ἀπὸ ἀνεγειρομένην οἰκοδομὴν τοῦ Νέου Κόσμου καὶ ἐφονεύθη. Τὸ τρίτον θανατηφόρον δυστύχημα, ἀνατριχιαστικὸν ὅσον καὶ τὸ πρῶτον, εἶναι ἐκεῖνο τῆς κεντρικῆς ἀγορᾶς, ὅπου, ἐκραγεῖσα φιάλη ὀξυγόνου κατὰ τὴν ὀξυγονοκόλλησιν ψυγείου κρεοπωλείου ἀπέκοψε τὸ κεφάλι 15ετοῦς ἐργάτου. Καὶ τὸ τέταρτον δυστύχημα, στὸν Πειραιᾶ αὐτό, ἔφερε βαρεῖαν σωματικὴν βλάβην σὲ ἐργατοτεχνίτην κλωστηρίου, ἡλικίας 45 ἐτῶν, ὅταν ἐνεπλάκη ἡ χείρ του εἰς μηχάνημα περιτυλίξεως νημάτων καὶ ἀπεκόπησαν τὰ τέσσερα δάκτυλα. Τὸ σοβαρώτατον φαινόμενον τόσον ὀλίγων ἡμερῶν διδάσκει, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνταθῇ ὁ σχετικὸς ἔλεγχος τῶν πάσης φύσεως ὑπευθύνων.

***

Τῆς ἀπάτης ὁ «θεσμὸς», παλαιὸς ὅσον καὶ ὁ κόσμος βεβαίως, δὲν ἔκαμε σημαντικὰ καὶ πρωτότυπα βήματα... προόδου αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Παρουσιάσθη μὲ τὰς

τετριμμένας καὶ κοινοτόπους μεθόδους τοῦ ψευδοϊερωμένου, τοῦ ψευδοϊατροῦ κ.λ. κ.λ. Ὁ ψευδοϊερωμένος Κ.Μ. τῶν 45 ἐτῶν λοιπόν, διατηρῶν τὸ ἱερατικὸν σχῆμα ἂν καὶ ἀπὸ τριακονταετίας εἶχεν ἀποσχηματισθῆ, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὸν κῆπον τῆς Τερψιθέας Πειραιῶς καὶ—ὦ τῆς δόξης τοῦ διαβόλου—ἤρχισε νὰ κάμνη ἀσέμνους χειρονομίας πρὸς ἀνηλίκους. Ὡς νὰ μὴ ἔφθαναν αὐτὰ ὅμως, ὁ «καλὸς πατὴρ» ἐξύβρισε χυδαιότατα καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ποὺ τὸν ἐκάλεσαν νὰ τὰ ἀκολουθήση στὸ τμῆμα, ἐν συνεχεία δὲ κατέπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος καί, διαρρηγνύων τὰ ἱμάτιά του, ἄρχισε νὰ αὐτοτραυματίζεται μὲ διάφορα ἀντικείμενα. Τελικῶς ἀπεστάλη εἰς τὴν εἰσαγγελίαν βεβαίως. Ὁ ψευδοϊατρὸς ἐξ ἄλλου, μὴ ἔχων οὐδὲ ἀπολυτήριον γυμνασίου, προέβαινεν εἰς εὐρεῖαν—καί... ἀνώδυνον εἶναι ἡ ἀλήθεια—ἐξαγωγὴν ὀδόντων τῶν Πειραιωτῶν, παριστάνων τὸν κάτοχον πτυχίου ὀδοντιατρικῆς ἐπιστήμης. Εἶχεν ἀνοίξει τὸ «ἰατρεῖον» του ὁ καλὸς αὐτὸς ὀδοντοτεχνίτης, ἔχαιρε φήμης καλοῦ «ὀδοντιατροῦ» καὶ εἶχε πολλὴν πελατείαν, ὥσπου κάποιος τὸν ἀπεκάλυψε καὶ ὡδηγήθη στὸ τριμελὲς πλημμελειοδικεῖον τῆς γείτονος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεχώρησε μὲ ἓξ μῆνας φυλακίσεως. Τρίτος «ἄσσος», ὁ Γ.Π. τῶν 45 ἐτῶν καὶ πρώην ὑπάλληλος τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου, παριστάνων τὸν ἔχοντα «μεγάλα μέσα» καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸν δυνάμενον νὰ προμηθεύη καὶ ἀπολυτήρια γυμνασίου εἰς «κούτσουρα» καὶ μή, ἀπέσπασε ἀπὸ δύο νεαροὺς 3.000 καὶ 1.000 δραχ. καὶ ἀπὸ νεαρὰν 2.000 δραχ. Ἀπῆλθε δὲ καὶ ἔκτοτε, μέχρι τῆς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συλλήψεώς του, ἦτο ἄφαντος εἰς τὰ θύματά του. Πιστεύεται πάντως ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα θύματα τοῦ «εὐφυοῦς», τὰ ὁποῖα παρακαλοῦνται νὰ παρουσιασθοῦν καὶ νὰ καταγγείλουν σχετικῶς τὰ παθήματα. Τέταρτος, τέλος, ἀπὸ τὸν ὄγκον τῆς τελευταίας συγκομιδῆς ἀπατεώνων μεγαλειωδῶν καὶ μή, ὁ γεωργὸς Ι.Β. τῶν 41 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε σημαντικὴν ποσότητα ξυλείας ἀπὸ ξυλεμπορικὸν κατάστημα γυναικὸς καὶ ἔδωσε πλαστὴν συναλλαγματικήν.

***

Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε—ὅτι λείπει δηλαδὴ καὶ ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ πρόοδος—διὰ τὸν κόσμον τῶν ἄλλων «σκληρῶν» ἐγκληματιῶν κατὰ τὸν τελευταῖον καιρό. Ὡστόσο ξεχωρίζουν μερικοὶ ὅλως ἐπικίνδυνοι διαρρῆκται, μερικοὶ «ποντικοὶ» ὄχι ξενοδοχείων ἀλλά... λεωφορείων, μερικοὶ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν κ.λ. κ.λ. Ἄξιοι τῆς... τιμῆς τῶν στηλῶν τῶν «Εἰκοσιτετραώρων» ἀπὸ τοὺς διαρρήκτας οἱ ἑξῆς: Π.Φ. τῶν 28 ἐτῶν, πρώην σωματέμπορος καὶ νῦν ἐπίλεκτον στέλεχος τοῦ εἴδους, ἀφοῦ καταληφθεὶς νὰ «ξυλώνη» κατάστημα τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς καὶ ὑποβληθεὶς εἰς ἀνάκρισιν ὡμολόγησεν ὅτι τὸ αὐτὸ ἔκαμεν ἐντὸς διμήνου μόνον σὲ εἴκοσι καταστήματα τῆς ὁδοῦ Σωκράτους καὶ τῶν πέριξ, «ξυλώματα» δηλαδὴ ποὺ τοῦ ἀπέφεραν 70.000 δραχ. «κέρδη». Δ.Σ. τῶν 23 ἐτῶν, μὲ πρόσφατον «ἐνεργητικὸν» 25 διαρρήξεων-κλοπῶν καὶ πλῆθος ἀπατῶν· ἡ πρὸς τὴν Γερμανίαν διευκόλυνσις μεταβάσεως καὶ ὁ διορισμὸς εἰς ὀργανισμοὺς καὶ ἐπιχειρήσεις ἦσαν ὑποσχέσεις-δολώματα διὰ τῶν ὁποίων ἀπέσπα τὰ χρήματα τῶν ἀφελῶν. Τ.Κ. τῶν 20 ἐτῶν, μονολιθικὸς στὸ ἐπάγγελμα αὐτός, ὁ ὁποῖος τελευταίως διέρρηξεν 11 καταστήματα τῆς Κυψέλης, Πατησίων καὶ Ἀχαρνῶν. Ἄξιοι τῆς τιμῆς ἀπὸ τοὺς «ποντικοὺς λεωφορείων» ἐκεῖνοι οἱ δύο «ἀετοὶ» ποὺ ἀφήρεσαν «λάχανα»—πορτοφόλια γιὰ τοὺς μὴ κακοποιούς—στὸν συνωστισμὸ τῶν λεωφορείων Παγκρατίου-Κυψέλης. Ἄξιοι παράγοντες ἀπὸ τοὺς λαθρεμπόρους ναρκωτικῶν δύο ἐκπρόσωποι τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, αἱ Ρ.Σ. τῶν 35 καὶ Ε.Ι. τῶν 36 ἐτῶν, καθὼς καὶ ὁ φίλος τῆς δευτέρας Χ.Κ. τῶν 39 ἐτῶν. Σύζυγος εὑρισκομένου εἰς τὰς φυλακὰς λαθρεμπόρου ναρκωτικῶν ἡ Ρ.Σ., ἐπεδίδετο εἰς τὴν ἐμπορίαν ἡρωίνης μετὰ τῶν δύο ἄλλων στὸν Πειραιᾶ, εἶχε δὲ μεταβάλλει τὴν κατοικίαν της σὲ «παράδεισο» τῶν μεμυημένων μὲ σύνεργα πάσης μορφῆς. Καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι «ἄξιοι» τῶν στηλῶν μου, τοὺς ὁποίους ὅμως ἀποσιωπῶ διὰ καθαρῶς... χωρικοὺς λόγους.

Ἔχουν ὅμως καὶ οἱ θερμόαιμοι, οἱ θρασεῖς, οἱ «φιλότιμοι» κ.λ. τὴν θέσιν των ἐδῶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας. 'Επὶ κεφαλῆς τῶν θερμοαίμων ἴσως νὰ εὑρίσκεται ὁ Π. Γ. τῶν 52 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος θεωρῶν τὴν πενθεράν του ὑπεύθυνον διὰ πολλὰ ἀπεπειράθη νὰ τὴν δολοφονήση μὲ ἀμφίστομον μάχαιραν 11 ἑκατοστῶν καὶ σφυρί. Εὐτυχῶς ποὺ οἱ φωνὲς τοῦ ὑποψηφίου θύματος συγκέντρωσαν γείτονας καὶ ἀστυνομικοὺς καὶ τὸ ἔγκλημα παρέμεινε μόνον στὴν ἀπόπειραν. 'Ακολουθεῖ ἐκεῖνος ὁ κάπως δυστυχὴς πατέρας Ν.Χ., ὁ ὁποῖος ὁδηγήσας τὸ ὀκταετὲς παιδί του στὸν σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν Ι.Κ.Α. μεσάνυχτα, καὶ ἐνῶ ἐκεῖνο ἐχειρουργεῖτο ἐσπευσμένως ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς λόγω θλαστικοῦ τραύματος, συνεκινήθη ἀπὸ τὰς κραυγάς του καὶ ἐπετέθη κατὰ τῶν ἰατρῶν ἐντὸς τοῦ χειρουργείου. 'Η ἐγχείρησις διεκόπη τότε, ἐκλήθη ἡ 'Αστυνομία, ἀλλὰ ὁ Ν.Χ. ἐπετέθη καὶ κατὰ τῶν ἀστυφυλάκων, εὑρὼν μάλιστα καὶ κάποιον «ὑποστηρικτὴν» ἀσθενῆ, εἰς ἔμπρακτον καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν. 'Επὶ κεφαλῆς τῶν θρασυτάτων οἱ δεκαοκταετεῖς τεντυμπόϋς Ε.Μ. καὶ Δ.Κ., οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ συνήντησαν καθ' ὁδὸν 18έτιδα μαθήτριαν καὶ τῆς ἀπηύθυναν αἰσχρολογίας, παρὰ τὸ ὅτι συνωδεύετο ἀπὸ τὸν δεκαεννεαετῆ ἀδελφόν της, ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ τελευταίου εἰς τὰς διαμαρτυρίας του, τὸν ἐγρονθοκόπησαν ἀνηλεῶς καὶ τοῦ ἐξέσχισαν τὰ ἐνδύματα. Καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἐκείνων ποὺ νοιώθουν τὸ «φιλότιμο» νὰ θεριεύη μὲ ἀσημάντους ἀφορμὰς ὁ Λ.Χ. τῶν 34 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐτραυμάτισε στὸν Πειραιᾶ, διὰ μαχαίρας, δύο γυναῖκες τῶν 55 καὶ 32 ἐτῶν.

***

Ἐλάχιστα τώρα ἀπὸ τὸν τεράστιον ὄγκον τῆς ξένης ἀστυνομικῆς εἰδησεογραφίας αὐτῶν τῶν ἡμερῶν:

* 'Ομαδικὴ ὑστερία, σὲ πρωτοφανῆ βαθμό, κατέλαβεν εἴκοσι χιλιάδας τεντυμπόϋς στὴν πλατεῖα Νασιὸν τῶν Παρισίων κατὰ μίαν βραδυνὴν ἑορτὴν τουΐστ. Τρία εἴδωλα τοῦ ξέφρενου αὐτοῦ χοροῦ, ὁ Τζώνυ Χαλλινταίη, ἡ Συλβὶ Βαρτὰν καὶ ὁ Ρίσαρ Ἄντονυ, εἶχαν συγκεντρώσει πλῆθος 200.000 ἐνθουσιώντων νέων εἰς μίαν δημοσίαν ἑορτὴν-ἐπίδειξιν, ὅτε μὲ τὰ πρῶτα τραγούδια καὶ τοὺς χοροὺς «ἐγκαλέσθησαν» ἄνω τῶν 20.000 τέντυ-μπόϋς. 'Ο ἀπολογισμὸς ὑπῆρξεν: δύο βιασμοὶ νεαρῶν κοριτσιῶν δημοσίᾳ, δέκα τραυματισμοὶ βαρείας μορφῆς καὶ ἑκατοντάδες ἐλαφρᾶς τοιαύτης, δεκάδες κατεστραμμένα αὐτοκίνητα, πάμπολλες βιτρίνες καταστημάτων σπασμένες, ἄνω τῶν τριακοσίων λεηλασίαι καταστημάτων κ.λ. κ.λ. 'Ομάδες τέντυ-μπόϋς ἀφήρεσαν πολλὰ περίστροφα τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀντιδράσουν στὸν ἀπρόβλεπτο χαλασμό. «'Επρόκειτο, τονίζει ἀστυνομικὴ ἀνακοίνωσις, περὶ μιᾶς ὁμαδικῆς ὑστερίας ἡ ὁποία ἐπέτρεψε σὲ πολλοὺς τέντυ-μπόϋς νὰ προβοῦν σὲ πρωτοφανεῖς βιαιότητες».

* Πολὺ κουράζονται τὰ λαγωνικὰ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ αὐτὸν τὸν καιρό. Μέχρι νὰ ἐντοπίσουν δύο φοβεροὺς λῃστὰς οἱ ὁποῖοι εἶχον διαπράξει σωρείαν ληστειῶν καὶ διαρρήξεων, μόνον ὁ θεὸς γνωρίζει σὲ ποίους ἀγῶνας ἀπεδύθησαν. Ὅταν τοὺς ἀνεκάλυψαν ἐπιτέλους εὑρέθηκαν σὲ τραγικὴν κατάστασιν μέχρι νὰ τοὺς ἀνακρίνουν πλήρως καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὴν δικαιοσύνη. Ἦσαν δίδυμοι ἀδελφοί, ὁμοιάζοντες καταπληκτικά, καὶ τὸ «μπέρδεμα» ἐδημιουργοῦσε κωμικοτραγικὰς καταστάσεις διὰ μάρτυρας καὶ ἀστυνομικούς. 'Εξ ἴσου κουράζονται καὶ ἀγωνιοῦν τώρα διὰ νὰ ἀνακαλύψουν τρεῖς ἄλλους λῃστὰς πού, ἀφοῦ ἔδεσαν καὶ ἐφίμωσαν δύο οἰκονόμους, ἀφήρεσαν κοσμήματα 8.400.000 δραχμῶν ἀπὸ κεντρικὴν οἰκίαν ἑνὸς ταγματάρχου.

* 'Αλληλοεξόντωσις τῶν γκάγκστερς ἄρχισε στὸ Μπροῦκλιν τῆς Νέας Γόρκης. Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ πτῶμα τοῦ φοβεροῦ Ἄλφρεντ Μορέλλο, σπουδαίου παράγοντος τῆς συμμορίας τῶν ἀδελφῶν Γκάλλο, βρέθηκε «κόσκινο» ἀπὸ σφαῖρες σὲ κεντρικὴ πλατεῖα.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Σπυρίδων Παπασταματίου προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχιφύλακος ἐκ τοῦ καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἰκείου πίνακος ἱκανῶν πρὸς προαγωγὴν διὰ τὸ ἔτος 1963, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας, ἐπηνέθησαν οἱ: 1) 'Αστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Ρουμελιώτης, 2) 'Υπαστυνόμος Α' κ. Δημήτριος Γκίκας, 3) 'Αρχιφύλαξ κ. Κωνσταντῖνος Δασκαλάκης καὶ 4) 'Αστυφύλακες κ. κ. Παναγιώτης Τάτσης, 'Ανδρέας Κανναβᾶς καὶ 'Ιωάννης Κυριακάκης, διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του ἕκαστος, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, προθυμίας καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχον ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Νικολάου Κρανάκη, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐξιχνίασιν σωρείας κλοπῶν διὰ ρήξεως καταστημάτων κλπ., ἃς ὁ κακοποιὸς οὗτος εἶχε διαπράξει εἰς τὴν περιφέρειαν πρωτευούσης καὶ προαστίων.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. 'Ιωάννην 'Αναστασόπουλον καὶ Σωτήριον Γεωργαλᾶν, διότι τὴν 26-2-63 ἀμφότεροι ἀξιοποιήσαντες πληροφορίαν ἐμπίστου των προσώπου, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Σπυρίδωνος Δραγομάνοβιτς, ὅστις εἶχε καταστῆ ἡ μάστιξ τῶν ἐν 'Ελλάδι ἀφικνουμένων ξένων τουριστῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν οἱ: 1) 'Αστυνόμος Α' κ. 'Ιωάννης Πουρναρόπουλος, 2) 'Υπαστυνόμοι Α' κ.κ. Δημήτριος Γιαλαμᾶς καὶ Περικλῆς Ρερρὲς καὶ 3) 'Αστυφύλακες κ.κ. 'Αλέξανδρος Μαντέλος, Εὐθύμιος Καλαρᾶς καὶ Λεωνίδας Κυριακούλης, διότι ἅπαντες καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του ἕκαστος, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, συνέβαλον εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ὡς εἴρηται κακοποιοῦ καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παρὰ τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου κ. 'Ιωάννου Δρούγα ὑποβληθεῖσα παραίτησις ἐκ τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι θέσεώς του.

Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπηλλάγη ἐκ τῶν καθηκόντων του, κριθεὶς ἀνίκανος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπολυτέος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Ανθυπαστυνόμος κ. 'Ηλίας Γκρέκος καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ 'Υπαστυνόμου Β' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετῆ τοιαύτην εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου.

Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας, ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, μετετάγη εἰς τὴν κατάστασιν τῆς μονίμου διαθεσιμότητος καὶ εἰς τὴν Β' κατηγορίαν, ὁ 'Ανθυπαστυνόμος κ. 'Αντώνιος Φαλδαμῆς, ὡς καταστάς, λόγῳ παθήσεως, ἀνίκανος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Υπαρχιφύλακες κ.κ. Λουκᾶς Παπασπύρου καὶ Σταῦρος Μουτσάκης. Εἰς τούτους διὰ τὴν ὑπὲρ 25ετῆ εὐδόκιμον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι ὑπηρεσίαν των, ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΝΕΩΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, οἱ ὁρκισθέντες τὴν 1/7/1963 πεντήκοντα δύο (52) νέοι Ὑπαστυνόμοι Β' τάξεως, ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως :

Α'. Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν :

1) Ρεβελάκης Εὐάνθης τοῦ Μάρκου, 2) Σωτῆρχος Λουκᾶς τοῦ Γεωργίου, 3) Κόκκινος Γεώργιος τοῦ Δημητρίου, 4) Φωτόπουλος Ἰωάννης τοῦ Σπήλιου, 5) Ἀντωνίου Ἀναστάσιος τοῦ Κων/νου, 6) Κόγιας Κωνσταντῖνος τοῦ Νικολάου, 7) Ἀγλαμίσης Μιχαὴλ τοῦ Γεωργ., 8) Παυλόπουλος Γεώργιος τοῦ Δημητρίου, 9) Μπαρμπούνης Παναγιώτης τοῦ Δημητρίου, 10) Οἰκονόμου Γεώργιος τοῦ Βασιλ., 11) Βαΐτσης Χρῆστος τοῦ Θωμᾶ, 12) Σαρρῆς Δημήτριος τοῦ Κωνστ., 13) Κιακτύπης Νικόλαος τοῦ Παρνασσοῦ, 14) Ἀντωνιάδης Μιλτιάδης τοῦ Κωνστ., 15) Μανδραγώνης Δημήτριος τοῦ Ἀθανασίου, 16) Καραμίντζιος Γεώργιος τοῦ Παναγ., 17) Γιολδασέας Πέτρος τοῦ Ἠλία, 18) Καρακανδᾶς Μιχαὴλ τοῦ Ἰωάννου, 19) Ἀντωνίου Ἀντώνιος τοῦ Σταύρου, 20) Μπούτος Σωτήριος τοῦ Βασιλ., 21) Ἀντωνόπουλος Ἰωάννης τοῦ Χρήστου, 22) Περάκης Χρῆστος τοῦ Ἰωάννου, 23) Κατσαμπέκης Μᾶρκος τοῦ Θωμᾶ, 24) Ραγκαβᾶς Γεώργιος τοῦ Ἰωάννου, 25) Τσουραπᾶς Βλάσιος τοῦ Κωνστ., 26) Λιακόπουλος Γεώργιος τοῦ Παναγ., 27) Παπακωστόπουλος Χρῆστος τοῦ Δημητρίου, 28) Ρήγας Νικόλαος τοῦ Κωνστ., 29) Δῆμος Ἀντώνιος τοῦ Σπυρίδωνος.

Β'. Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς:

1) Ἀρκουδέας Νικόλαος τοῦ Ἀντωνίου, 2) Μουρλᾶς Ἀνδρέας τοῦ Παρασκ., 3) Θεοδωρολέας Κυριάκος τοῦ Ἰωάννου, 4) Παπαδόπουλος Μιλτιάδης τοῦ Ἰωάννου, 5) Φιλόπουλος Παναγιώτης τοῦ Ἰωάν., 6) Παπασταματίου Κωνσταντῖνος τοῦ Ἰωάν. 7) Καλογερᾶς Ἰάκωβος τοῦ Ἰωάν. 8) Φελώνης Ματθαῖος τοῦ Σπυρ., 9) Λάσκαρης Ἠλίας τοῦ Ἰωάννου, 10) Τσάκαλος Ἰωάννης τοῦ Δημητρ., 11) Καραμπᾶτος Ἡρακλῆς τοῦ Γεωργίου, 12) Βακαλάκης Ἀλέξανδρος τοῦ Φιλίππου.

Γ'. Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν:

1) Ζαροδῆμος Στυλιανὸς τοῦ Δημητρίου, 2) Γιαννούλιας Ἀθανάσιος τοῦ Παύλου, 3) Βέργης Κωνσταντῖνος τοῦ Σταματίου, 4) Κραβαρίτης Ἰωάννης τοῦ Βατου, 5) Πολυχρονόπουλος Πολύβιος τοῦ Λυκούργου.

Δ'. Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας:

1) Πανουτσόπουλος Παναγιώτης τοῦ Νικ., 2) Γιαννακούρας Παναγιώτης τοῦ Κωνστ., 3) Ἀντωνόπουλος Λάμπρος τοῦ Ἰωάνν., 4) Δημητρίου Δημήτριος τοῦ Εὐαγγέλου, 5) Ρεντζῆς Κωνσταντῖνος τοῦ Χαριλάου, 6) Γεωργιόπουλος Βύρων τοῦ Ἀναστασίου.

***

Η ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὡς κατ' ἔτος, ἡ Μουσικὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδος, παιανίσασα ἐκλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια καὶ προκαλέσασα οὕτω τὰ χειροκροτήματα τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ὡς καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Αἱ συναυλίαι ἐδόθησαν ὡς κάτωθι :

23/6/1963	εἰς	Ν. Φάληρον	(ἀκτὴ)
24/6/1963	»	Π. »	(πλατεῖα)
26/6/1963	»	Ν. »	
28/6/1963	»	Πασαλιμάνι	

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Οἱ ἐκ τοῦ κινηματογράφου κίνδυνοι διὰ τὴν νεότητα, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 625

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Πρώτου Νεκροταφείου—Τὸ μυστήριον τῆς δολοφονίας τῆς ζητιάνας Μοσχούλας Ἀναστασίου, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπ. Λεωτσάκου 629

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὸν Πειραιᾶ—Μὲ τὴν ἐπέτειον τῆς τεσσαρακονταετίας 27ης Μαΐου 1923—27ης Μαΐου 1963, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 635

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 639

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 643

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Los Angeles ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 645

Ἐκδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ, ὑπὸ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' κ. Δημοσθένους Χανδρινοῦ 648

Μία ἐκδρομὴ τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν στὴ Ναύπακτο, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Γεωργίου Σκούρα 653

ΝΕΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ἰδιῶται προσφέρουν στὴν Ὑποδιεύθυνσι Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν δέκα «Λαμπρέττες»—Πενῆντα δύο νέοι Ὑπαστυνόμοι καὶ 120 νέοι Ἀρχιφύλακες στὴν ὑπηρεσία τῆς κοινωνίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 655

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 661

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 664

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 666

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 671

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.